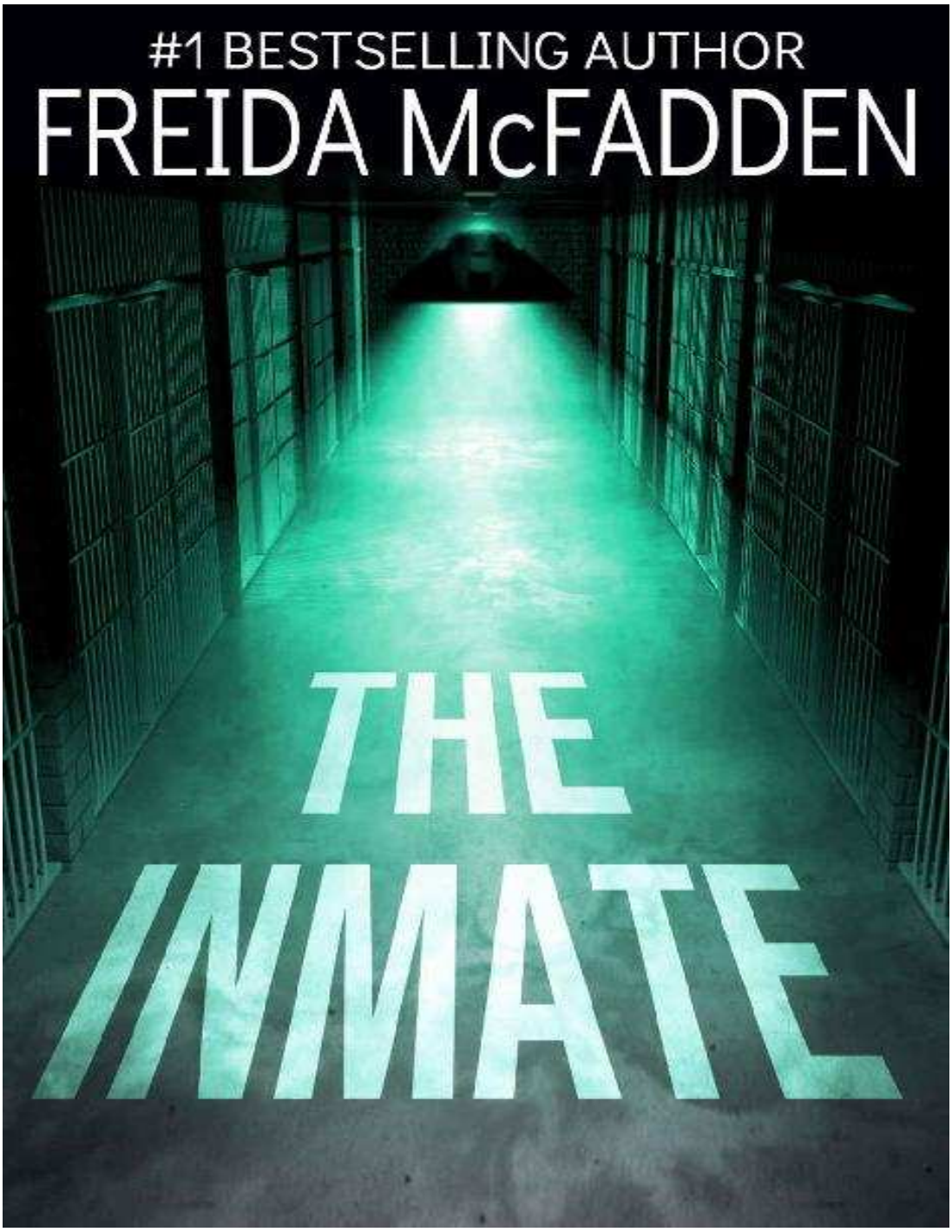
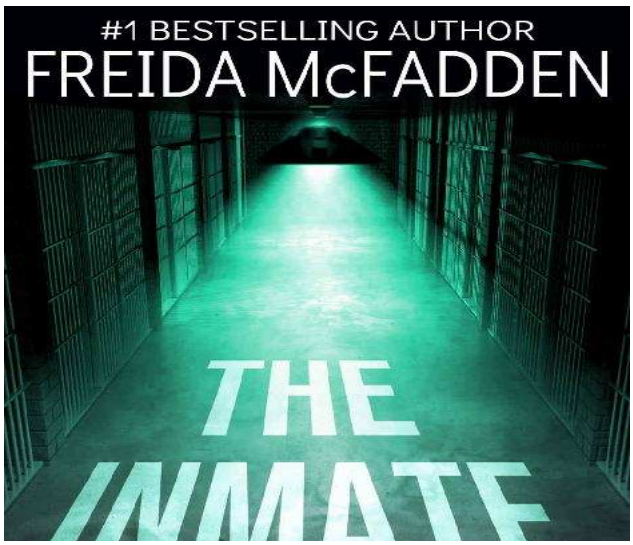

#1 BESTSELLING AUTHOR
FREIDA McFADDEN
THE INMATE

#1 BESTSELLING AUTHOR
FREIDA McFADDEN
THE INMATE

Deţinutul

un roman de

F REIDA MCF ADDEN

Deţinutul

© 2022 de Freida McFadden. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sa
sub orice formă sau prin orice mijloc fără scris expres
permisiunea autorului

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, incidentele și locu
sunt produse ale imaginației autorilor și nu trebuie interpretate ca
real. Niciunul dintre personajele cărții nu se bazează pe o persoană reală. Ori
asemănarea cu persoane vii sau moarte este în întregime întâmplătoare și
neintenționat.

Cuprins

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28

CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
EPILOG
MULȚUMIRI

CAPITOLUL 1

ZIUA DE AZI

În timp ce ușile închisorii se închid trântind în urma mea, pun la îndoială fiec
făcut vreodată în viața mea.

Nu aici vreau să fiu acum. Deloc. Cine vrea să fie într-o penitenciar de maximă securitate? Am să pariez că nimeni nu vrea asta. Dacă

te afli în aceste ziduri, poate că ai făcut niște alegeri proaste de viață pe parcurs.

Sigur am.

"Nume?"

O femeie în uniformă albastră de ofițer de corecție se uită la mine din spatele paravanului de sticlă chiar în interiorul intrării în închisoare. A ei ochii sunt plictisiți și sticloși și pare că nu vrea să fie aici mai mult decât mine.

„Brooke Sullivan". îmi dresesc glasul. „Ar trebui să mă întâlnesc cu Dorothy Kuntz?"

Femeia se uită în jos la un clipboard cu hârtii din fața ei. Ea scanează lista, fără a recunoaște că m-a auzit sau că știe orice despre motivul pentru care sunt aici. Mă uit în spatele meu în mica aște zonă, care este goală, cu excepția unui bătrân șifonat care stă într-unul din scaune de plastic, citind un ziar de parcă s-ar afla în autobuz. Ca acolo nu este un gard de sârmă ghimpată care ne înconjoară, presărat cu turnuri u

După ceea ce par a fi câteva minute, se aude un bâzâit camera — suficient de tare încât să sar și să fac un pas înapoi. O ușă în dreapt cu barele verticale roșii alunecă încet deschis, dezvăluind un lung, slab lumin hol.

Mă uit pe hol, cu picioarele înghețate pe podea. „Ar trebui... ar trebui intru?"

Femeia ridică privirea spre mine cu ochii ei plictisiți. „Da, du-te. Treci prin controlul de securitate de pe hol."

Ea dă din cap în direcția holului întunecat și trece un fior eu în timp ce trec cu speranță prin ușa cu gratii, care alunecă din nou închisă și se încuie cu o bufnitură răsunătoare. Nu am mai fost niciodată aici. Locul m interviul a fost la telefon, iar directorul era atât de disperat să mă angajeze, nici măcar nu s-a simțit obligat să mă întâlnească mai întâi — CV-ul și scrisori recomandarea au fost suficiente. Am semnat un contract pe un an și l-am trim peste săptămâna trecută.

Și acum sunt aici. Pentru următorul an din viața mea.

Aceasta este o greșeală. Nu ar fi trebuit să vin niciodată aici.

Mă uit în spatele meu, la barele de metal roșii care s-au închis deja în spatele meu. Nu este prea târziu. Chiar dacă am semnat un contract, sunt s putea iesi din ea. Aș putea încă să mă întorc și să părăsesc acest loc. spre deos locuitorii acestei închisori, nu trebuie să fiu aici.

Nu am vrut acest job. Îmi doream orice altă slujbă în afară de aceasta. Dar la fiecare loc de muncă într-o călătorie de șaizeci de minute de la orașul Rake în statul New York, iar această închisoare a fost singurul loc care m-a chemat pentru un interviu. A fost ultima mea alegere și m-am simțit norocoasă că am

Așa că continui să merg.

E un bărbat la controlul de securitate tot pe hol, păzind o a doua ușă cu gratii. Are patruzeci de ani, cu un scurt, militar... tunsoare cu stil și purtând aceeași uniformă albastră clară ca și cei cu ochi m femeie de la recepție. M-am uitat în jos la insigna de identitate prinsă de a lui buzunar de la piept: ofițer de corecție Steven Benton.

"Bună!" Spun, cu o voce despre care îmi dau seama că este puțin prea cioc eu insumi. „Numele meu este Brooke Sullivan și este prima zi când lucrez aici

Expresia lui Benton nu se schimbă, în timp ce ochii lui întunecați mă apro mă întorc în timp ce regândesc toate alegerile de modă pe care le-am făcut în o închisoare de maximă securitate pentru bărbați, m-am gândit că este mai bi mod care ar putea fi interpretat ca sugestiv. Deci port o pereche de cizme... pantaloni de rochie negri decupați, asortați cu o cămașă neagră cu mânecă lu aproape optzeci de grade afară, una dintre ultimele zile fierbinți ale verii, și s regretând tot negrul, dar mi s-a părut modul de a atrage cea mai mică atenție

pentru jumătate. Pare îngrijorat pentru o clipă, apoi se uită la ceasul de
și o bucată de ruj care are aproape aceeași culoare cu buzele mele.
„Data viitoare”, spune el, „fără tocuri înalte”.

"Oh!" Mă uit în jos la pantofii mei negri. Nimeni nu mi-a dat nicio îndruma
indiferent de codul vestimentar, cu atât mai puțin codul de pantofi. „Ei bine, n
foarte inalt. Și sunt groase, nu ascuțite sau altceva. Chiar nu
gândi..."
Protestele mele pierd pe buze în timp ce Benton mă privește. Fără tocuri în
aceasta.
Benton îmi trece poșeta printr-un detector de metale și apoi merg
printr-unul mult mai mare însumi. Fac o glumă nervoasă despre cum se simte
de parcă aș fi la aeroport, dar am impresia că tipului ăsta nu-i place
glume prea multe. Data viitoare, fără tocuri, fără glume.
„Ar trebui să o cunosc pe Dorothy Kuntz”, îi spun. "Ea este asistentă
Aici."
Benton mormăie. — Și tu ești asistentă?
„Asistent medical”, îl corectez. „Voi lucra la
clinică aici.”
El ridică o sprânceană spre mine. „Mult noroc cu asta.”
Nu sunt sigur ce înseamnă asta exact.
Benton apăsă un buton și din nou, acel bâzâit zguduitor
se stinge, chiar înainte ca al doilea set de uși cu gratii să se deschidă. El dirijea
pe un hol până la secția medicală a închisorii. E ceva ciudat
miros chimic pe hol, iar luminile fluorescente de deasupra capului păstrează
pâlpâind. Cu fiecare pas pe care îl fac, sunt îngrozit că vreun prizonier o va fa
să apară de nicăieri și să mă lovească până la moarte cu unul dintre înalții me
pantofi cu toc.
Când fac stânga la capătul holului, mă așteaptă o femeie.
Ea are aproximativ şaizeci de ani, cu părul cenuşiu tuns şi puternic
build—e ceva vag familiar la ea, dar nu pot să-mi pun
degetul pe ceea ce este. Spre deosebire de gardieni, ea este îmbrăcată într-o pe
scrubs. Ca toți ceilalți pe care i-am întâlnit până acum la această închisoare, e
Mă întreb dacă este împotriva regulilor de aici. Ar trebui să-mi verific contrac
poate fi reziliat pentru zâmbet.
— Brooke Sullivan? întreabă ea cu o voce tăiată, care este mai profundă de
s-ar fi așteptat.
"Asta e corect. Tu ești Dorothy?”
La fel ca gardianul din față, mă privește în sus și în jos. Și
la fel ca el, pare total dezamăgită de ceea ce vede. „Fără mare

tocuri”, îmi spune ea.
"Știu. eu..."
„Dacă știi, de ce le-ai purtat?”
„Vreau să spun...” Îmi arde fața. "Acum știu."
Acceptă fără tragere de inimă acest răspuns și decide să nu mă oblige
petrec orientarea mea desculț. Ea flutură cu o mână, iar eu trap ascultător du
ea pe hol. Tot exteriorul secției medicale are același lucru
miros chimic ca restul închisorii și același fluorescent pâlpâitor
lumini. Există un set de scaune din plastic aliniate de perete, dar sunt

gol. Ea deschide cu cheile ușa uneia dintre camere.

„Aceasta va fi sala ta de examen”, îmi spune ea.

Mă uit înăuntru. Camera este cam jumătate din dimensiunea celor de la u clinică unde lucram în Queens. Dar în afară de asta, arată la fel. O masă de examinare în centrul camerei, un taburet pe care să mă așez și un birou mic.

„Voi avea un birou?” Întreb.

Dorothy scutură din cap. „Acolo este un birou. Nu vezi?”

Așa că ar trebui să mă documentez cu pacienții care se uită peste mine umăr? „Dar un computer?”

„Fișele medicale sunt toate pe hârtie.”

Sunt uluit să aud asta. Nu am lucrat niciodată într-un loc cu hârtie dosarele medicale. Nici nu știam că e permis. Dar presupun regulile sunt puțin diferite în închisoare.

Ea arată spre o cameră de lângă camera de examinare. „Acestea sunt înreg cameră. Insigna dvs. de identitate o va deschide. Îți vom aduce unul dintre ac părăsi."

Își ține ecusonul de identitate lângă scanerul de pe perete și se aude un zg clic. Ea deschide ușa pentru a dezvălui o cameră mică, prăfuită, plină de dosa dulapuri. Tone și tone de dulapuri de dosare. Aceasta va fi agonie.

„Este aici un medic care să supravegheze?” Întreb.

Ea ezită. „Dr. Wittenburg acoperă aproximativ o jumătate de duzină de înc nu îl voi vedea prea mult, dar este disponibil la telefon.”

Asta mă neliniștește. La urgenta nu am fost niciodata singura. Dar eu să presupunem că problemele de acolo au fost mai acute decât ceea ce voi ved asta sper.

Următoarea noastră oprire din tur este camera de aprovizionare. Este cam cameră la clinica de urgență, dar bineînțeles, mai mică — și cu ecuson de iden acces. Există bandaje, materiale de sutură și diverse recipiente și tuburi și chimicale.

„Numai eu pot elibera medicamente”, îmi spune Dorothy. „Tu scrii comandă și voi elibera pacientului medicamentul. Dacă e ceva noi nu am, îl putem pune la comandă.”

Îmi frec mâinile transpirate de pantalonii mei negri. „Bine, bine.”

Dorothy îmi aruncă o privire lungă. „Știu că ești nerăbdător să lucrezi într închisoare de maximă securitate, dar trebuie să știi că mulți dintre acești băr fii recunoscător pentru grija ta. Atâta timp cât ești profesionist, nu vei avea orice probleme.”

"Dreapta..."

„Nu partajați informații personale.” Buzele ei se îndreptară linia. „Nu le spuneți unde locuiți. Nu le spune nimic despre tine viață. Nu pune nicio fotografie. Aveţi copii?"

"Am un fiu."

Dorothy mă privește surprinsă. Ea se aștepta să spun nu. Cel mai oamenii sunt surprinși când le spun că am un copil. Chiar dacă sunt douăzeci şi opt de ani, arăt mult mai tânăr. Deși mă simt mult mai în vârstă.

Arăt de parcă sunt la facultate și simt că am cincizeci de ani. Povestea vieti

„Ei bine”, spune Dorothy, „nu vorbi despre copilul tău. Păstrați-l profesion Mereu. Nu știu cu ce te-ai obișnuit în vechiul tău job, dar acești oameni nu sunt prietenii tăi. Aceștia sunt criminali care au comis extrem de mult infracțiuni grave și multe dintre ele sunt aici pe viață.”

"Știu." Băiete, știu.

„Și mai presus de toate...” Ochii albaștri ca de gheață ai lui Dorothy m-au st să-ți amintești că în timp ce majoritatea acestor bărbați te vor vedea drept leg motive, unii dintre ei sunt aici pentru a lua droguri. Avem o cantitate mică de narcotice în farmacie, dar acestea sunt rezervate pentru ocazii rare. Nu face

lasă-i pe acești oameni să te păcălească să prescrie narcotice pe care să le abu
"Desigur..."
„De asemenea”, adaugă ea, „nu acceptați niciodată niciun fel de plată în sc
narcotice. Dacă cineva vă face o astfel de ofertă, veniți direct la
pe mine."
trag aer în piept. "Nu aș face niciodată asta."

Dorothy îmi aruncă o privire ascuțită. „Da, ei bine, asta este ultimul
a spus. Acum va ajunge ea însăși într-un loc ca acesta.”
Pentru o clipă, rămân fără cuvinte. Când directorul mi-a intervievat, eu
întrebase despre ultima persoană care lucra aici și el a spus că ea a plecat
din motive personale." Nu sa întâmplat să menționeze că a fost arestată
pentru vânzarea de narcotice prizonierilor.
Este îngrijorător să cred că ultima persoană care a avut această slujbă înai
acum încarcerat. Am auzit că odată ce ești în sistemul închisorii, e greu
să iasă din ea. Poate că același lucru este valabil și pentru oamenii care lucrea
Dorothy observă expresia de pe chipul meu și expresia ei se înmoaie
cel mai mic pic. „Nu-ți face griji”, spune ea. „Nu este atât de înfricoșător pe câ
Într-adevăr, este la fel ca orice altă meserie medicală. Tu vezi pacienți, îi faci
mai bine, atunci îi trimiți înapoi în viața lor.”
„Da...” îmi frec ceafa. „Doar mă întrebam... Sunt eu
va fi responsabil să-i vadă pe toți prizonierii din penitenciar? Ca,
acoper doar un segment sau...?”
Buzele ei se ondula. „Nu, tu ești, fată. Îi vezi pe toți. Orice
problema cu asta?”
„Nu, deloc”, spun eu.
Dar asta e o minciună.
Adevăratul motiv pentru care am fost reticent să accept această slujbă nu
prizonierul mă va ucide cu propriul meu pantof. Este din cauza unuia dintre
deținuții din această închisoare. Cineva pe care îl cunoșteam de mult, pe care
să mai văd vreodată.
Dar nu pot să-i spun asta lui Dorothy. Nu-i pot dezvălui că bărbatul care
a fost primul meu iubit este deținut la Raker Maximum Security
Penitenciar, în prezent ispășește viața fără posibilitate de eliberare condiționa
Și eu sunt cel care l-a pus aici.

CAPITOLUL 2

Când trag pe strada casei părinților mei cu vechea mea Toyota albastră, am fă
Am în geantă o insignă de identitate laminată pentru Penitenciarul Raker. Dorothy mi-a dat un avertisment de rău augur să nu-l las să cadă în mâini greșite, dar pe baza privilegiilor mele de acces, sunt destul de sigur că s lucru pe care cineva l-ar putea face cu el este să fure niște articole de protecți toaleta angajatului. Totuși, o voi păzi cu viața mea.

În ciuda notei acre cu care am părăsit orașul în urmă cu peste un deceniu, crescând în Raker. Este un oraș frumos, cu copaci la fiecare colț, case vechi pitorești și vecini care nu își vor ocoli automat ochi când trec pe lângă tine pe stradă ca în Queens. Și când te uiți la cerul noaptea, puteți distinge constelațiile individuale, în loc de doar câteva puncte de lumină aleatorii care probabil sunt doar avioane.

Acesta este exact genul de loc în care un copil ar trebui să crească. Aceasta exact de ce avea nevoie mica mea familie.

Parcez în fața garajului pentru două mașini, care este un vestigiu al vremu când părinții mei parcau în garaj și eu trebuia să parchez afară sau pe stradă. Obiceiurile vechi mor greu. Încă mă gândesc la asta ca la casa lor, chia deși nu mai este. Este al meu — totul al meu.

La urma urmei, amândoi sunt morți acum.

Când descuiesc ușa de la intrare, sunetul televizorului ajunge în foaier, împreună cu mirosul cărnii de gătit. Închid ochii și pentru o clipă, eu mă las să fantezez despre vreun univers alternativ în care vin acasă la familia mea și partenerul meu este în bucătărie, gătește cina.

Dar desigur, nu este altceva decât o fantezie. Nu a existat niciodată un par în viața mea, care a fost suficient pentru a găti cina. incep sa mă întreb dacă va exista vreodată. Mirosul delicios este din partea lui babysitter, care a fost destul de amabil să înceapă cina.

"Buna ziua?" strig. "Sunt acasă!"

Aștept o clipă, întrebându-mă dacă Josh va veni să mă întâmpine. A fost o epocă când mami venirea acasă a fost urmată de zvâcnirea picioarelor mici și un corp cald care se aruncă în genunchii mei. Ac felurile de salutări sunt mai puțin frecvente acum, când Josh a împlinit zece a Încă mă iubește, nu mă înțelege greșit, doar că nu atât de enfatic.

Destul de sigur, o secundă mai târziu, Josh se împiedică în foaier în golul lu picioarele. Aceasta este ultima săptămână înainte de începerea școlii și el pro petrecând nouăzeci la sută din timp pe canapea. Fie privind televizor sau joc Nintendo. Nu ar trebui să-l las să facă asta, dar destul de curâ vor fi echipe de școală și teme și de sport. Lucrul lui cel mare este Little Liga, și asta nu începe decât în primăvară, dar când se va apropia, o va face vreau să-l duc în parc să exerseze.

"Buna mama!"

Îmi întind brațele și el cade în ele, nu în totalitate fără tragere de inimă. „Hei, pustiule. Cum a fost ziua voastră?"

"Bine."

„Ai făcut ceva în afară de a sta pe canapea?”

El îmi rânjește. "De ce aș?"

Josh își dă părul castaniu din ochi. Are nevoie de o tunsoare care, daca istoria este vreo indicatie, se va face in baie deasupra chiuvetei. Dar cu siguranță se tunde înainte de începerea școlii. În fiecare zi, copilul seamănă un pic mai mult cu tatăl lui, iar cu părul ăla ăsta, la asemănarea este suficientă ca să mă doară pieptul.

Un cronometru se stinge în bucătărie și mă îndrept în direcția aceea ca mi de pui la copt se intensifică. Doamne, îmi lipsesc mesele gătite acasă. Mama m Obișnuia să gătească majoritatea nopților, dar nu mai locuisem sub acoperișu înainte de a mă muta aici definitiv luna trecută, după moartea ei.

Mă apropii de bucătărie exact când Margie scoate o tavă din cuptor.

Margie este o bunica locală care îl va urmări pe Josh când voi fi eu lucrul. A încercat să protesteze că nu are nevoie de o dădacă, dar eu nu am confortabil cu el să rămână singur ore în șir, în timp ce eu am patruzeci și cin departe — la o închisoare. În plus, Josh are doar zece ani. Și nu este tocmai un zece matur.

— Asta miroase incredibil, Margie, spun eu.

Margie îmi zboară cu razna și pune o șuviță de păr gri în spatele unuia ureche. „Oh, nu e nimic. Prăjiți doar bucăți de pui cu sos de usturoi unt.

Și bineînțeles, orez și sparanghel în lateral. Nu poți mânca pur și simplu pui.”

Hmm, nu poți? Pentru că sunt destul de sigur că în ultimii zece ani, au fost o mulțime de nopți în care Josh și cu mine nu am mâncat decât pui. Dintr-o găleată cu un colonel zâmbitor pe o parte.

Dar asta e în trecut. Lucrurile vor fi altfel acum. Acesta este un un nou început pentru amândoi.

Josh ia o miros exagerat de aer. „Miroase prea urât.”

Mă uit la el. "Ce înseamnă asta? Nu poți mirosi prea mult sos."

Margie face cu ochiul. „Cred că miroase a usturoi de unt”.

Își încreți nasul. „Nu-mi place usturoiul. Nu putem merge la McDonalds?"

Nu prea înțeleg cum poți iubi pe cineva atât de mult, totuși așa doresc frecvent să le clasifice.

„În primul rând”, spun eu, „nu există niciun McDonald’s în Raker, așa că n mergi la McDonald's. Și în al doilea rând, Margie ne-a făcut un delicios gătit îr masă. Dacă nu vrei, poți să-ți faci singur cina.”

Margie râde. „Sună ca fiica mea”.

Sper să fie un compliment. „Vă mulțumesc foarte mult că ați venit azi, Margie. Vei fi aici să-l întâlnești pe Josh după școală luni? The Autobuzul școlar ar trebui să fie aici pe la trei.”

"E o întâlnire!" confirmă ea.

O conduc pe Margie până la uşă, deşi are propria ei cheie. Doar înainte să-mi iau rămas-bun, ea ezită, un şanţ între cenuşiu ei sprancene. „Ascultă, Brooke...”

Dacă îmi spune că renunță, mă voi ghemui într-o minge și o să plâng. Ea a fost singura îngrijitoare disponibilă chiar și de la distanță în gama mea d abia i-o permit așa cum este. "Da...?"

„Josh pare foarte nervos să înceapă școala”, spune ea. "Știu e greu să fii într-un oraș nou și toate, mai ales la vârsta lui. Dar părea chiar mai neliniştit decât m-aş aştepta.”

"Oh..."

„Nu vreau să te îngrijorez, dragă”, spune ea. „Am vrut doar să te las știu.”

Inima mea este pentru fiul meu de zece ani. Nu-l pot învinovăți pentru lipsește McDonald's. McDonald's este familiar. Raker nu este familiar și

nici casa asta. În toată viața lui, părinții mei nu ne-au lăsat să vizităm... ieșeau mereu la noi în oraș, până când le-am spus că nu pot mai mult. Acest oraș este casa pentru mine, dar pentru Josh, este un oraș plin străini.

a început să plângă după câteva minute. Cu cât mai mult
Și mă întorc înapoi la ceea ce am început pentru care ar fi frică
„O să am grijă de asta”, spun eu. — Mulțumesc încă o dată, Margie.
Mă întorc în bucătărie, unde Josh stă la masa din bucătărie,
jucându-se cu sare și piper. Face o grămadă mică de sare
și piper, pe care i-am spus în repetate rânduri să nu facă, dar nu sunt supărat
despre asta chiar acum. Mă alunec pe scaunul vizavi de el.
„Hei, amice”, spun eu. "Esti bine?"
Josh își urmărește prima sa inițială, J, în grămada de condimente de pe ma
„Da.”
„Te simți nervos din cauza școlii?”
Își ridică unul dintre umerii lui slabi.
„Am auzit că copiii sunt foarte drăguți aici”, spun eu. „Nu va fi ca înapoi
Acasă."
Își ridică ochii căprui. „De unde ai putut să știi asta?”
Tres, simțindu-i durerea ca și cum ar fi a mea. Anul trecut la scoala,
Josh a fost agresat. Prost. Nici nu știam că se întâmplă pentru că
nu a vorbit despre asta acasă. Tocmai a început să devină din ce în ce mai tăc
nu și-a putut da seama de ce până în ziua în care a venit acasă cu un ochi neg
Chiar și cu strălucitor, Josh a încercat să nege ceva ce se întâmplă. El
mi-a fost atât de rușine să-mi spună de ce îl hărțuiau ceilalți copii. N-am avut
idee ce s-a întâmplat. Fiul meu este puțin liniștit, dar nu e nimic
despre el care iese în evidență — nu aveam habar ce l-a făcut o țintă.
Până când am aflat numele, toți ceilalți copii îi spuneau:
Bastard.
Era un cuțit în inima mea că ceilalți copii îl hărțuiau
din cauza mea. Din cauza istoriei mele și a faptului că fiul meu nu a avut nici
Tată. Am avut niște gânduri negre după aceea, crede-mă.
Școala avea o politică de hărțuire fără toleranță, dar se pare că așa era
doar ceva ce au spus să sune ca și cum ar fi făcut ceea ce trebuie.
Nimeni nu părea să aibă vreo constrângere să facă ceva pentru a-mi ajuta fiu
Și nu a ajutat că directorul avea judecată în ochii lui când a notat

că ceilalți copii pur și simplu subliniau o realitate nefericită despre mine
situatie.
Când ești o mamă singură care abia le ține împreună așa cum este,
este greu să faci față unei școli care pretinde că nimic nu este în neregulă. Și c
a altor parinti cu douazeci de ani mai mari decat tine si care au mult mai mul
bani. M-am consultat chiar și cu un avocat, care mi-a șters majoritatea
cont curent, dar rezultatul a fost că au recomandat să-l mute pe Josh
la o școală nouă.
Deci, după ce o epavă de mașină i-a ucis pe ambii mei părinți la sfârșitul ș
anul, am decis să nu vând casa în care am crescut. Acesta a fost proaspăt
începe Josh și cu mine aveam nevoie.
„O să-ți faci prieteni”, îi spun fiului meu.
„Poate”, spune el.
— O vei face, insist. "Iți promit."
Problema cu copilul tău care îmbătrânește este că știu că există unele
lucruri pe care nu le poți promite.
Josh nu ridică privirea din grămada mică de sare și piper. De data asta
scrie un S în el pentru numele său de familie. „Mama?”
"Da dragă?"
„Acum că locuim aici, mă voi întâlni cu tatăl meu?”
Aproape că mă sufoc cu propria mea saliva. Wow, nu știam acest gând
îi trecea prin cap. Oricât am încercat tot posibilul să fiu doi
părinți pentru acest copil, au fost momente în viața lui Josh când a părut
obsedat de cine este tatăl lui. Când avea cinci ani, nu l-am putut duce
nu mai vorbi despre asta. În fiecare zi venea acasă cu un desen nou

tatăl său. Și cine știe ce poate face un copil cu o asemenea informație. Dar tatăl său a menționat-o pe a lui tată peste un timp.

„Josh”, încep eu.

— Pentru că locuiește aici? Își ridică ochii de la masă. "Dreapta?"

Fiecare cuvânt este ca un pumnal mic în inima mea. Ar fi trebuit să spun el că tatăl său a murit. Asta ar fi făcut lucrurile mult mai ușoare. eu ar fi putut inventa o poveste minunată despre cum tatăl său a fost un erou care a murit, nu știu, încercând să salveze un cățeluș dintr-un incendiu. El ar fost fericit cu asta. Poate dacă i-aș spune povestea cu focul cățelușului, copiilo nu l-ar fi agresat anul trecut.

„Iubito”, spun eu, „tatăl tău a locuit aici, dar acum nu mai trăiește. Nu mai.”

Nu prea pot citi expresia de pe chipul lui Josh. Cealaltă problemă cu copilul tău în vârstă este că își pot da seama când minți.

CAPITOLUL 3

Bărbatul din fața mea are exact un dinte.

Bine, nu este în întregime adevărat. Domnul Henderson are câțiva dinți spatele care sunt negre și au nevoie de îngrijiri dentare serioase, dar când el zâmbește, tot ce pot vedea este acel dinte galben de pe rândul de sus al gurii l

„Ești un salvator, doctore”, îmi spune domnul Henderson în timp ce fulger Încălzi-te de mine încă o dată. I-am spus de două ori acum că nu sunt a doctor, dar se pare că îi place să mă numească așa. „Nu pot să vă spun cât de apreciez asta."

„Ma bucur că te ajut”, spun.

Nu am făcut practic nimic pentru domnul Henderson. Tot ce am făcut este da-i o rețetă pentru un nou inhalator pentru emfizemul lui, ceea ce pare să se fi agravat în ultimele luni. Deținuții trebuie să completeze a formular de zmeu, care este o solicitare să vii să mă vezi dacă nu este un regu vizita programată, iar formularul completat de domnul Henderson spune doa a respira."

Toți pacienții pe care i-am văzut în prima mea zi au fost așa. Eu nu știi ce au făcut acești bărbați ca să ajungă în închisoarea de maximă siguranță toți sunt atât de incredibil de politicoși și recunoscători pentru îngrijirea pe ca știi ce crimă teribilă a comis acest bărbat de șaizeci și trei de ani, și eu

nu vreau să știu. Chiar acum, îmi place tipul.
„Tușește și șuierește de când a plecat cealaltă fată”, dl.
îmi spune Henderson. Ca și cum ar fi pentru a-și demonstra punctul de vedere
tuse zgomotoasă, umedă. Mi-ar plăcea să fac o radiografie toracică, dar tehnic
nu este aici astăzi, așa că va trebui să aștepte până mâine.
Personalul aici este groaznic. Într-o zi la muncă, și atât este
dureros de evident. Înainte să vin la bord, doctorul Wittenburg trecea pe aici
ocazional, și în afară de asta, trimiteau deținuți la urgență sau
îngrijire urgentă pentru îngrijirea medicală de bază — cu un cost enorm pent
Mă întreb că păreau atât de disperați să mă angajeze.
Destul de disperat încât să trec cu vederea legătura mea intimă cu unul din
detinuti.

— Dar Dorothy? Întreb. „I-ai spus despre respirația ta
Probleme?"
El flutură cu mâna. „Spune doar să nu mai fii așa un copil.”
În timp ce bărbații sunt destul de politicoși, mi-am auzit partea corectă de
despre Dorothy astăzi. Niciunul dintre ei nu pare să o placă prea mult.
„Totuși, ești grozav, doctore”, spune domnul Henderson.
"Mulțumesc." îi zâmbesc. „Ai alte întrebări sau
preocupări?”
„Da, am o întrebare.” Se scarpină la cuibul de șobolan de păr cărunt
capul lui. "Sunteți căsătorit?"
Avertismentul lui Dorothy despre a nu oferi informații personale nimănui
pacienții încă îmi sună în urechi. Dar asta pare destul de inofensiv
întrebare. Și poate vedea clar că nu port verighetă.
„Nu”, spun eu. "Necasatorit."
— Ei bine, sunt sigur că vei găsi pe cineva în curând, doctore, spune el. „Eș
cu adevărat tânără și drăguță. Nu trebuie să vă faceți griji.”
Grozav.
Domnul Henderson sare de pe masa de examinare și eu îl conduc afară din
cameră, făcând câteva note rapide de ultim moment pe diagrama lui de hârtie
cerințele de documentare aici sunt destul de limitate, din câte am văzut.
Ultima asistentă practicantă, Elise, tocmai a făcut câteva note în bucla ei mare
scris de mână pentru fiecare dintre vizitele ei. Oricum ar fi Elise vinovată, eu
recunoscător că avea un scris de mână bun.
Ofițerul de corecție Marcus Hunt așteaptă în afara sălii de examen.
Hunt este ofițerul repartizat la unitatea medicală, ceea ce înseamnă că aduce
pacienții la zona de așteptare (adică scaunele de plastic aliniate în afara
camera de examinare), iar el stă în atenție chiar în afara camerei în timp ce
Sunt cu pacientii.
Hunt este înalt și, deși nu este tocmai lat, arată puternic sub al lui
uniforma de gardian albastru. Poate că are peste treizeci de ani, cu un craniu
iar după câteva zile a crescut o barbă pe bărbie. Nu există ferestre pe
uși, așa că este reconfortant să lași ușa sălii de examen deschisă și să știi
Hunt este chiar afară. Am observat că uneori Hunt lasă ușa larg
deschis, iar alteori, ca și cu domnul Henderson, doar o crapă ușor. eu
cred că știe mai multe despre deținuți decât mine, așa că o las pe seama lui
discreție.

Aproximativ o treime dintre bărbații de astăzi au intrat cu încheieturile pr
câțiva dintre ei aveau și gleznele încătușate. Nu i-am întrebat cum au făcut
determină cine este încătușat și cine nu.

Îl predau pe domnul Henderson ofițerului Hunt și el dă din cap spre mine
expresie. Ca și Dorothy, nu zâmbește prea mult, sau deloc. Singurii oameni
care mi-au zâmbit de când sunt aici au fost prizonierii.

„Îl voi duce înapoi la celula lui", îmi spune Hunt.

Verific scaunele de plastic din afara camerei de examinare. „Nimeni altcin
așteptare?"

„Nu, ai o pauză."

Îl văd pe Hunt dispărând pe un hol cu domnul Henderson, plecând
eu singur. Nu că nu mă bucur că am o pauză, dar nu am prea multe de făcut
pe aici. Semnalul Wi-Fi este practic inexistent și nu e nimeni
în jur pentru a vorbi. Ar trebui să încep să aduc o carte pe care să o citesc dac
programul.

Camera de fișe medicale este situată în stânga. Am fost acolo a
de câteva ori astăzi pentru a găsi diagrame, deoarece nimeni nu o face pentru
jos la ceasul meu – încă o oră înainte de a părăsi timpul. Apoi mă uit
în ambele sensuri pe hol.

Nu e nimeni aici în afară de mine.

Mă strec în camera de dosare medicale și îmi folosesc ecusonul de identita
descuie usa. Este o cameră dureros de claustrofobă plină cu tot atâtea
dulapuri de fișiere care pot fi strânse în această cantitate de spațiu, iluminate
bec gol pe tavan. Există și un teanc de fișiere aruncate în colț
a camerei, paginile revărsându-se. Dorothy mi-a spus că sunt de la deținuți
care nu mai sunt aici. Deoarece majoritatea acestor bărbați ispășesc condamn
Bănuiesc că asta înseamnă că sunt morți.

Nu am prea mult timp aici înainte ca Hunt să se întoarcă. Din fericire, știu
exact ceea ce caut.

Mă îndrept direct spre sertarul marcat cu N. Îl deschid, expunând a
teanc gros de diagrame strâns strâns în sertar. Trec cu degetul prin
nume. Nash. Nabb. Napier. Neil.

Nelson.

Scot diagrama, mâinile îmi tremură ușor. Numele mâzgălit
fila este Shane Nelson. Este el. El este încă aici. Nu că ar trebui să fiu

surprins, de când l-am văzut ultima dată, era condamnat să cheltuiască
restul vieții lui aici.

Închid ochii și încă îi pot vedea chipul aspru și frumos. A lui
ochii care se uită în ai mei. Te iubesc, Brooke.

Asta mi-a spus cu doar câteva ore înainte să încerce să mă omoare.

Și nici măcar nu este cel mai rău lucru pe care l-a făcut.

Mă uit în jos la diagrama de hârtie, vrând să o deschid și să privesc înăunt
știind că nu ar trebui. Din punct de vedere moral, cu siguranță nu ar trebui. L
zonă. Din punct de vedere tehnic, ca prizonier al acestei unități, el este unul d
dacă deschid această diagramă, nu mă voi uita la ea ca un practicant.

Am fost aici doar o zi. Este un pic devreme pentru a încălca regulile.

Când am aplicat pentru acest loc de muncă, nu credeam că îl voi obține, av
legătura cu unul dintre deținuți. Dar eram minor pe vremea lui Shane
proces, iar părinții mei s-au străduit din greu să-mi păstreze numele în evider
Totuși, am crezut că o verificare a antecedentelor mă va dezvălui. Dar am fost
greșit.

Sau directorul știa de legătură, dar așa erau
disperați să angajeze pe cineva, au lăsat-o să scape.

Aud un clic și îmi dau seama că cineva și-a folosit insigna de identitate
descuie ușa către dosarele medicale. Intrat în panică, bag înapoi diagrama lui
dulapul de fișiere și trânti sertarul exact când ușa se deschide.

Ofițerul Hunt stă acolo, iar silueta lui înaltă umple pragul ușii.

„Avem un alt pacient pentru tine.” În lumina slabă a camerei, a lui ochii arată ca două orbite întunecate. "Ce faci aici?"

„Eu, uh...” Mă uit înapoi la dulapul de dosare. „A fost doar ceva eu m-am gândit la un pacient de azi dimineață despre care am vrut să fac o notă

Am tot dreptul să fiu în această cameră de dosare. Nu are cum să o facă Știu că ceea ce făceam în această cameră era departe de a fi cușer, deși eu bănuiesc că obrajii mei arși mă dau departe.

Hunt își mijește ochii la mine. „Am așezat toate graficele pentru programa vizite. Dacă aveți nevoie de alte diagrame, vi le pot aduce.”

"Oh!" Forțez un zâmbet. „Ei bine, atunci mulțumesc. Cu siguranță apreciez

Nu-i întoarce zâmbetul.

Ei bine, grozav. Sunt aici de mai puțin de o zi, iar paznicul deja se gândește Sunt o problema. Dar se pare că ei au nevoie de mine mai mult decât am nevo slujba mea este în siguranță. Pentru acum.

Atâta timp cât Shane Nelson nu are nevoie să fie văzut în secția medicală oricând în curând.

CAPITOLUL 4

UNsprezece ani mai devreme

Părinții mei m-ar ucide dacă ar ști ce fac acum.

Ei cred că învăț după școală cu cea mai bună prietenă a mea Chelsea. Ei cred că Chelsea mă duce acasă, apoi o să iau un schimbarea hainelor și petrecerea în pijama la ea acasă.

Dacă ar ști că stau într-o mașină la un bloc distanță de casa mea cu Shane Nelson, ar fi rău. Și dacă ar ști că va fi de fapt a lui Shane casa în care voi petrece noaptea în seara asta... ei bine, nici nu vreau stiu ce ar face. Pentru început, aș fi pus la pământ. Și nu oarecum întemeiat în cazul în care nu pot să joc jocuri video sau să fiu lipsit d o porție suplimentară de desert. Probabil că aș fi scos din liceu educat acasă și nu mi-am mai permis niciodată să părăsesc dormitorul meu. A

un fel de împământat.

De aceea, când Shane mă duce acasă, parchează întotdeauna un bloc sau doi depărtare. Chiar și asta este un risc, dar când vine vorba de Shane, mă ocu asumându-și riscuri stupide. Întotdeauna am fost o fată bună – drept A, onoar societate, club de dezbateri. Nu am întâlnit niciodată un tip care să mă fi făcu toate regulile mele înainte. Și când Shane se uită la mine de pe scaunul șoferu Chevy-ul lui, îmi dau seama că nu sunt multe ce nu aș face pentru el.

„Aștept cu nerăbdare să ajungă în seara asta”, îi spun, cu o voce pe care eu Speranța sună matură și sexy, dar mai probabil sună scârțâit și nervos. Nu mă pot abține – n-am petrecut niciodată noaptea la casa unui băiat până a

"Și eu." El urmărește curba colierului de fulgi de nea de aur pe care îl am r poartă în jurul gâtului meu. "Atâta."

Ochii căprui vii ai lui Shane îi întâlnesc pe ai mei. Îl cunosc pe Shane de la școală și jur că devine mai bine în fiecare an. Păr întunecat și întunecat, a rânjet periculos, iar acum toți mușchii ăia blestemati. Pe când eram noi doisprezece, era doar un nenorocit care nu putea renunța să aibă probleme la Apoi, în liceu, s-a alăturat echipei de fotbal și a devenit vedeta

fundaș. Îl privesc în fiecare zi în timp ce eu și Chelsea aplaudam din tribune, si chiar este talentat. Totuși, nu este suficient de bun pentru părinții mei.

„Știi”, spune Shane, „am putea fi doar noi acasă la mine în seara asta. Tu spune cuvântul..."

Când Chelsea a aflat că mama lui Shane avea să iasă din oraș în vizită la bunica lui în weekend, a fost ideea ei genială să facă o mică petrecere la el acasă în seara asta. S-a invitat repede pe ea și pe ea propriul iubit, vedeta fotbalului, Brandon. Brandon este deosebit de priceput având întotdeauna o sticlă de ceva alcoolic la fiecare petrecere.

„Nu știu dacă este o idee bună”, spun eu. „Dacă Chelsea nu ajunge haide, mă va răpi la părinții mei.”

Shane face o mutră. „Ea este cea mai bună prietenă a ta. Chiar crezi că ea ar face asta?”

Oh, ea ar fi făcut-o. Chelsea ar putea fi cea mai bună prietenă a mea, dar ea caută mereu numărul unu. Dar pentru o dată, sunt oarecum bucuros. Shane și sunt împreună de trei luni și sunt nervos să fiu totul singur cu el. Cred că nici măcar nu știe că sunt încă virgină. El nu este unul — nu a spus asta, dar sunt sigur de asta. Nu este posibil.

„Este în regulă”, spun eu. „Va fi distractiv să stai cu Chelsea și Brandon.”

Shane nu protestează pentru că Brandon este unul dintre bunii săi prieten nu este nervos să fie singur cu mine. Pare încântat de orice timpul pe care îl poate petrece cu mine. E măgulitor cât de mult pare să mă pl M-am întâlnit cu câțiva tipi înainte, dar Shane este primul meu iubit adevărat chiar par să ne dea seama că trebuie să ne furișăm pentru că părinții mei nu aprobă-l.

Mă uit la ceas — i-am spus mamei că voi ajunge acasă la cinci. „Eu mai bine mergi.”

— Încă cinci minute?

"Mai bine nu."

Nu vreau să le dau părinților mei nicio scuză să-mi spună că nu pot ieși astă seară. Abia recent s-au relaxat restricțiile de la vara aceasta, când o adolescentă pe nume Tracy Gifford dintr-o vecină orașul a fost găsit ucis în pădure. Pentru o lună bună după aceea, toată lumea era absolut îngrozită. Dar acum au trecut patru luni și este aproape ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Tracy Gifford a fost o afacere parcă n-ar fi existat niciodată.

"Bine în regulă." Mă apucă de umăr și mă trage aproape de el. eu sarut el, adânc și flămând, de parcă am fi într-o competiție să vedem cine va înghiți celălalt primul. Se pare că nu ne săturam unul de celălalt. "Ne vedem astă seară."

"Ne mai vedem."

Încep să deschid ușa mașinii și apoi îi simt mâna pe umărul meu. "Brooke?"

Mă întorc să mă uit înapoi la el. "Da?"

„Brooke, te ador.”

Nu pot să nu-i rânjesc. E o glumă privată între cei doi S.U.A. I-am trimis un mesaj odată că îmi place înghețata, dar am scris greșit și a scris „Îmi doresc înghețată”. Ai crede că telefonul meu se va corecta automa asta, dar nu a fost. Și apoi a devenit o glumă. Mă duc cartofii prăjiți. lope picio freacă. Și apoi, acum câteva săptămâni, a scapat:

Te ador, Brooke.

El nu mă iubește. Evident nu. Adică, avem doar șaptesprezece ani și ne-am întâlnit doar de trei luni. Dar el mă năpădește. Și aproape asta mai bine decât iubirea.

„Și eu te dor pe tine”, spun.

Shane râde, iar el îmi eliberează umărul pentru a mă lăsa să părăsesc maș trânti ușa Chevy-ului, toată mașina tremură. Mașina lui Shane este o bucată d deșeuri. L-a luat literalmente la depozitul de vechituri și și-a folosit abilitățile curs de mecanică pentru a reconstrui motorul și a pune blestemul să funcțion am pictat-o și arată pe jumătate decent acum, dar sunt întotdeauna puțin îngr doar o să moară în mijlocul drumului și va trebui să mă întorc civilizație în ceea ce aproape sigur vor fi pantofi incredibil de incomozi pentru că asta e doar norocul meu.

Dar Shane nu își poate permite o mașină nouă. Sau chiar o mașină uzată. C lucrează în fiecare weekend la pizzerie, singura mașină pe care și-o poate per pe care l-a cumpărat de la depozitul de vechituri.

Și acum știi de ce părinții mei nu-l vor aproba niciodată. Pentru că, potrivit lor, la fel ca mașina lui, Shane este „gunoi”.

Shane dă jos geamul mașinii din partea pasagerului. "Te văd în seara asta, Brooke! Șapte și jumătate!"

„Șapte și jumătate”, repet ascultător.

După această confirmare, mașina lui Shane se îndepărtează, făcând mult r zgomot decât ar trebui pe bună dreptate o mașină, deoarece toba lui este tot d junkyard. Mă uit la Chevy dispărând după colț pentru că sunt doar așa de îndrăgostit de el. Genul în care trebuie să-l privesc dispărea în depărtare. E nasol, știu.

— Deci, ce faci la șapte și jumătate, Brooke?

Vin căzând din norul meu de dragoste (adică, lope) la sunetul vocii din spatele meu. Nu am observat că Shane parcase periculos de aproape de gospodăria Reese, ceea ce de obicei are grijă să nu fa do. Tim Reese stă pe gazonul din față, grăbind ultimele frunze din toamna.

Tim. La naiba.

„Nimic”, spun eu.

Tim arcuiește o sprânceană spre mine în timp ce ridic privirea la el. inca n privind în sus la Tim. Îl cunosc de când eram amândoi în scutece, când el a trecut pe lângă Timmy și avea o față plină de pistrui, ca o bombă cu pistrui

a explodat în față. Elsa fost întotdeauna cu câțiva ani mai mici decât noi
— Te întâlnești cu Shane la șapte și jumătate? Tim mă apasă.
Îmi feresc privirea. Chelsea ar putea fi cel mai bun prieten al meu, dar Tim
mai bun decât oricine din lume. "Pot fi..."
Ochii albaștri ai lui Tim se întunecă. „Nu-mi vine să cred că încă te întâlne
Părinții mei îl urăsc pe Shane, dar Tim îl urăște și mai mult. Îl urăște
cu o pasiune ciudată pe care nu o înțeleg în totalitate. Tim nu este genul de
tip care ar judeca pe cineva pentru că conduce o mașină la mâna a treia și
locuiește într-o fermă veche care este la o șindrilă liberă
condamnat. Există și alte motive pentru care îl urăște pe Shane.
„Tim”, mormăi eu, „oprește-te”.
Își freacă bărbia. Pistruii s-au estompat în mare parte în ultimii ani,
parțial pentru că are grijă să nu stea departe de soare. Dar mi-e dor de a lui Ti
pistrui. Pistruii erau adorabili. Fără ele și acum jumătate de cap
mai înalt decât mine, a devenit frumos, dar nu mai e adorabil.
Mai mult, pare o altă persoană. Un copil diferit de cel din mine
petrecu verile cu, alergând țipând prin stropitoarele din a lui
curtea din spate.
„Shane e un ticălos”, declară el.

"O, haide..."
„El este”, se răstește Tim. „El și toți prietenii lui de fotbal sunt o grămadă
bătăuși. Nu pot să cred că nu vezi asta, Brooke.
Mă schimb între picioare în curtea lui Tim, care este noroioasă de la
umiditatea din aer. Aerul este greu și umed și îmi simt părul
incepand sa se onduleze. Prognoza prevedea ploi abundente și furtuni
în seara asta, iar eu și Chelsea intenționăm să ajungem la fermă înaintea ei
începe. Așa că ar trebui să merg mai departe, dar urăsc judecata de pe fața lui
și sunt disperată să-i demonstrez că se înșeală. El nu-l cunoaște pe Shane așa c
do. Obișnuiam să cred că Shane era un nesimțit, dar nu este. El este un tip bun
chiar ca el. Îl plopesc. Tim pur și simplu nu poate vedea. Mi-aș dori să poată.
„Dacă ai ajuns să-l cunoști pe Shane”, spun eu, „pun pariu că ți-ar plăcea”.
Tim pufnește și clătină din cap.
„Ascultă”, spun eu, „ar trebui să vii în seara asta”.
Își mijește ochii. "Vino unde?"
Cuvintele se revarsă înainte să le pot gândi prea mult. „Ne întâlnim la
Casa lui Shane în seara asta. Mama lui va pleca în oraș. Va fi
eu și Shane și Chelsea și Brandon.” Ridic o sprânceană cu speranță.
"Și tu?"
„Îmi pare rău, o să trec.”
„Hai, va fi distractiv! Spune-le părinților tăi că ai fost la Jordan
casă — nu vor verifica niciodată. Cu toții vom petrece noaptea.”
Tim își înclină capul într-o parte, luând în considerare asta. El obișnuia să
expresie când eram copii mici. Pe atunci era atât de ușor. eu
mergea la casa lui Tim și nu se discuta despre iubiți
sau bătăuși sau orice altceva. Eu veneam și ne jucam. Si inapoi
apoi, am simțit că așa va fi mereu. Am simțit că Tim și cu mine am face-o
fiți mereu prieteni așa.
Tim a fost cel care mi-a cumpărat colierul cu fulgi de nea pe care l-am mer
purta. Mi-a luat-o pentru a zecea aniversare, pentru că una dintre preferatele
Lucrurile de făcut împreună erau să se joace pe zăpadă - sănius, construirea c
să am lupte cu bulgări de zăpadă — ori de câte ori ningea, primul lucru pe ca
trage-mi cizmele și costumul de zăpadă și mergi spre casa lui Tim. Colierul
a fost prima bijuterie autentică pe care cineva a primit-o vreodată pentru mi
Având în vedere că l-am pus în fiecare zi de atunci și nu mi-a mai întors

gâtul verde, bănuiesc că trebuie să fi cheltuit o avere pe el. Probabil că era economisind tot anul pentru a-mi cumpăra.

„Bine”, spune el. "De ce nu?"

Vag, sunt conștient de faptul că Tim nu îmi spune niciodată nu. Dar Încerc să nu mă gândesc la asta. Există anumite aspecte ale relației mele cu băiatul de alături pe care e mai bine să nu-l analizeze prea profund.

"Grozav!" bat din palme. „Chelsea mă ia de la
şapte după un sfert. Vom trece să te luăm după.”

Tim nu ar putea părea mai puțin încântat de asta. "Amenda."

Tim crede că totul este o greșeală, dar greșește. El va
distrează-te de minune în seara asta și îi voi demonstra că Shane este un tip b
Și îi voi spune lui Chelsea să-i aducă și o fată. La urma urmei, mai ca
Ei bine, arată-i un timp bun.

CAPITOLUL 5

ZIUA DE AZI

Dacă ar fi acceptabil din punct de vedere social, Josh s-ar ascunde între picioa

Dar are zece ani, așa că, în schimb, stă lângă mine, a lui degetele agățate de mâneca cămășii mele, încă reticent să mă alătur mulțimii care va fi în clasa a cincea. Profesorul lui, doamna Conway, mă împușcă a privire simpatică. Pare destul de drăguță – o profesoară experimentată la pat care pare că e pricepută să țină clasa la rând. Ea nu era prin preajmă când eram elev la școală, dar bănuiesc că trebuie să fi început curând după.

„O să fie bine, doamnă Sullivan”, mă asigură ea. „Promit că voi păstra un cu ochii pe el.”

„Mulțumesc”, spun eu.

Nu-mi scapă că mi-a spus mai degrabă doamna Sullivan decât doamna. Sullivan. Știe ea că sunt părinte singur? Știe ea că Josh nu știe ai un tata in poza? Știe ea toată povestea sordidă? oameni vorbesc în astfel de orașe, deși părinții mei au făcut tot ce au putut să-mi ascund sarcina.

Și dacă ea știe, atunci poate că toți ceilalți părinți știu. Și apoi copiii vor ști. Și apoi invocarea va începe din nou.

Nu, sunt paranoic. Josh va fi bine.

Bâzetul emoționat al copiilor este întrerupt de sunetul strident al unui clo sunând prin aer. Prima zi de școală a început oficial. Este nevoie de toată reținerea mea pentru a nu-l zdrobi pe Josh într-un urs jenant îmbrăţişare. E cam mic pentru vârsta lui, până la nivelul umărului meu, și el încă uneori pare dureros de tânăr. Prea tânăr pentru a înfrunta ceva înfricoș ca o clasă de străini care se cunosc cu toții din ultimii cinci ani de scoala.

„Mult noroc”, îi șoptesc la ureche. „Amintiți-vă – tuturor le place

copil nou tare.”

Bărbia lui Josh tremură ușor – încearcă să nu plângă. Când avea doi ani, obișnuia să urlă fără sfială, dar este și mai dureros
Privește-l când era un copil mare, luptându-se să-și rețină acele lacrimi. Îi pla vârful capului și dă-i spate o împingere blândă. Pleacă să-l urmeze colegii săi la școală ca și cum ar fi fost condus la execuție.

O să fie bine. Ceilalți copii îl vor iubi, chiar dacă ar fi fost născut în afara căsătoriei. A fost decizia absolut corectă să te muți aici.

Continuă să-ți spui asta, Brooke.

Mă uit până când rucsacul verde al lui Josh nu se mai vede. mi-ar face plac să mă plantez în afara clasei lui, ca să pot fi disponibil dacă are nevoie de min în timpul zilei. Dar nu puteam să fac asta când era la grădiniță și asta cu siguranță nu este acceptabil acum. O să am încredere că totul va fi fii bine. Va trece peste asta.

„Brooke? Brooke Sullivan?”

Maxilarul mi se strânge la sunetul numelui meu. Cel mai rău lucru despre mutarea înapoi în orașul în care am copilărit înseamnă că oamenii din când î recunoaste-ma. Din fericire, este un oraș suficient de mare încât să nu se întâ adesea, dar presupun că ar trebui să mă aștept la asta când stau în fața școala elementară la care am urmat-o când aveam vârsta lui Josh.

Mă întorc să-l salut pe profesorul care m-a recunoscut. Dar înainte să pot s salut, imi ramane gura deschisa.

„Tim?” Mă descurc.

Este Tim. Tim Reese. Care a locuit la bloc de mine în timpul meu întreaga copilărie. Cel mai bun prieten.

Ei bine, până am plecat din oraș fără să-i spun un cuvânt despre asta.

„Brooke!” Fața i se luminează. „Chiar tu ești!”

În timp ce Tim sprintează pe iarba din jurul școlii, mă simt mai bine uita-te la el. Și... păi, wow. Când eram mici, Tim era un copil drăguț. O mulțime de pistrui și un zâmbet care i-a făcut pe toți adulții să-l iubească. Și aproape de sfârșitul liceului, a împușcat șase centimetri practic peste noapte ș a devenit puțin mai puțin drăguț și puțin mai frumos, dar totuși prea slab si stricat. Dar acum s-a completat complet, a câștigat greutatea de care avea n și ceva mușchi pe deasupra. Pistruii au dispărut de mult.

Tim Reese este fierbinte.

Îmi trec cu conștiință o mână peste părul întunecat, pe care l-am tras înap într-o coadă de cal dezordonată înainte să ies din casă. Și eu port un oversize

Tricou și pantaloni de yoga. Nu asta mi-ar fi plăcut să mă îmbrac a întâlnit Tim Reese pentru prima dată în zece ani. Dar este ceea ce este.

„Hei”, spune el când se apropie de mine. „Este atât de sălbatic. Te-am văzu peste peluză și mă gândeam în sinea mea: „Nu poate fi Brooke Sullivan. Îmi imaginez lucruri. Dar tu ești. Chiar ești tu.”

— Eu sunt, spun eu ţeapăn.

El rânjește. "Pot observa asta."

Și apoi stăm acolo stânjeniți. Ei bine, mă simt stânjenit. Tim pare să nu se oprească din zâmbet. Nu înțeleg de ce este atât de fericit și mă enervează.

"Asa de." Mă scarpin la cot. „Ești profesor aici sau...?”

Își trece o mână prin păr, ceea ce îmi amintea mereu de

culoarea unui artar. „Ei bine, de fapt, eu sunt directorul asistent.”
"Oh!" Îmi fixez buzele într-un zâmbet. Buzele mele simt ca niște chit. „Asta minunat. Felicitări."
„Uh, mulțumesc.” Își freacă bărbia și nu pot să nu observ că nu există inel pe al patrulea deget stâng. "Tu ce mai faci?"
"Pe mine? Sunt asistent medical.”
Ochii i se luminează. — Ești noua noastră asistentă?
„Nu, nu sunt”, spun repede. „Lucrez... în altă parte.” sunt sigur ca naiba să nu-i spun că am un loc de muncă la închisoarea de maximă securitat minute distanta de aici.
Se încruntă. "Oh."
Durează o secundă să-ți dai seama de ce arată atât de confuz. El nu are stiu de ce sunt aici. Va trebui să-i spun.
„Tocmai am fost aici să-mi las fiul”, explic. „Este prima lui zi de școală, așa că, știi, e destul de nervos.”
"Oh!" Zâmbește din nou, dar de data aceasta pare puțin mai forțat. „Ei bine, prima zi de grădiniță este întotdeauna înfricoșătoare pentru copii. Su faci grozav.”
Când i-am spus că era prima zi de școală a lui Josh, a presupus că mă refer începea grădinița. Nu-și dă seama că fiul meu are zece ani.
O să afle în cele din urmă și mi-e teamă. Nu vreau ca el
Fă calculul.
La urma urmei, a fost și el acolo în noaptea aceea. Are cicatricile să demor

— Am auzit de accidentul părinților tăi, Brooke. Îmi pare atât de rău. am fo din țară, altfel aș fi venit la înmormântare.”
„Sunt bine”, mormăi eu. „Nu eram tocmai apropiați. Ei nu au fost cei mai buni părinți din lume.” Nu menționez că nu am văzut sau nu am vorb părinții mei în cinci ani. Nu este nevoie să intri în detalii.
„A fost... a fost un accident de mașină, nu-i așa?”
Dau din cap. „Au murit împreună, ceea ce este ironic pentru că mereu am nu se puteau suporta. Tatăl meu obișnuia să o înșele pe mama timp."
"Încă." Își bagă mâinile în buzunare. „Trebuie să fi fost greu pe tine. Stai la ei acasă?”
"Da. Mai ușor decât să-l vinzi pe această piață, știi?”
„Oh, sigur.” Își dă capul. „Eu stau la vechea casă a părinților mei de asemenea. S-au mutat în Florida în urmă cu doi ani, așa că, oficial, sunt aca Dar cred că în acest moment trebuie să nu mai glumesc și să recunosc că trăie Acolo."
„Întotdeauna mi-a plăcut casa ta veche.”
„Da.” El ridică din umeri. "Este bine. E doar mare. Știi, doar pentru mine.”
De parcă aș avea nevoie de un alt indiciu că e singur. El este absolut sigur că știu.
„Deci, um...” Ochii lui se aruncă în jurul gazonului care se golește încet dir școală, care a fost călcată în picioare de mici urme de pași. „Oare soțul tău ai și un loc de muncă pe aici?”
"Nu sunt casatorit."
"Într-adevăr..."
"Asta e corect."
Ne uităm unul la altul încă câteva secunde, apoi fața lui Tim se rupe într-un rânjet de oaie. „Destul de bine cum am aflat că ești încă singură, huh? Ai impresionat de aceste abilități?”
În ciuda tuturor, trebuie să râd. Tim a știut întotdeauna să mă facă zâmbet. „Extrem de impresionant. Trebuie să fii destul de jucător.”
„Toți directorii asistenți ai școlilor elementare sunt.”
„Aș presupune la fel de mult.”

Zâmbetul lui se lărgește. „Uite, trebuie să intru înăuntru, dar chiar trebuie Ajunge din urmă. Am putea să bem o cafea cândva?”

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ajung din urmă cu cineva din vec mai ales cineva cu care am fost la fel de apropiat ca Tim. „Sunt destul de ocup

„Ei bine, cafeaua nu durează mult, nu-i așa? Douăzeci de minute – maxim

Acest lucru nu poate duce la nimic bun. Nu am loc în viața mea pentru orice vrea Tim. În plus, am un sentiment când află adevărul despre Josh, el va simți diferit pentru mine. Dar vreau să termin asta conversație, așa că trebuie să-i arunc un os.

„Poate”, spun în cele din urmă, „după ce mă stabilesc.”

„Ei bine...” Fața lui este încă strălucitoare. Doamne, am uitat cum arăta el pe mine. „A fost foarte grozav să te revăd, Brooke. Într-adevăr mare. Si eu sur o să te țină la asta poate.”

Există un salt suplimentar în pasul lui în timp ce sprintează înapoi spre scoala elementara. Tim Reese. Wow. Nu am crezut niciodată că îl voi vedea din nou.

CAPITOLUL 6

Sunt revoltat.

Pacientul pe care îl văd acum este domnul Carpenter. Este în întârziere douăzeci de ani și a fost împușcat în coloană în timp ce făcea... ei bine, orice l-trimis pe viață într-o închisoare de maximă siguranță. A fost rău, sunt sigur. E vreau sa stiu.

Dar nimic din toate astea nu este preocuparea mea. Care este preocuparea Carpenter este paraplegic și folosește un scaun cu rotile. Deci stă pe a lui jos toată ziua, iar apoi stă întins pe o saltea noaptea subțire ca hârtie, iar acum are o rană destul de impresionantă pe coccis, care nu a mai fost adresată în Dumnezeu știe cât timp.

— Ce crezi, Brooke? mă întreabă domnul Carpenter. El stă întins masa de examinare pe partea lui cu pantalonii trasi in jos, asteptand-o pe mir evaluare. Din păcate, nu am nimic bun de spus.

„Este o rană de presiune”, spun eu. „Putem pune un pansament pe el, dar nu te vei vindeca niciodată dacă nu ții presiunea din ea.”

„Da, bine, cum ar trebui să fac asta? Perna de pe scaunul meu este pe jumătate decentă, dar salteaua din patul meu este groaznică. Practic mint direct pe arcuri metalice.”

„Deci ai nevoie de o saltea mai bună.”

Domnul Carpenter pufnește. "Cat timp ai lucrat aici? Al nimănui adu-mi o saltea nouă.”

„Trebuie să ți-l ia dacă ți-l prescriu.”

"Orice ai spune..."

În ciuda scepticismului domnului Carpenter, el va primi acea saltea. este neglijență medicală de a nu da unui paraplegic o saltea decentă cu presiune relief. S-ar putea să implice o grămadă de documente, dar o voi face

întâmpla. Imediată ce termin cu domnul Carpenter, confirm că nimeni nu așteaptă pentru a fi văzut și îndreptați-vă pe hol spre biroul lui Dorothy. Da, are un bir și am un birou în camera mea de examinare. Dar recunosc că are vechime, așa ca nu am de gand sa spun nimic. Sper că nu voi lucra mult aici suficient pentru a obține un birou.

Bat la ușa biroului lui Dorothy și aștept să o aud spunând intră. După ceea ce par a fi cinci minute, ea mă cheamă să vin interior. Când intru în birou, ea stă la biroul ei, o pereche de semilună ochelarii se echilibrau pe puntea nasului ei bulbos.

„Sunt foarte ocupată, Brooke”, spune ea.

„Nu va dura mult”, spun eu. „Trebuie doar să aflu cum pot obține un saltea de reducere a presiunii pentru Malcolm Carpenter.”

Se uită la mine peste marginea ochelarilor. „O reducere a presiunii saltea?"

Ea spune asta ca și cum aș fi vorbit într-o limbă necunoscută. Ea stie foarte bine despre ce vorbesc. „Este paraplegic și a dezvoltat o răni de presiune pe coccis. Are nevoie de o saltea decentă sau nu se va vindec

— Brooke, spune ea categoric, acesta nu este Ritz Carlton. Nu putem primi saltele de vis pentru toți deținuții.”

Un mușchi îmi tremură sub ochi. „Nu cer un articol de lux. Acest lucru este indicat din punct de vedere medical.”

„Mă tem că nu este.”

"Desigur ca este!" am izbucnit. „Nu se poate mișca sau simți jumătatea infe corpul lui. Durerea se va agrava dacă nu eliberăm presiunea asupra acesteia aceasta. Să-i aducem o saltea decentă este cel puțin ce putem face.”

„Mă tem că o saltea nouă pur și simplu nu este în buget. Va trebui să vii cu o soluție mai creativă.” Ea scutură din cap. „Nu ai vreo abilitate de rezolvare a problemelor?”

Mă uit la ea, prea uluit ca să răspund. Problema este că bărbatul are o ulcer de presiune. Soluția simplă este o saltea decentă. Ce este în neregulă cu aceasta femeie? Nu-i pasă deloc de acești prizonieri? Sunt oameni ființe, până la urmă.

Telefonul sună pe biroul lui Dorothy. O ridică fără să spună încă un cuvânt pentru mine. Stau acolo în timp ce ea o ascultă pe cealaltă per vorbitor. În cele din urmă, ea spune: „Da, o voi trimite imediat”.

La naiba. Probabil ea se referă la mine.

Destul de sigur, când Dorothy închide telefonul, ridică ochii spre uită-te la mine peste marginile ochelarilor ei. „A avut loc un incident pe curte. Ofițerul Hunt îl aduce pe unul dintre deținuți să te vadă accidentare.”

Grozav.

Umerii îmi scad de înfrângere când mă întorc la examinare camera/birou. Nu am renunțat totuși. O să găsesc o modalitate de a ajunge Domnule Carpenter, salteaua aia dacă e ultimul lucru pe care îl fac. Dar mai î tipul ăsta care s-a rănit în curte.

Mă întreb cum a fost rănit. A fost o încuietoare într-un ciorap? Este un luc fac la închisoare?

Tocmai când ajung la biroul meu, îl văd pe ofițerul Hunt coborând

pe hol cu unul dintre prizonieri. Trebuie să fie tipul care a fost rănit
Curtea. Deținutul poartă salopeta standard de închisoare kaki și
spre deosebire de majoritatea prizonierilor, atât încheieturile, cât și gleznele
se târăște încet lângă Hunt.

Pe măsură ce se apropie, văd bandajul lipit de frunte, adică
saturat cu sânge roșu aprins. Orice ar fi acolo sub, este aproape
cu siguranță va avea nevoie de cusături. Apoi ochii mei coboară spre fața priz

Oh. Oh nu. Nu Nu NU…

Este Shane.

CAPITOLUL 7

UNsprezece ani mai devreme

Cumva, nu este posibil ca Chelsea să tragă în fața casei mele
fără să-și sprijine toată greutatea pe claxonul mașinii. Vin alergând în față
ușă, rucsacul meu atârnat pe umărul drept și am sprintat în jos
pasarelă, înjurând pe sub răsuflarea mea. Ea nu renunță la claxon până când
Am deschis ușa din partea pasagerului a mașinii și m-am prăbușit
jos lângă ea.

"Oh, Doamne!" O lovesc pe Chelsea în braț. "Te-am auzit. Tu esti
tulburând tot cartierul!”

Chelsea își dă ochii peste cap dramatic. Poartă atât de mult rimel
în jurul ochilor ei căprui închis, genele ei sunt de cel puțin trei ori mai lungi d
ar fi altfel. Chelsea poartă o cantitate nebună de machiaj — a mea
părinții nu mi-ar permite niciodată să ies din casă arătând așa. Dacă chiar eu
vreau o nuanță mai închisă de ruj decât nud, trebuie să o pun în
baie la școală.

„Ma pot ajuta dacă ești lent?” spune Chelsea.

Arunc o privire spre bancheta din spate pentru sprijin. Chelsea mi-a trimis
aducând-o pe Kayla Olivera ca a șasea pentru Tim. Kayla este alta
majoreta — întunecată și minionă și foarte drăguță. Când întind gâtul, simt
tulburată de faptul că ea trimite mesaje pe telefon, fără să țină seama de
volumul cornului lui Chelsea.

„Hei, Kayla”, spun eu.

„Hei”, spune ea fără să ridice privirea.

îmi dresesc glasul. "Mulțumesc pentru vizită."

Kayla își smulge în cele din urmă ochii de pe ecranul telefonului ei.
„Chelsea a spus că Tim Reese va fi acolo, nu?”

Simt o surpriză. Mi-am dat seama că Chelsea a recrutat câțiva
fată nebănuitoare de la petrecerea noastră să fie impusă lui Tim. Dar nu este
toate. Kayla vrea să fie aici. E interesată de Tim. Aparent, când Tim

a încolțit cei șase centimetri în plus, a devenit și genul de tip pe care fetele
interesează-te. Nu l-am observat niciodată înainte, dar acum îl văd scris peste
Chipul Kaylei. Tim este fierbinte acum.

Ideea asta nu prea îmi convine.

Nu sunt sigur de ce totuși. La urma urmei, îl am pe Shane.

„Deci mama lui Shane a plecat?” ma intreaba Chelsea. „Putem merge acolo
Mă bag în poșetă și îmi scot telefonul. Destul de sigur, există o text de la Shane care a venit acum un minut: Tocmai l-am luat pe Brandon iar mama e deja pe drum. Vino pe aici!

Îți răspund un mesaj: Fii acolo curând! Te iubesc!

Răspunsul lui vine instantaneu: Te las și pe tine.

Chelsea conduce blocul suplimentar spre casa lui Tim. O pot vedea pregătindu-se să se sprijine de corn, dar ea nu trebuie. Tim este deja așezat pe treptele din fața casei lui și sare în picioare când vede Gândacul lui Chelsea. Kayla îl privește prin fereastră, cu un zâmbet pe buzele ei.

Tim se sare pe bancheta din spate a mașinii, lângă Kayla. Ea se ghemuiește spre el atât cât îi va permite centura de siguranță. „Hei, Tim”, spune ea.

„Hei...” El se încruntă, evident că se străduiește să vină cu numele ei. eu Întoarce-te și rostește „Kayla” cât de emfatic poț, dar el nu poate înțelege pe mine. În cele din urmă, îl înjunghie: „Kara?”

Obrajii Kaylei devin ușor roz. „Kayla.”

"Dreapta. Scuze.” Dar nu pare rău. El nu sună ca el îi pasă deloc. Lui Tim nu i-au plăcut niciodată majoretele. L-am văzut ținându-și limba când i-am spus că încerc.

„Unde e geanta ta?” îl întreabă Kayla.

Se încruntă. "Sac?"

„Ne petrecem noaptea.” Kayla se uită la Chelsea pentru confirmare. "Dreapta?"

„Așa este, Timothy”, spune Chelsea. „Aceasta este o petrecere peste noapte Brooke nu ți-a spus?

„Da...” El ridică din umeri. "Este bine. Nu am nevoie de nimic.”

Kayla pare scandalizată. „Ce zici de un schimb de haine?”

Tim își aruncă privirea spre jacheta, care este deschisă pentru a dezvălui u Tricou și blugi. "Nu știu. O voi purta doar mâine.”

„Băieți.” Chelsea îmi aruncă o privire. „Uneori mă întreb ce vedem în ele."

Râd împreună cu Chelsea, dar când mă uit înapoi la Tim, există ceva în expresia lui care mă neliniștește puțin. I-am spus noi petreceau noaptea. Pe vremea când eram mult mai tineri și așa lucrurile erau permise, Tim venea la mine acasă pentru petreceri de pijamă ș întotdeauna aducea cu totul, în afară de chiuveta din bucătărie. Da, mult timp a trecut de atunci, dar tot pare ciudat că ar ajunge la a pijama la casa lui Shane și să nu aducă nimic în afară de el însuși. Nu este par deloc ca Tim.

Poate că nu-l mai cunosc deloc pe Tim.

Sau poate că nu plănuiește să rămână.

CAPITOLUL 8
ZIUA DE AZI

Speram să treacă luni de zile până să dau de Shane Nelson – dacă vreodată. Dar iată-mă, doar în a doua săptămână, și iată-l pe el. Trăiește și în carne.

Omul care a încercat să mă omoare.

Pentru o clipă, simt o strângere în gât. Colierul pe care a încercat sufocă-mă tăindu-mi trahea. Nu pot să respir. ma apuc de usa cadru, respirând adânc. Nu pot lăsa asta să ajungă la mine. trebuie să fiu un profesional.

Sunt bine. Sunt bine. Nu mă mai poate răni.

Shane mă observă la o fracțiune de secundă după ce îl recunosc. Se uită în la fel de șocat pe cât m-am simțit. Poate mai mult, pentru că habar n-avea că l Aici. Se târâia în cătușe, dar când mă vede, se oprește scurt, cu gura căscată.

"Haide." Hunt îi dă un împins ca să-l facă să se miște din nou. "Noi Nu am toată ziua, Nelson. Mișcă-l."

Continuă să meargă până ajung în camera de examinare, unde se oprește brusc. Ochii căprui ai lui Shane sunt plini de durere atunci când întâlnesc-o pe a mea.

„Bună, eu sunt Brooke”, spun eu înțepenit. Ma simt un pic ridicol prezenta eu însumi față de bărbatul cu care mi-am pierdut virginitatea, dar iată-ne.

Înainte ca Shane să poată deschide gura, Hunt latră: „Acesta este Shane Nelson. Rănire în curte la frunte.”

"Bine." Vocea mea sună ciudat de calmă, având în vedere că inima mea me jumping jacks. — Intră, domnule Nelson.

Shane pare din nou înghețat pe loc. Hunt trebuie să-i dea o altă împingere pentru a-l face din nou în mișcare.

Urcarea pe masa de examinare este dificilă, având în vedere că are încheie iar gleznele îi se îngătuiau. L-am văzut pe Hunt ajutând alți bărbați în această

înainte, dar nu face nimic pentru a-l ajuta pe Shane. Îi iau câteva încercări, da Shane reușește să se ridice pe masă.

Odată ce Shane este situat, Hunt părăsește sala de examen. Încep să închid ușa în spatele lui, dar ridică o mână pentru a împiedica ușa să se închidă.

„Ar trebui să ții ușa deschisă cu acesta”, spune Hunt.

Arunc o privire spre Shane, care stă pe masa mea de examinare, capul lui atârnând, cu încheieturile mâinilor și gleznele legate între ele. Am simțit furn de frică în jurul unora dintre deținuți, dar nu o simt acum. În ciuda de ce știu că este capabil.

„Voi fi bine”, spun, sperând să nu regret cuvintele mele.

Hunt își ține mâna pe ușă, împiedicându-mă în continuare să o închid. Ochii ni se blochează și, pentru o clipă, sunt sigur că va intra. Dar apoi eliberează strânsoarea ușii. „Voi fi imediat afară”, îmi spune el. „Ai orice problemă, îmi scoți un țipăt.”

„O să fiu bine”, spun din nou. Dar nu închid ușa complet. eu pastrez a crăpat doar cel mai mic pic.

Acum, Shane și cu mine suntem singuri în camera de examinare. Este prin suntem singuri împreună de când el... ei bine, nu trebuie să retrăim asta noapte. Arată diferit de felul în care avea când avea șaptesprezece ani. Diferite și la fel. Părul lui este mult mai scurt, tuns de abia un centimetru din craniul lui și există o duritate pe față care nu era acolo înainte.

Urăsc că este încă la fel de frumos ca atunci.

Urăsc și mai mult cât de mult seamănă cu fiul meu.

— îPentru o clipă, a vrut să-l sărut de supărat.
Eu ar trebui să fiu cel supărat – dacă ar fi după el, aș fi mort. Presupun
e supărat că am spus adevărul în sala de judecată.
„Bună”, spun cu cea mai plată și mai lipsită de emoții voce pe care o pot re
Shane nu-și ridică ochii. "Bună."
Îmi îndrept umerii. De asta mă temeam când am luat
acest loc de muncă în primul rând. Și acum iată-mă și trebuie doar să mă ocu
Îi voi îngriji accidentarea ca un profesionist și îl voi trimite pe a lui
cale.
"Ce mai faci?" Spun.
La întrebarea mea, își ridică capul și se uită la mine. „Ei bine, Brooke,
Îmi petrec viața în închisoare pentru ceva ce nu am făcut, deci cum naiba să f

crezi că sunt? Nu sunt grozav.”
Îi întorc privirea clocotită. — Mă refeream la capul tău.
"Oh." Ridică o mână încătușată pentru a-și atinge bandajul de pe frunte.
„Nici asta nu este grozav.”
Îmi strec mâinile într-o pereche de mănuși albastre din latex. Traversez ca
să-i arunce o privire pe frunte. Acesta este cel mai aproape de el de mult timp
timpul — cu excepția coșmarurilor mele. Acum un deceniu, gândul de a fi ace
aproape de el mi-ar fi făcut pielea să se târască. Dar mă descurc acum. Sunt
mai puternic decât eram înainte. Monstrul ăsta nu va avea mai bine de mine.
Ultima dată când am fost lângă Shane așa, purta un aftershave
care mirosea a lemn de santal. Dacă închid ochii, aproape îmi pot imagina
acea aromă profundă, lemnoasă, dar florală. Nu mai suport mirosul. eu
a fost odată la o întâlnire cu un tip care purta o colonie din lemn de santal,
și n-aș mai ieși cu el niciodată. Am evitat mai degrabă apelurile lui telefonice
decât să explice de ce.
Desprind banda de pe rana de pe frunte, fără să mă deranjez
fi la fel de blând cum aș fi în mod normal. Arată destul de rău. In ciuda
bandaj, încă sângerează semnificativ. Cu siguranță are nevoie de cusături. El,
are ceea ce arată ca începutul unui ochi negru formându-se pe aceeași parte.
„Cum s-a întâmplat asta?” Întreb.
„Am dat peste gard.”
Ridic sprâncenele. "Într-adevăr?"
Se uită la mine, provocându-mă să-l întreb în continuare. "Asta e corect."
„Pentru că se pare că cineva ți-a făcut asta.”
„Dacă mi-ar fi făcut cineva asta”, spune el, „și l-am supărat
tu, data viitoare, orice mi-au făcut ar fi mai rău. Deci știi,
bine că asta tocmai s-a întâmplat după ce am intrat în gard.”
Observ acum că are alte cicatrici pe față. Are o cicatrice
despicandu-si cealalta spranceana, iar una alergand de-a lungul curbei maxil
aproape ascuns de mirișteа de pe bărbie. Există și o cicatrice lungă albă
tocmai pe baza gâtului.
Din anumite motive, mă gândesc la Josh. Despre ceilalți copii care îl hărțui
școală și dându-i un ochi negru așa cum are Shane acum. Shane, care
a crescut și fără tată. Și simt cea mai mică mușcătură de...
Ei bine, nu simpatie. Nu aș simți niciodată simpatie pentru un monstru ca
acest. Cineva capabil să facă ceea ce a făcut.

„Shane”, spun eu, „dacă cineva te bate...”.

— Încetează, Brooke. Vocea lui este fermă. „Orice crezi că ești încercând să faci, oprește-te. Cusă-mă și lasă-mă să mă întorc la celula mea, Bine?"

"Amenda."

El are dreptate. Nu pot face nimic să-l ajut, chiar dacă aș vrea, și eu nu. Treaba mea este să-l fac cusut și înapoi în celulă, așa cum a spus el. Și asta e tot ce voi face.

Mă descurc.

Îl las pe Shane singur în cameră în timp ce mă duc să iau niște suturi material. Tot ce am nevoie este în camera de aprovizionare, cu excepția lidoca amorțește-l. Deoarece acesta este un medicament, voi avea nevoie de Dorothy Mă întorc în biroul ei, unde ea își ia din nou timpul plăcut spunându-mi Intrați.

"Deja făcut?" mă întreabă ea.

Îmi strâng buzele împreună. „Trebuie să fac o rănire a frunții. eu am nevoie de niște lidocaină.”

„Suntem cu toții afară.”

Clipesc la ea. "Scuzați-mă?"

Ea ridică din umeri. „Avem o cantitate mică de anestezic, dar la moment, ne-am epuizat stocul.”

„Deci ce ar trebui să fac?”

„Cosă-l fără ea”.

Maxilarul mi se strânge. Ce e în neregulă cu această femeie? Acești bărbați ființe umane. Cum a putut ea să fie atât de cavaler în privința sănătății lor? eu mai multe motive să-l urăști pe Shane Nelson decât pe oricine altcineva de aic ar trebui să mă bucur că am șansa de a-l tortura puțin după ce mi-a făcut, dar chiar și eu cred că el merită să fie tratat cu demnitate. „Este inuman.”

Dorothy își ridică ochii spre cer. — Nu fi atât de dramatic, Brooke. E o câteva înțepături de ace. Sunt sigur că nu-l va deranja. Sau o poți lipi dacă vre

Această laceraţie este prea dezordonată pentru lipici, dar lui Dorothy nu-i protestele mele. Și dacă ea îmi spune că trebuie să rezolv problema din nou, c ţipăt. Chiar dacă se pare că asta trebuie să fac.

Mă întorc în camera de examinare, unde Shane stă încă pe masă cu rana deschisă la cap. El ridică privirea când intru, și o mulțime de furia pe care am văzut-o pe fața lui când ne-am încuiat pentru prima dată s-a

Poate că nu este atât de furios pe mine pe cât am crezut, deși era al meu mărturie care l-a adus aici. În toți acești ani, mi-am imaginat că stă în ea o celulă de închisoare, tatuând amenințări cu moartea împotriva mea pe corp par atât de supărat. Doar... bine, cam trist. Doborât.

„Deci iată situația”, îi spun. „Am materialul de sutură, dar am rămas cu toții fără lidocaină. Asa de-"

„Este în regulă”, mă întrerupe Shane înainte să-i pot spune opțiunile. „Cosă-mă fără ea”.

"Esti sigur? Deoarece-"

„Da, e în regulă. Au rămas mereu fără lidocaină.”

Nu pare deloc deranjat de asta. Mă întreb cum s-a simțit să am asta cicatrice lungă zimțată la baza gâtului, suturată fără lidocaină.

— În regulă, spun eu. Hai să terminăm cu asta. „O să am nevoie de tine să jos."

Încearcă să se aplece pe spate, dar îi este greu cu încheieturile legate. Începe să alunece pe masă și, instinctiv, întind mâna și pun o mână pe el spatele pentru a-l ajuta să-l călăuzească în jos.

L-am atins. După toți acești ani, l-am atins din nou pe Shane Nelson.

Aștept valul de repulsie. Îl urăsc pe acest om – am avut coșmaruri despre el ani de zile după. Nu ar fi exagerat să spunem că a ruinat viața mea, iar dacă ar fi după el, nici nu aș avea o viață.

Dar repulsia nu vine. Atingerea umărului lui Shane nu simți altfel decât să atingi pe altcineva. Presupun că chiar am primit peste ea, toți acești ani mai târziu.

Era și timpul. Sunt mândru de mine.

Întocmesc materialul de sutură în timp ce Shane mă urmărește. El nu se u atât de nervos de faptul că am de gând să-i coase fruntea împreună cu fara anestezic. Sigur aș fi. Nu am mai avut niciodată cusături, cu excepția fapt pentru cele pe care le-am primit după naștere.

„Acesta trebuie să fie visul tău, nu?” el spune. „Încep să bag un ac înăuntru eu fără anestezic.”

„Am încercat să-l prind”, spun eu defensiv.

"Sunt sigur."

"Am facut." Mă întorc să mă uit la el. „Nu sunt ca tine – nu-mi place să răne oameni."

„Ei bine”, spune el, „nu se pare că aș putea să te învinuiesc după ceea ce cr ți-a făcut.”

Există ceva în ochii lui pe care nu prea pot interpreta. Este suficient să fă-mă să privesc în altă parte.

„Deci acum ești asistent medical, nu?” el spune. "Bravo ție."

— Mulțumesc, spun eu înțepenit.

„Eu, uh...” Un colț al buzelor lui se ridică. „Am primit GED cât timp am fost aici. Și le-am îndrumat altor deținuți ca să poată face asta la fel."

Spune aproape ca și cum ar încerca să mă impresioneze, așa cum obișnuia când arunca o pasă peste terenul de fotbal și se uita în mine direcție pentru a mă asigura că am văzut-o.

„Oh”, spun, pentru că nu sunt sigură ce să mai spun.

„Nu contează”, mormăie el. „Nu știu de ce am crezut că ai vrea să știi asta.”

Curățesc slănirea cu puțină apă sterilă înainte de a o coase. Trebuie să fie dureros, dar Shane abia tresare. Îmi pregătesc acul faceți prima cusătură. „Va fi o mică bătaie”, îl avertizez.

"Du-te."

Am îmbrăcat mulți oameni în timpul mandatului meu în îngrijire de urger văzut bărbați adulți plângând, chiar și cu lidocaină pentru a amorți zona. Sha tresări ușor când acul intră, dar nimeni nu ar putea spune că nu este luând-o ca pe un bărbat.

„Deci”, spune el în timp ce încheg prima cusătură. — Nu ești căsătorit, nu?

Degetele îmi îngheață pe ac. "Scuzați-mă?"

Începe să ridice din umeri, dar apoi se gândește mai bine la asta cu acul în piele. „Fără inel. Și i-am auzit pe unii dintre băieți vorbind despre noul drăgu asistent medical care este, de asemenea, singur.”

„Asta chiar nu este treaba lor.”

„Hei, tu ai fost cel care trebuie să fi spus unuia dintre ei că nu ești căsătorit."

Are dreptate, desigur. Primul lucru pe care Dorothy m-a avertizat a fost să împărtășesc orice informații personale, dar am fost neglijent. Pentru a fi core bărbații nu arată ca niște criminali. Pur și simplu arată ca bătrâni inofensivi.

„Și tu ai un copil”, adaugă el.

Acum chiar o să fiu bolnav. Sunt așa un idiot. Ce sunt eu ar trebui să spun când un pacient mă întreabă dacă am un copil? Nici unul di naibii de afaceri? Ei bine, acesta este probabil răspunsul corect, dar este greu vorbesc despre fiul meu când sunt departe de el toată ziua. eu invat această lecție pe calea grea.

„Oricum, felicitări”, spune Shane. Nu există amărăciune sau furie în vocea lui, ceea ce este o ușurare. "Ce vârstă are?"

Mă încântă la întrebarea asta. La fel ca Tim, nu e prost. Dacă îi spun că am fiul de zece ani, o să-și dea seama. Dar, spre deosebire de Tim, nu are de unde aflând singur adevărul. „Are cinci ani.”

Tresește ușor când acul îi trece din nou prin piele. „Eu mereu mi-am dorit copii. Cred că asta nu se va întâmpla niciodată.”

Nu răspund la asta. Leg în liniște sutura.

„Nu pot să cred că locuiești din nou aici”, comentează el. "M-am gândit că ai fi plecat definitiv. Cu excepția, poate, să-ți vizitezi părinții.”

„Părinții mei au murit într-un accident de mașină”, am spus eu. Nu ar fi tr mai multe informații, dar acesta pare a fi cel mai inofensiv lucru i-am spus. Vreau să știe că am avut alte tragedii în ultimul timp deceniu care nu l-au implicat. Că ceea ce a făcut el nu m-a definit pe mine existență.

Se încruntă. — Îmi pare atât de rău, Brooke.

— E în regulă, mormăi eu. „Nu am fost aproape.”

Nu-i pot explica de ce relația mea cu părinții mei s-a destramat. Parțial, erau supărați că i-am sfidat și că i-am întâlnit cu Shane în prima loc. Că am mințit și am mers la el acasă, ceea ce aproape a dus la sfârșitul vieții mele. Dar pentru ce erau furioși – ceea ce nu puteau niciodată iartă-mă pentru că atunci când am aflat că sunt însărcinată, am decis că vrea să-l păstreze. Nu regret că am făcut asta, dar dragostea părinților mei pentru a fost mereu rezervat. Chiar și atunci când Josh făcea parte din familie, ei înc a arătat clar că au crezut că am făcut o greșeală. Fiul meu a greșit și o jenă — copilul unui monstru.

Și pentru asta nu i-am putut ierta. Acesta este motivul pentru care în cele c tăiați-i din viața mea

„Și mama mea a murit acum câțiva ani”, spune Shane.

Leg o altă sutură. "Imi pare rau sa aud asta."

Sunt serios. Shane era apropiat de mama lui - după ce tatăl său a plecat, as erau doar ei doi. Dacă ea a plecat, înseamnă că nu are pe nimeni.

Îmi ține privirea pentru o clipă. „Ea a murit crezând că am ucis acei oameni."

Mâna mea care strânge acul tremură, aproape că îi lipsește pielea. Dar tu a ucis oamenii aceia. Vreau să o spun, dar ar fi neprofesionist. Și nu are rost. În ciuda tuturor dovezilor, Shane nu ar fi recunoscut niciodată ce a făcut în noaptea aceea.

Dar nu contează. Shane este vinovat. Am fost acolo în noaptea aceea. Dacă după el, aș fi mort chiar acum.

Nu pot uita niciodată asta. Și nu-l voi ierta niciodată.

CAPITOLUL 9

UNsprezece ani mai devreme

Ferma în care locuiesc soții Nelson se află la aproximativ o milă de drumul pr

Este pe un drum de pământ. Unul pe care ți-ai rata dacă nu ai ști exact unde a fost. Shane mi-a spus că, când era la școala elementară, Autobuzul școlar nu ar parcurge o milă în plus pe drumul de pământ până la Atunci trebuia să meargă mila aceea în fiecare dimineață pentru a ajunge la s încă o milă înapoi acasă după-amiaza. Chiar dacă era un picior de zăpadă pe pământ.

M-a făcut să mă simt vinovat când Shane mi-a spus despre asta. La urma u Autobuzul școlar oprea chiar în fața ușii mele. Am mers exact cincisprezece p să mă duc de la ușa mea la autobuz dimineața și încă obișnuiam să mă plâng despre. Și Shane a mers o milă. Dar nu mi-a spus să mă facă să mă simt rău. Tocmai a spus-o în felul ăla practic în care îmi spune mereu lucruri despre viața lui.

„Ești sigur că mama lui Shane a plecat?” întreabă Chelsea ca cauciucurile e Gândacul alunecă pe drumul de pământ. Ploaia nu a început, dar aerul de afa s-a transformat într-o ceață fină.

"Da. Mi-a trimis un mesaj că ea a plecat.”

Doamna Nelson este drăguță. De ori când am fost la ea acasă, ea este întotd a fost amabil cu mine într-un fel în care părinții mei nu ar fi niciodată amabil Dar nu este suficient de drăguță încât să fie de acord cu șase aleatorii adolescenți petrecând noaptea în casa ei. Mai ales că Brandon cu siguranță adus alcool.

Ferma în care locuiește Shane pare că a cunoscut zile mai bune. Aceasta ar fi putut fi cândva un roșu strălucitor, dar acum vopseaua s-a uzat practic alb în unele locuri și doar lemn gol în altele. Acoperișul este strâmb și acoperit de mușchi și se pare că o furtună puternică ar putea smulgeți-l ușor. Tocurile ferestrelor arată și ele puțin strâmbe,

ca și cum cine a construit ferma nu era foarte sigur cum să pună totul împreună în mod corespunzător, dar făceau cea mai bună încercare la faculta

În timp ce Chelsea oprește lângă Chevy-ul lui Shane, ușa fermei leagăne deschise, Shane apare în prag și ochii i se luminează. El face cu mâna viguros. "Haide! Înainte să înceapă ploaia!”

Îmi iau rucsacul și cobor din mașină, trântind ușa în spatele meu. Mă uit în sus la cer, iar norii par grei — sunt cam a se deschide în orice secundă. Îmi fac drum prin calea de pământ până la ușa din față, cu rucsacul pe umăr. Shane îmi ia de la mine când eu ajunge la ușa.

— Lasă-mă să iau asta, Brooke, spune el zâmbind.

„Ce domn!” declară Chelsea. Îi aruncă lui Tim o privire ascuțită, iar el îi întinde cu respect brațul către Kayla, care își aruncă uriașul pușcă pungă în brațe. Jur pe Dumnezeu, fata aia a împachetat destule lucruri pentru lună.

După ce am ajuns în casă, am închis ușa cu ecran în urma noastră. Chiar

dar l-am văzut pe Shane la bar când Brandon a ieșit cu cineva. Nu știu dacă
pași să atârne pentru bucătărie. Știu că trebuie să fie
înlocuit, dar nu are bani pentru asta. Doamna Nelson lucrează deja
două locuri de muncă cu salariul minim și au nevoie de salariul lui Shane la p
doar pentru a plăti chiria și mâncarea.

Când întorc încuietoarea ușii din față, Shane mă apucă și mă trage înăuntr
pentru un sărut. Mă topesc ca întotdeauna. Și miroase frumos în seara asta. N
nu miroase întotdeauna bine, dar miroase foarte bine în seara asta. Asta este
aftershave pe care îl folosește uneori.

„Îmi place după barbierit”, murmur eu.

„Este parfumat de lemn de santal.”

mă încruntă. „Ce este lemnul de santal?”

"Nu știu. Lemnul din care faci sandale?”

„Deci, practic, miroși a picioare?”

El râde. „Hei, tu ești ciudatul căruia îi place...”

Shane mă sărută din nou, dar când mă retrag, am un sentiment neliniștit.
O senzație de înțepătură pe ceafa mea. Ca și cum cineva mă urmărește.

Îmi smucim capul. Tim stă peste cameră și se uită la noi,
o expresie de necitit pe chipul lui. Dar când privirile ni se întâlnesc, el repede

se uită în altă parte. Bine, pentru că nu aș vrea ca Shane să știe că este
privindu-ne așa.

„Deci”, spune Shane, „l-ai adus pe Tim, nu?”

Există dezaprobare în ochii întunecați ai lui Shane. Tim îl urăște pe Shane,
ca și Shane este orice mare fan al lui Tim. Trebuie să schimb asta.

„Este un tip bun”, spun eu, o atingere defensivă.

„Hmm.”

„De asemenea, Chelsea a adus-o pe Kayla cu el. Căci, știi...”

Shane este tăcut pentru o clipă. „Bine”, spune el. "Asta e bine. Avem
oricum trei dormitoare.”

Am scos un oftat de ușurare. De obicei, Shane nu este prea agitat
lucruri, dar nu se știe niciodată. La urma urmei, mă întâlnesc cu el doar de tr
luni. Mai este timp suficient pentru ca partea lui întunecată să iasă la iveală. I
Nu l-am văzut. În ciuda avertismentelor de rău augur ale lui Tim.

„Hei, Reese!” Shane ridică o mână în semn de salut. „Ma bucur că ai putut
Fă-o."

Îmi bat colierul cu fulgi de nea în jurul gâtului în timp ce Shane se plimbă
la Tim. Shane face un efort pentru că știe că Tim este important
pentru mine și apreciez asta. Cei doi încep să vorbească și se vede
destul de prietenos. Nu aud ce spun ei — vorbește Shane
liniștit și Tim răspunde pe un ton la fel de tăcut. Mă străduiesc să aud
ei peste sunetul lui Chelsea și Kayla care vorbeau la câțiva pași de
eu, dar nu are rost. Vorbesc prea liniștit.

Dar nu contează ce spun ei. Ei nu se luptă și
asta e tot ce conteaza.

Mă gândesc să mă alătur lor, dar înainte să mă pot gândi la asta
mai departe, ușa de la bucătărie se deschide cu un scârțâit puternic. Brandon
izbucnește în cameră, ducând două cutii de pizza echilibrate într-o mână și a
sticla de vodca in cealalta.

„Ești gata să te distrezi?” strigă el.

Shane ridică capul la sunetul vocii lui Brandon. El se dă înapoi
departe de Tim de parcă l-am prins făcând ceva ilicit și el face
o linie directă pentru pizza și vodcă. Oricare ar fi conversația ei doi
aveam s-a terminat aparent.

CAPITOLUL 10

ZIUA DE AZI

Termin de suturat restul lacerării lui Shane în tăcere. El nu întreabă orice alte întrebări și sunt recunoscător. Nu ar fi trebuit să-i spun niciodată orice despre viața mea. Aceasta a fost o greșeală. M-a dezamăgit doar să-l văd din nou. Parcă totul s-a repezit înapoi. Lucrurile bune peste cursul relației noastre și apoi lucrurile rele de la sfârșit.

„Totul gata.” Leg ultima sutură și îl tamponez pe frunte pentru a curăța sangele. „Bine ca nou.”

„Da...”

„Ai nevoie de ceva pentru durere?”

El face o față. "Nu, mulțumesc. Dacă cer medicamente pentru durere, sunt va fi etichetat ca fiind căutător de droguri.”

El are dreptate. De fiecare dată când un deținut cere medicamente pentru pleacă în ceafă. La urma urmei, ultimul PN care a lucrat aici a ajuns arestat pentru vânzarea de narcotice. Totuși, Shane are o rănire semnificativă cap pe care l-am cusut fără anestezie. Nu ar fi groaznic pentru el cere medicamente pentru durere. Dar este alegerea lui.

— Oricum, spun eu, îl voi face pe ofițerul Hunt să...

"Așteptа!" Vocea lui Shane este tăcută, dar urgentă. „Stai, Brooke. Ascultă, e trebuie să spun ceva.”

Ochii mei zboară în direcția ușii. Hunt îl așteaptă pe celălalt lateral, în caz că am nevoie de el. „Shane, nu pot...”

"Nu. Nu. Te rog, ascultă-mă, bine?”

Eu dau din cap. "Nu pot. Aceasta nu este o idee bună.”

„Vreau doar să știi...” – vocea lui sună brusc răgușită – „Eu nu a fost cel care a încercat să te omoare, Brooke. Îti jur. jur pe mine viață."

Fac un pas înapoi de la masă. "Am fost acolo. Știu că tu ai fost.”

„Nu știi asta.” Strânge din dinți. „Nu am făcut nimic. Acea
ticălosul Reese m-a lovit cu o bâtă de baseball, iar apoi am urmat
știa, poliția mă trezea și îmi spunea că sunt arestat.”

„Shane”, șuier eu. „Opriți asta chiar acum.”

— Nu te-aș fi rănit niciodată, Brooke. Ochii lui sunt mari și serioși,
și seamănă atât de mult cu băiatul de șaptesprezece ani de care m-am îndrăgo
„Am vrut să-ți spun asta în ultimii zece ani. Va trebui să
crede-ma. Nu aș fi făcut niciodată așa ceva. Nu am putut. am iubit
tu."

Mâna dreaptă îmi bate pumnul. Cum îndrăznește? Cum îndrăznește să-mi
infrunta asa? „Crezi că sunt un complet idiot?” spun doar cu o voce
suficient de jos încât Hunt să nu audă.

"Brooke..."

Orice ar fi pe cale să spună Shane în continuare este întrerupt de ciocănire
pe ușa camerei de examinare. Fără să aștepte un răspuns, el
bagă capul înăuntru. — Ai terminat?

— Da, mă sufoc. "Au fost efectuate."

Îl ajut pe Shane să se așeze din nou pe masă. Acum trebuie să coboare de p
ceea ce este o provocare cu gleznele încătușate. O face cu grijă, încercând
să nu cadă. Hunt îl urmărește cu buzele răsucindu-se în jos.

„Grăbește-te, rahat,” îl scuipă Hunt.

Mă uit surprins la gardian. Hunt nu este tocmai o imagine a lui
compasiune cu acești prizonieri, dar este destul de politicos. Acesta este primu
de când l-am auzit aruncând blasfemie la unul dintre ei. Și când Shane în sfâr
se ridică în picioare, Hunt îl împinge înainte mult mai aspru decât are nevoie
la.

De ce Hunt îl urăște atât de mult? Ce a făcut Shane pentru a provoca asta
fel de raspuns?

Cei doi părăsesc camera de examinare. Îl văd pe Hunt cum îl ia pe Shane
pe hol, cu luminile fluorescente pâlpâitoare, înapoi la celula lui.
Când ajunge la jumătatea holului, Shane întoarce scurt capul să se uite
înapoi la mine.

Îmi ating gâtul. Mă trezesc uneori noaptea, acoperit de sudoare,
amintirea colierului care se strângea în jurul traheei încă proaspătă în mine
minte. A fost cu mult timp în urmă, dar încă simt că se întâmplă așa cum a fos
ieri. Simțeam legăturile colierului de aur înfipându-mi în gât, eu

am simțit mirosul după barbierit al lui Shane din lemn de santal gâdiindu-mi
simt respirația lui fierbinte pe gâtul meu.

Dar există un lucru pe care nu pot să-l fac. Nu-i pot vedea fața.

Nu am văzut niciodată chipul bărbatului care a încercat să mă omoare. Pu
afară în noaptea aceea și totul era întuneric. Dar îl cunoșteam foarte bine pe S
cunoștea senzația corpului său. Mirosul lui. Știam că era el.

Trebuia să fie.

Pentru că dacă nu era el, am făcut o greșeală groaznică.

CAPITOLUL 11

Nu pot să mă gândesc la toată călătoria acasă de la Penitenciarul Raker Shane. Am crezut cu adevărat că nu îl voi mai vedea niciodată după al lui condamnarea a trecut. Cu siguranță nu m-am gândit niciodată că voi fi la câți din nou chipul lui.

După vizită, Hunt mi-a adus diagrama lui Shane. De data asta am avut permisiunea de a privi prin el fără vină. Era destul de subțire, ceea ce făcea sens dat fiind că Shane este încă tânăr și sănătos. Majoritatea notelor proveneau din răni, probabil suferite de mâinile altor deținuți.

Ultima notă a fost scrisă de predecesorul meu, Elise. Shane venise la ea se plânge de dureri abdominale. Ea îi prescrisese medicamente pentru reflux acid, dar apoi în partea de jos a paginii, ea a scris: „Manipulativ, căutarea de droguri". Și ea subliniase cuvântul „manipulator".

Nu sunt sigur dacă aș fi de acord cu această evaluare. chiar m-am oferit Shane analgezice și nu l-a luat. Dar văzând acele cuvinte scris în graficul lui m-a făcut neliniștit.

În momentul în care trag în aleea mea, telefonul meu bâzâie în poșetă. A mesaj text a venit în timp ce conduceam. Cerne un număr surprinzător de șervețele libere în poșeta mea — nu poți avea niciodată prea multe șervețe ai un fiu mic — înainte să-mi recuperez telefonul.

Hei, sunt Tim Reese. Am primit numărul tău din directorul părinte. Sper că nu este prea înfiorător.

În ciuda tuturor, trebuie să zâmbesc. Tim este o mulțime de lucruri, dar el înfiorător. Dar dacă m-a căutat în directorul părinte, probabil că și-a dat seam a aflat că Josh nu este grădiniță. Și, în mod inexplicabil, mai vrea să vorbească mie.

Doar puțin înfiorător.

El îmi răspunde aproape instantaneu:

Așa că mă gândeam, cafeaua seara ne va ține sus. Ce zici de a lua o băutură într-o noapte săptămâna asta?

O bautura. E puțin mai grav decât cafeaua. Este o întâlnire foarte bună un fel de întâlnire. vreau asta?

Nu am nici o idee. Dar știu că, dacă există un tip în care să am încredere dacă am nevoie de el, sunt Tim. Și nu am socializat de mult în afara serviciulu prea lung. Poate ar trebui să mă las să mă distrez puțin pentru o dată. nu eu Merita?

Lasă-mă să verific cu dădaca și revin la tine.

Orice sentimente negative de la serviciu astăzi și șocul de a-l vedea pe Sha
după atâția ani (și știind că va trebui să-l văd din nou într-o săptămână pentru
scoateți suturile) se estompează în timp ce mă gândesc la o ieșire cu Tim. Acea
va fi frumos să petrec din nou cu el. Crescând, Tim a fost întotdeauna al meu
persoana preferată din întreaga lume.

Îmi pare rău că l-am închis timp de aproape unsprezece ani. Dar nu a fost
Am avut de ales.

Intru în casă și de data asta Josh nu vine în fugă când eu
spune-i numele. O iau totuși ca pe un semn bun. Dacă ar fi lipicios, așa ar fi
fii mai rau. Dar are câteva zile de școală acum, și el
pare mai încrezător.

Ajung la bucătărie, de unde Margie trage un alt delicios al ei
amestecuri scoase din cuptor. Arată ca un fel de lasagna. Este clocotită
fierbinte când o pune pe blatul din bucătărie.

„Hei, Margie”, spun eu. „Arata grozav. Nu trebuie să gătești fiecare
noaptea totuși.”

„Oh, îmi place!” ea spune. „Când copiii mei creșteau, am avut o
masă gătită acasă pentru ei în fiecare seară. Gătitul acasă previne cancerul,
ştii."

Nu sunt atât de sigur de asta, dar nu am de gând să-i spun altceva
descurajez-o să gătească pentru noi. Sunt obscen recunoscător că o face.

„Ascultă”, spun eu, „crezi că ai putea să-l urmărești pe Josh într-o noapte a
săptămână? Aveam de gând să ies la o băutură cu un prieten. Nu ar trebui să

Ochii lui Margie se luminează. „Un prieten sau un bărbat?”

Oh Doamne. Am avut un sentiment când am angajat-o pe această femeie c
fii un pic de yenta. "Doar un prieten."

„Un prieten de sex masculin?”

"Da..."

„Deci este o întâlnire!” Ea bate din palme. "Asta e minunat,
Brooke! O tânără singură ca tine ar trebui să se întâlnească.”

„Nu este o întâlnire”, spun printre dinți. „Este un prieten. Un prieten vechi

"Orice ai spune."

Nu-mi place aspectul înțelegător de pe chipul rotund a lui Margie. „Nu este

"Păi de ce nu?" Ea clipește la mine. „Este urât? Bărbații urâți sunt buni
pat, știi.”

Oh Doamne. „Margie...”

„Spun doar”, spune ea, „nu e nimic în neregulă în a merge la a
Data. Nu trebuie să te simți rău din cauza asta.”

Destul de ciudat, ea a lovit cuiul la cap. Deja simt ca eu
sunt răspândit subțire, între muncă și maternitate. „Pur și simplu nu se simte
corect cu Josh să mă întâlnesc.”

„Nu gândi așa”, spune ea. „Acel băiat ar putea folosi un tată.”

Mă tremur la comentariul ei – ea a atins un nerv. Am încercat mereu
fi suficient pentru Josh. Mama și tata. Dar văd acest dor în ochii lui
când suntem în parc și vedem un băiețel jucându-se cu tatăl lui.

„Mâine e bine?” o întreb pe Margie.

„Absolut”, spune ea. „Și stai afară cât de târziu vrei. Josh și cu mine
va face prăjituri cu ciocolată.”

Există o parte din mine care vrea să-l sufle pe Tim și, în schimb, să rămână
acasă pentru a face prăjituri cu ciocolată cu Margie și Josh. Dar Margie este
dreapta. Merit să am o seară în oraș ca să mă distrez. Deci, de îndată ce Margi
oprit, trimit un mesaj text:

Mâine seară bine?

Tim răspunde o secundă mai târziu:

Ai inteles.

CAPITOLUL 12

UNsprezece ani mai devreme

„Vom juca Never Have I Ever.”

Chelsea face declarația după ce avem cu toții câteva pizza felii în burtă, iar Brandon ne-a amestecat cu toții cu ceva numit „șurubelnițe”. Aparent, sunt un amestec de vodcă și suc de portocale și au gust de agent de îndepărtare a vopselei.

Ne-am adunat în sufragerie, așezați în cupluri în jurul măsuță de cafea șubredă. Shane și cu mine suntem strânși pe micuțul banche Toți ceilalți sunt înghesuiți pe vechea canapea, care a eructat o grămadă de pene rătăcite când s-au așezat. Tim este lângă cotieră și Kayla strânși atât de aproape de el, încât coapsele lor sunt încleștate. Chelsea are picioarele în poala lui Brandon și toți sunt îndrăgostiți, deși Chelsea mi-a mărturisit că s-a săturat ca el să o înșele și ea este o să se despartă de el după următorul mare meci.

„Ce nu am avut niciodată?” Întreb.

Chelsea își strânge pieptul șocată de naivitatea mea. „Brooke, Serios?"

Ridic din umeri, încercând să ignor senzația de fierbinte din obrajii mei. n experimentat la băutură sau la petrecere ca prietenii sau iubitul meu. Aceasta abia a doua oară când am băut alcool și nu am mai fost niciodată beat. La fii cinstit, parintii mei abia imi dau drumul la inceputul anului pentru ca

au fost tăcute până când Chelsea a spus: „Așa că, dacă ceva este greșit aici
„Este tată de pumn”, explică Chelsea. „Așa că, dacă ceva este greșit aici
gata și oricine din cerc care a făcut acel lucru trebuie să bea ceva.
De exemplu, dacă aș spune: „N-am luat niciodată o sută la un test de matemat
atunci voi doi tocilari” — se uită cu atenție la mine și la Tim — „trebuie să lua
băutură. Am înțeles?"
Brandon își trece una dintre mâinile mari peste curba coapsei lui Chelsea.
„Nu este tocmai știință rachetă.”

„Sigur”, spun eu. "Suna bine." Chiar dacă sunt îngrozit de acest joc
o să-mi dezvălui lipsa mea jenantă de experiență cu aproape
Tot. Cel mai bine pot spune este că nu am niciun secret.
Ei bine, nu multe.
"Hei." Kayla se uită în jos la telefonul ei. „Nu primesc niciunul
semnal, Shane. Ce se întâmplă?"
"Oh." Shane aruncă o privire peste umăr către fereastră, unde este ploaia
turnând jos în găleți. „Îmi pare rău, semnalul de aici este neregulat. Moare
complet oricând e vreun fel de furtună. Dar avem un telefon fix dacă tu
trebuie să dai un apel.”
Kayla mormăie ceva pe sub răsuflarea ei și apoi trântește telefonul
jos pe măsuța de cafea. Dar își revine repede și zâmbește dulce
la Tim. Acum că nu are telefonul ei să-i distragă atenția, ea are
și-a reorientat toată energia asupra lui.
Și această idee nu mă face deosebit de fericit.
Brandon își freacă mâinile. „Voi merge primul. Dar va fi
este dificil să vin cu ceva ce nu am făcut niciodată.”
Ochii lui Tim îi întâlnesc pe ai mei pentru o fracțiune de secundă și îi arun
trebuie să-și înăbușe un chicot. Chelsea crede că Brandon este fierbinte și el e
împușcat la echipa de fotbal, dar adevărul este că nu-l suport.
"Am înțeles." Brandon ridică paharul de hârtie care conține surubelnița lu
„Nu am fost niciodată părăsit. Ce pot să spun – doamnele mă iubesc.”
Chelsea și Kayla beau atât. Tim și cu mine ținem paharele jos.
Shane este primul meu iubit adevărat, așa că nu am avut niciodată ocazia să f
aruncat înainte. Mă uit la Shane și nici el nu bea.
Interesant. Acest joc va fi cu siguranță o oportunitate de a învăța a
mai multe despre iubitul meu.
Ocolim cercul o dată, recitându-ne cvasi-mărturisirile. Kayla
nu a fost niciodată slabă, dar spre groaza mea, Chelsea a (cu
Brandon, se pare). Shane nu a înșelat niciodată la un examen și nimeni
altcineva va recunoaște și această onoare. Recunosc că nu am folosit niciodat
ID, iar Brandon bea din poftă. Shane nu, iar eu sunt puțin
ușurat — poate că nu este chiar atât de sălbatic pe cât credeam.
„Am unul.” Chelsea are un rânjet răutăcios pe buzele ei strălucitoare, care
au pătat deja marginea cupei ei. „Nu mi-am sărutat niciodată
vecin."

Ea se uită la mine și la Tim în timp ce spune asta. Tim se uită la mine și la e
sprâncenele se ridică cu aproximativ un milimetru. Eu dau din cap, tot pe la a
milimetru. Nici unul dintre noi nu bea.
Fața lui Chelsea cade. „Mincinoși”, spune ea pe sub răsuflarea ei.
Are perfectă dreptate. Mintim. Tim și cu mine ne-am sărutat o dată, dar a f

cu mult timp in urma. El a fost, de fapt, primul meu sărut. Dar nu a fost un să
S-a întâmplat în vara înainte de începerea liceului. Tim și cu mine am fost
stând în dormitorul meu și mă plângeam că eram
a început liceul fără să fi sărutat vreodată un băiat. Tim a recunoscut că a fost
în aceeași barcă și apoi i-a venit ideea genială:
Ar trebui să ne exersăm unul pe celălalt!
M-am gândit la el ca la un frate, dar nu era nimic dezastruos
despre el. Era drăguț. Așa că, fără prea multă convingere, am fost de acord.
A fost un lucru bun că am decis să exersăm împreună pentru prima
sărutul a fost hotărât incomod. Nu știam ce să fac cu mâinile mele, eu
nu eram sigur dacă ar trebui să țin ochii deschiși sau închiși și nu știam
unde ar trebui să meargă nasul meu. Și odată ce buzele noastre au făcut conta
confuz cu privire la ce să fac cu limba mea. Ar trebui să-i pun în gură?
Ar fi ciudat, nu-i așa? Dar ar fi și mai ciudat să nu te săruți
cu limba? Tim a fost cel care în cele din urmă mi-a strecurat ușor doar o mică
limbă. Și a fost foarte frumos, odată ce m-am obișnuit.
După douăzeci de minute, mi s-a părut că ne-am înțeles cu adevărat
chestia cu sărutul. Și, desigur, acesta a fost exact momentul ales de mama mea
să izbucnească în noi doi fără să bată. A fost și ultima dată când noi
aveau voie să fie în camera mea singur, cu ușa închisă, chiar și
deși am tot explicat că doar exersam.
Tim și cu mine nu vorbim niciodată despre asta. Parcă nu s-ar fi întâmplat
totul, era doar exersare.
Acum că micul nostru secret este încă în siguranță, este rândul lui Tim. La
am văzut mâna Kaylei strecurându-se pe piciorul lui, dar nu știu ce s-a întâmp
pentru ca nu mai exista. Tim se gândește la mărturisirea lui, privind în jos
în lichidul portocaliu din paharul lui de hârtie. În cele din urmă, el spune: „Nu
a bătut un copil atât de rău încât a trebuit să meargă la spital.”
Brandon izbucnește în râs. Ridică ceașca și bea o înghițitură lungă
de șurubelnița aceea îngrozitoare. Apoi îl ghiontește pe Shane. — Ia un pahar

Shane se zvârcolește lângă mine. În timp ce mă uit la el, el ridică încet hâr
ceașcă și bea din ea.
„Shane?” Spun.
Brandon mai bea un pahar, chiar daca nu trebuie. "Aceasta
nu a fost mare lucru. A fost doar acel pervers, Mark. Și a meritat-o.”
Tim arcuiește o sprânceană. "El a meritat-o?"
„L-am auzit vorbind despre mama lui Shane”, spune Brandon.
„Le-a spus unora dintre prietenii săi ciudați că o crede fierbinte. El a fost
cumpărând prea multe conserve la acel magazin unde lucrează, dacă tu
stii ce vreau sa zic."
Mă uit la Shane și există o sclipire de furie în ochii lui, dar nu o face
spune un cuvant.
„Tipul e un ciudat”, continuă Brandon. „Știi că este mereu
încercând să arunci o privire în dressingul fetelor, nu?
Chelsea îl lovește în braț. „Voi, băieți, sunteți atât de nemernici. Tu
știi asta?”
Nu mă pot opri să mă uit la Shane. Flashul de furie a dispărut și acum el es
atârnând capul. Știam că era un fel de copil sălbatic la gimnaziu, dar eu
sperase acum că, după ce s-a alăturat echipei de fotbal, își păstra nasul curat.
Dar poate că Tim are dreptate. Poate este un bătăuș.
„Oricum, era doar o coastă ruptă”, spune Brandon. „Nici nu a făcut-o
petrece noaptea."
„Oh, asta e tot?” replică Tim. — Doar o coastă ruptă?
Ochii lui Brandon sclipesc în timp ce un fulger îi face fața să strălucească
ciudat. Își aruncă ceașca pe măsuța de cafea atât de aspru încât portocala
lichidul stropește. — Vrei să fii următorul, Reese?

„Pentru numele lui Hristos, taci, Brandon”, mârâie Shane. Se întoarce să se la mine. „A fost o prostie. Foarte prost. Tocmai pierdusem un meci cu o zi înai și când l-am auzit spunând acele lucruri despre mama mea, adică este a mea mama — oricum, eu doar... așa cum am spus, eram proști.”

Ochii lui Tim se întâlnesc cu ai mei. Îi văd întrebarea scrisă pe toată fața. Cumperi prostia asta? Trebuie să mă uit în altă parte.

"Brooke?" spune Shane.

„Doar...” îmi ating colierul cu fulgi de nea – degetele mele merg mereu aco ori de câte ori sunt neliniştit. „Nu o mai face.”

La urma urmei, îi pare rău. Toată lumea face prostii în liceu. Nu pot așteaptă-te ca Shane să fie perfect. Sunt sigur că nu.

"În regulă." Shane își drese glasul cu voce tare. „E rândul meu din nou.”

Ne întoarcem cu toții să ne uităm la el, cu băuturile gata.

„Nu am fost niciodată la o întâlnire cu Tracy Gifford”, spune el.

Shane se uită la Tim în timp ce un tunet zguduie camera. Tim ridică ochii, iar între ei trece o privire pe care nu prea o pot identifica. Stăm cu toții acolo, cu mâinile înghețate pe paharele de hârtie. Tracy Gifford e fată care a fost găsită moartă în timpul verii. Evident, niciunul dintre noi nu a la o întâlnire cu ea.

Dar apoi Tim ridică ceașca. Și bea ceva.

CAPITOLUL 13

ZIUA DE AZI

Nu-mi vine să cred, după toți acești ani, merg la o întâlnire cu Tim Reese.

Nu, corectare: nu este o întâlnire. Doar luăm băuturi. Ca prieteni. Din câte știu, Tim are o iubită. La urma urmei, este arătos și fermecător și are un loc de muncă decent. Tim este o captură. Pare aproape ir că tot va fi singur.

Dar am senzația că el este.

Am vrut să iau mașini separate, dar Tim a subliniat că suntem plecând cam din același bloc, deci „de dragul mediu, ar trebui să facem un carpool." Nu m-aș putea contrazice cu această lo nu s-a certat când s-a oferit să conducă.

Deci, de aceea port o pereche de blugi negri skinny și un măgulitor bluză în timp ce stau în fața casei mele, așteptând sosirea lui Tim. eu Nu obișnuiam să port mult machiaj în liceu și nu voi purta mult acum. Doar puțin creion de ochi și o bucată de ruj. Nu vreau să mă uit parcă m-aș strădui prea mult.

Un Lincoln Continental alb oprește în fața casei și înainte

Am sansa să fiu surprins că aceasta este masina pe care o conduce Tim, îmi da
în spatele volanului se afla o femeie cu parul alb. Când ea apare
din mașină, își împinge ochelarii supradimensionați pe puntea nasului și
își netezește costumul roz.

"Brooke?" Își întinde brațele de parcă aș da peste ele pentru o
îmbrățișare. „Brooke! Nu pot să cred că ești tu!”

Mă uit la ea în gol. "Buna ziua...?"

„Este Estelle!” Ea îmi rânjește cu buze roșii aprinse. Ea nu era nici pe depa
subtil în aplicarea machiajului așa cum eram. „Estelle Greenberg! Am vorbit p
telefon."

Mă încremenesc, dorindu-mi să mă întorc în casa mea. Estelle Greenberg e
Primul agent imobiliar al lui Raker. În testamentul părinților mei, au alocat

bani să plătesc ca Estelle să-și vândă casa și să-mi dea veniturile. Ea
m-a sunat în timp ce mă întorceam în oraș, asigurându-mă că va primi
grija de vanzarea casei si nici n-ar trebui sa pun piciorul in Raker daca
Nu am vrut.

A fost destul de șocată când i-am spus că nu numai că nu vreau să o facă
vând casa, dar aș locui acolo.

„Oh, Brooke”, oftă ea. „Îmi amintesc de tine când erai doar asta
înalt!"

Ea ridică o mână cam la jumătatea șoldului, pentru a indica cât de mare er
amintirea mea. Îmi suprim dorința de a-mi da ochii peste cap.

„Trebuie să-ți spun, Brooke”, spune ea, „piața imobiliară este nebună
chiar acum. Nici nu-ți poți imagina ce preț ți-aș putea lua pentru această casă.
Suficient pentru a-ți cumpăra apartamentul de vis înapoi în oraș. Ai putea
chiar și să trăiești în Manhattan dacă vrei.”

O venă îmi pulsa la tâmplă. „Apreciez asta, dar nu mă interesează.”

„Știi, bula imobiliară nu va dura pentru totdeauna. Ar trebui să fii
inteligent în privința asta.”

„Sunt bine”, spun eu strâns. "Într-adevăr."

— Ce vrei de la casa aceea veche și prăfuită?

Estelle își fixează ochii căprui asupra mea, așteptând răspunsul meu. Nu e
întrebare complet nedreaptă. Nu este ca cele mai recente amintiri ale mele di
Sunt bune. Dar a fost o vreme când am fost fericit aici. Într-un fel, am petrecu
cei mai fericiți ani din viața mea în această casă. Când eram tânăr și
fără griji.

Sau poate o parte din mine este încă un adolescent rebel, care a vrut să vin
m-am întors aici doar pentru că părinții mei nu m-au lăsat niciodată după ce
gravidă.

— Aceasta este casa mea, Estelle, spun cu voce joasă. "Si eu sunt
mi-a permis să fac ce vreau cu ea fără a fi nevoie să ți-o justific.”

Genele false ale Estellei flutură de parcă ar fi șocată că i-am spus asta
cale. Cu siguranță nu aș fi spus așa ceva când eram
atât de sus.

„Știi”, spune ea, „părinții tăi ar fi foarte dezamăgiți de asta
le-ai încălcat dorințele.”

Sincer, sunt șocată că părinții mei mi-au părăsit casa. Dupa ce eu
au început să le trimită cecurile lunare înapoi, neîncasate, m-am gândit că

era în afara voinței. Dar nu mai era nimeni care să-și părăsească moșia la. Deci am primit totul implicit.

Îmi încrucișez brațele pe piept. „Te rog să nu mă deranjezi din nou, Estelle.”

Buzele ei roșii aprinse se despart și, pentru o clipă, sunt sigur că o va face certa cu mine. Dar, în schimb, se întoarce pe călcâie și intră înapoi în ea Lincoln. Mașina ei se îndepărtează exact când Prius-ul lui Tim alunecă în alee respiră adânc, încercând să risipim tensiunea din confruntarea noastră. Acea funcționează — puțin.

„Uau,” spune Tim când mă urc pe scaunul pasagerului. "Nu am te-am văzut îmbrăcat de multă vreme.”

Mă zvârcolesc în timp ce glisez centura de siguranță la loc. „Nu sunt îmbră

"Dreapta. Nici eu."

Deși pare puțin îmbrăcat. Poartă o rochie albastru deschis cămașă și chiar și-a pus o cravată. Când eram copii, nu l-am văzut niciodată poarta orice in afara de un tricou si blugi, dar asta i se potriveste.

Nu-l invit să intre și nu pare supărat din cauza asta. eu nu știu ce va face Josh că aduc acasă un tip, mai ales dacă acel tip este directorul adjunct al școlii sale. Cel puțin, s-ar putea porniți niște zvonuri incomode.

"Unde mergem?" Il intreb.

„Este un bar care s-a deschis acum câțiva ani — Shamrock. E dragut mancare linistita, decenta. Sau doar bere, dacă asta e tot ce vrei.”

Dau din cap, gândindu-mă că ultima dată când l-am văzut pe Tim, niciunu destul de mare pentru a bea legal. Acum acea piatră de hotar a venit și a trecu

„Deci cum își găsește Josh școala?” întreabă Tim.

„Bine”, spun eu. „Își face niște prieteni.”

"Grozav. Grădinița este o tranziție atât de grea, dar sunt sigur că o va face faci grozav.”

eu inghet. Am presupus asta când Tim m-a căutat în școală înregistrările, și-a dat seama că Josh era în clasa a cincea. Aparent nu. El încă crede că fiul meu are cinci ani. Ceea ce înseamnă că nu știe că Josh este fiul lui Shane.

Și chiar, chiar nu vreau să-i spun. Nu încă. Nu când este uitându-se la mine în timpul luminii roșii și zâmbindu-mi așa.

Shamrock este la doar cinci minute de mers cu mașina. Tim parchează în l în afara barului și se grăbește pe partea laterală a mașinii pentru a deschide u eu, chiar dacă deja am deschis-o. Aceasta nu este o întâlnire, dar este un gentleman, ceea ce este nebun de dulce. Barbatii nu sunt asa in Orașul New York. Se pare că trebuie să mergi în nordul statului pentru bune r

În interiorul barului este cam ceea ce mă așteptam. Întunecat, o mică urm fum atârnând în aer și o mulțime de mese lipicioase întinse prin ele camera. Luăm o masă în spate și de data aceasta nu este o surpriză când Tim îmi trage scaunul pentru mine.

„Când ai ajuns să fii un asemenea domn?” îl tachinez.

„Nu am fost înainte?”

"Ha!" pufnesc. „Am fost norocos dacă nu mi-ai scos scaunul de dedesubt pe mine."

„Brooke!” Își strânge pieptul într-o simulare de groază. „N-aș fi făcut-o nici făcut asta. Dacă nu ai meritat-o, desigur.”

„Spun doar...” Mă uit peste masă la ochii lui albaștri sclipitori. „Nu trebuie să te comporți formal cu mine. Ne cunoaștem de atunci eram în scutece. Ne cunoaștem destul de bine.”

Își arcuiește o sprânceană. "Obisnuiam sa. Acum, nu atât de mult.”

Înainte să-mi dau seama ce să spun la asta, o chelneriță mică în costum Tricou care scoate în evidență un bust impresionant pentru mărimea ei vine s

Ordin. Arată vag familiară, așa cum o fac mulți dintre oamenii din acest oraș.. Cred că am fost la liceu împreună. Mi-am lăsat părul să cadă în mine față în timp ce îmi plasez comanda, sperând să arăt suficient de diferit încât e recunoaște-ma.

Înainte de a pleca, își sprijină o mână cu unghiile roșii pe cele ale lui Tim umăr. — Mă întorc imediat, Timmy.

„Mulțumesc, Kelli”, spune el.

Kelli. Mi se întoarce într-o clipită – ea era la majorete echipă ca mine și Chelsea, dar cu doi ani în urma noastră. Ea arată aproape la fel ca în liceu – același păr blond și în formă de inimă fata, desi sanii mult mai mari. Din fericire, ea nu se uită la mine și nu pare să mă recunoască.

De fapt, se uită doar la Tim. Ea îi oferă un inconfundabil uite și sunt surprins de fulgerul de gelozie. Nu l-am văzut pe Tim de mulți ani Nu am dreptul să mă simt proprietar în preajma lui.

„Am încercat să te găsesc, știi”, spune el după ce Kelli pleacă cu noi comenzi de băuturi.

Încerc să nu reacţionez la această revelație. "Ai?"

„Totuși, ești foarte greu de găsit.” Mă privește peste masă. "Nu social media, nu?”

Părinții mei au făcut tot ce au putut să-mi țină numele departe de știri când totul s-a prăbușit, având în vedere că eram minor. Și cât eram la școală, de asemenea, mi-a dat o mică bursă — un cec lunar care împreună cu al meu slujba de chelneriță abia mi-a acoperit cheltuielile fără să las un ban rămase — și o prevedere a fost că nu puteam fi deloc pe rețelele sociale. Nu Facebook, nici Twitter, nici Instagram. A fost ușor să fiu de acord cu asta pent nici nu am vrut să apară pe rețelele de socializare. Ultimul lucru pe care am v ajunge din urmă cu vechii mei colegi de clasă. Hei, Brooke, amintește-ți când iubitul a încercat să te ucidă? Omule, erau vremuri bune.

„Îmi pare rău”, spun eu. „Am fost precaut.”

"Știu. Dar eu sunt, Brooke. Am vrut doar să știu că ești bine. Ai fi putut lua legătura.”

Când eram însărcinată în nouă luni, eram pe cale să nasc fiul lui a ucigaș condamnat, nu aveam niciun interes să vorbesc cu vechii prieteni. Chi nu-i pot explica asta. „Îmi pare rău”, spun din nou. „Am avut nevoie de timp s

Tace o clipă, gândindu-se la răspunsul meu. "Destul de corect."

Chelnerița/fosta majoretă, Kelli, se întoarce cu băuturile noastre. Ea își așează paharul cu grijă în fața lui și-l mai aruncă pe al meu neceremonios jos pe masă. Își întoarce atenția către Tim.

— Primești ceva de mâncare azi, Timmy?

El ridică privirea spre ea și zâmbește. "Nu acum."

— Nu te pot tenta cu inele de ceapă?

Tim scutură din cap că nu.

Ea îi face cu ochiul. „Aripi de bivol?”

„Nu…”

"Cartofi prăjiți creți?"

Doamne, chelnerița asta îi va oferi toate articolele din meniu unul câte unul? Dar, din fericire, după ce el refuză cartofii prăjiți, ea în sfârșit pleacă la altă masă.

„Am fost la liceu cu ea, nu-i așa?” Spun.

Tim aruncă o privire spre Kelli, care bate nerăbdătoare cu piciorul pe pod
în timp ce ea așteaptă ca două femei să decidă asupra ordinelor lor. "Asta e co
Ai o memorie bună."

— Cred că flirta cu tine.

„De fapt..." Coboară vocea un pic. „Am ieșit câteva ori."

Sprâncenele mele se ridică. "Serios?"

El ridică din umeri. „Nu a fost mare lucru. Destul de casual."

„Ai sărutat-o?"

Râd de felul în care fața lui devine ușor roz în lumina slabă a lui bar. Este posibil ca pistruii să fi dispărut, dar el este încă corect și se vede nua să-și îndepărteze emoțiile mult prea ușor.

„Ea și iubitul ei au fost într-un fel de pauză", explică el. "Noi a ieșit de două ori, apoi s-a întors la iubitul ei."

„Te-a părăsit?"

„Ea nu m-a părăsit. Au fost două întâlniri." Se uită în spatele lui, unde Kelli preia comanda unui alt client. „Și chiar dacă nu a făcut-o întoarce-te la iubitul ei, nu cred că va fi o a treia întâlnire. Nu eram un meci."

"Oh, am înțeles. Nu știam că ești atât de pretențios, Reese.

„Nu sunt pretențios!" Ia o băutură din bere și linge spumă din buza lui superioară. „Aștept doar persoana potrivită. Și Kelli a fost drăguță destul, dar nu era ea. Este îngrozitor?"

„Nu, nu îngrozitor."

El trasează un model pe condensul paharului său. „Deci ce zici tu? Ai fost căsătorit înainte?"

"Nu."

"Oh." El dă din cap. „Deci tatăl lui Josh..."

„Nu în poză", am izbit. "Deloc."

Și, de asemenea, ispășește o închisoare pe viață pentru crimă. Și asta.

Sunt obișnuit să am o privire compătimitoare când le spun oamenilor că fa asta de unul singur, dar nu asta este privirea pe care mi-o dă Tim. E ceva diferit. Nu prea pot pune degetul pe el.

„Sună greu", comentează el în cele din urmă.

"Suntem bine."

„Nu am spus că nu ești."

„Uite..." Iau un pahar din propria mea băutură alcoolică pentru curaj. „Eu Vreau doar să fiu clar că viața mea este oarecum complicată acum și sunt nu caut... știi, nimic. În afară de prietenie."

"Oh bine." Se lasă pe spate în scaunul său, care scârțâie sub greutatea lui. „Pentru că exact asta caut și eu. Prietenie."

"Bine atunci."

"Perfect."

Îl studiez peste masă în timp ce îmi zâmbește înapoi. Tim este bun Omule, el a fost întotdeauna și cred că dacă îi spun tot ce vreau este prietenie, nu va împinge nimic mai departe. Îmi va respecta dorințele.

La urma urmei, acum zece ani, mi-a salvat viața.

CAPITOLUL 14

E trist că într-o sâmbătă nu am nimic mai bun de făcut decât să merg la băcăr
cumpărături. Călătoria de cumpărături este literalmente punctul culminant a

Josh a fost cel care m-a convins să plec. Mai întâi, a descoperit că eram afa
de Lucky Charms și l-am scris cu majuscule pe lista de cumpărături pe care ai
tine la frigider. A menționat aseară că nu avem. Apoi
în această dimineață, arăta deosebit de trist când își turna un castron de
Cheerios în loc de Lucky Charms, menționând în mod repetat că și-a dorit
în cerealele lui erau niște bezele colorate. Apoi a scris-o pe
lista de cumpărături a doua oară.

De asemenea, a subliniat că aș putea merge la cumpărături fără a fi nevoie
babysitter. Josh a făcut eforturi pentru mai multă libertate și, pentru a fi core
este destul de mare ca să stea singur o oră cât sunt eu la supermarket.
Așa că iată-mă, cumpăr Lucky Charms și cred că ouă, brânză și pâine
și alte lucruri de care avem nevoie.

În timp ce inspectez un cap de salată verde pe culoarul de produse, am pri
sentiment distinct că sunt urmărit. Mă uit peste umăr și tresar la
vederea unui chip cunoscut. Este Kelli, acea fată care ne-a așteptat pe celălalt
noapte la Shamrock. Cel care era în echipa de majorete cu
eu, înainte ca toată viața mea să meargă în iad.

Ochii noștri iau contact. În acest moment, ar fi mai rău să o ignori,
așa că fac cu mâna ezitant. "Bună..."

Femeia trage pumnale în mine cu ochii. "Te cunosc."

Încremenesc, nu știu cum să răspund. Vrea să spună că mă cunoaște de la
când am ieșit cu Tim? Sau mă recunoaște din toți acești ani
în urmă? Sper sa fie primul.

„Tu ești femeia care a băut cu Tim noaptea trecută.”
ea spune.

Am scos un oftat de ușurare. „Uh, da.”

Buzele ei se curbesc de dezgust. „Deci ce ești tu – iubita lui?”

„Nu”, spun eu repede. Nu că îi datorez acestei femei vreo explicație, dar
Aș vrea să ies din acest supermarket fără ca ea să-mi zgârie ochii

cu unghiile alea lungi și roșii. „Eu și Tim suntem doar prieteni vechi.”

„Nu mi s-a părut așa.”

"E adevărat." Mă uit peste umărul ei, încercând să prind privirea lui a
paznic. „Dacă îl vrei pe Tim, el este al tău. Mi-a spus că ai o
iubit totuși.”

Fața ei se umple de furie. — Îți vorbea despre mine?

Oh Doamne. "Nu. Deloc. Tocmai a spus că ai ieșit, dar acum tu
avea un iubit. Asta este."

Kelli pare complet furioasă. Înțeleg de ce Tim nu era dornic să meargă
ieși din nou cu ea dacă așa s-a comportat. Desigur, părea super
frumos în preajma lui. Sunt sigur că dacă ar fi început să se întâlnească, ea ar
partea ei de el atâta timp cât a putut.

„Știi”, spune Kelli, „Tim aduce multe fete la Shamrock.
Să nu crezi că ești atât de special.”

El face? Nu știu de ce această revelație mă întristează. Poate că am avut
am sperat că noaptea trecută a fost mai mult decât doar băuturi cu un bătrân

prietenii ei. Dumnezeule, sper să nu. Fosta ei soție mă urăște. „Ne cunoaștem pe f
Kelli își drege glasul. „Ne-am întâlnit vreodată înainte? Pari cunoscut.” alta de undeva? Pari cunoscut.”

Încerc să-mi fac expresia goală. „Nu, nu cred. Tocmai m-am mutat Aici."

Acum ar fi un moment bun pentru a face o ieșire grațioasă, înaintea lui Ke își dă seama cine sunt. Dar apoi ochii ei s-au mărit în farfurii și îmi dau seama am întârziat.

„Tu ești fata aceea!” Ea pocnește din degete. „Tu ești... Bridget Ceva. Tu ești cel care l-a trimis pe Shane Nelson la închisoare.”

Desigur, ar înțelege greșit numele meu, dar amintește-ți numele arătos de fundas vedetă perfect. Pentru o clipă, mă gândesc să neg totul, dar este inutil. Ea știe că sunt eu. "Asta a fost acum mult timp."

„A fost o prostie totală.” Kelli practic scuipă cuvintele. "Stiam Shane. Era un tip bun. El nu ar fi făcut niciodată aceste lucruri.”

Nu-i subliniez că obiectul flirtului ei, Tim Reese, a fost chiar mai important decât mine pentru a-l trimite pe Shane la închisoare. Dar Nelegiuirea lui Tim a fost mai iertabilă decât a mea pentru că este fierbinte.

Oricum, nu sunt surprins că îl apără pe Shane. Nu este nimic nou — mulți oameni în Raker, în special cei care îl cunoșteau bine pe Shane, erau furios pe mine pentru că am depus mărturie împotriva lui. Shane a fost un sta toată lumea îl iubea. Eram prietena lui, iar oamenii simțeau că sunt trădându-l. Chiar dacă nu ar fi trebuit să plec din alte motive, nu aș putea nici am rămas în Raker după ce i-am făcut.

Dar a trebuit să depun mărturie. A trebuit să spun adevărul despre acea n monstru închis definitiv.

„Nu ai fost acolo în noaptea aceea”, spun eu încet.

„Nu trebuia să fiu”, replică ea. "Ai înțeles greșit. Shane era nevinovat."

„Nu”, spun eu, „nu era. Crede-ma."

Înainte ca ea să poată spune altceva, îmi întorc coșul de cumpărături și vit mergi pe alt culoar. După tot ce am trecut, ultimul lucru pe care l-am nevoie este o fată nebună care mă urmărește pe lângă toate celelalte problem trec pe culoar cât de repede pot, adunând obiectele din lista de cumpărături, mai ales din memorie.

Abia când mă urc în mașină îmi dau seama că l-am uitat pe Lucky Farmece.

CAPITOLUL 15

UNsprezece ani mai devreme

— Ai fost la o întâlnire cu Tracy Gifford?

Vocea Kaylei este atât de zguduitoare încât, dacă va crește, doar câinii vor în stare să o audă. Dar nu o pot învinovăți pentru că mă simt la fel.

Tim a fost la o întâlnire cu Tracy Gifford? Cum sa întâmplat asta? In ce univers a mers vecinul meu la o întâlnire cu o fată moartă?

„Două întâlniri.” Tim pare că vrea să dispară în faldurile

canapea. "Asta este. Nu a fost nimic." Kayla Observ că coapsa ei nu mai este atingându-i pe a lui. „Îmi pare rău, dar este o problemă foarte mare.”

Tim se zvârcoli. „Chiar nu este.”

Trăsăturile cizelate ale lui Brandon sunt răsucite în amuzament. Eu întotd credea că arată ca băiatul frumos și bogat din fiecare film cu John Hughes. — Te-am subestimat, Reese. Frumos. Ai marcat cu ea?”

"Nu!" Fața lui Tim devine roșie. „Ți-am spus, au fost doar două întâlniri.”

— Exact, spune Brandon.

"Hristos." Tim își trece o mână prin părul scurt, care este acum ridicându-se un pic. „Îți spun că nu a fost nimic. Nimic. Ne-am întâlnit la bibliotecă, am început să vorbim și am ieșit de două ori. Apoi s-a oprit returnându-mi apelurile.”

— Pentru că era moartă? Rechizite Chelsea.

Toți ceilalți îi pun întrebări lui Tim, dar eu sunt complet mut. Nu mi-aș fi putut imagina asta într-un milion de ani. Si cum știa Shane despre asta? Trebuie să fi știut, pentru că atunci când a spus-o, el se uita direct la Tim. Mă uit acum la Shane, iar el mă uită totul se desfășoară, o privire amuzată în ochii lui.

— Te-a întrebat poliția? întreabă Kayla.

"Nu."

„Știau ei că ai ieșit cu ea?” ea îl apasă.

"Nu am nici o idee." Se zvârcoli pe canapea. „Fie că au făcut-o sau nu, asta nu a fost mare lucru. Adică, două întâlniri și a fost ca o lună înainte de ea decedat."

„Vrei să spui”, spune Chelsea, „înainte de a fi ucisă”.

Tim îmi aruncă o privire dureroasă, dar trebuie să mă uit în altă parte. Am el mai bine decât oricine altcineva pe lume, dar nu știam despre asta. Sunt scuturându-se de șoc. Nu-mi pot învălui capul în jurul ei.

„Ar trebui să mergi la poliție”, spune Kayla. „Spune-le ce știi.”

Tim se strâmbă. „Nu știu nimic. Nu am ce să le spun.”

Cu aceste cuvinte, sare de pe canapea și se îndreaptă spre bucataria. El deschide ușa și dispare înăuntru.

„Uau,” respiră Kayla. „Se vede, nu se știe niciodată...”

Nu pot sta aici încă o secundă în timp ce ei speculează despre ce este Tim ar fi putut face. Mă ridic de pe fotoliu și îl urmăresc pe Tim înapoi la bucătărie. Simt ochii lui Shane pe spatele meu, dar nu mă întorc.

În bucătăria întunecată, Tim stă rezemat de blat, capul lui aplecat deasupra chiuvetei ruginite. Se pare că încearcă să preia controlul se. L-am mai văzut așa. Avea aceeași expresie pe a lui când câinele său de doisprezece ani, Rusty, i-a dezvoltat tumori peste tot cadavrul și au trebuit să-l pună jos.

„Hei”, spun eu.

Tim se întoarce să mă privească exact când un fulger îi luminează chipul. "Hei."

"Esti bine?"

Tunetul care zguduie camera este aproape asurzitor. "Imi pare rau nu ți-am spus că am ieșit cu Tracy.

„De ce nu ai făcut-o?”

Își freacă mâinile pe față. „Am fost speriat. Am ieșit la începutul verii, apoi o lună mai târziu, au găsit-o moartă. eu m-am gândit că aș fi fost ultimul tip cu care a ieșit. Și eu... m-am gândit nu mi-ar arata bine. În plus, nu aș fi știut așa ceva ar ajuta."

Are sens, dar, în același timp, mă lasă puțin simțit neliniștit. Dacă este complet nevinovat, de ce nu ar vrea să spună poliției ce stie el? De ce l-ar ascunde?

„M-am simțit îngrozitor când am aflat.” Își lasă ochii în jos. „Nu a mers între mine și Tracy, dar ea nu merita să moară. Era o persoană drăguță. M-a sfâșiat.”

„Da”, respir. "Sunt sigur..."

„Nu știu de unde a știut Shane despre asta.” Fața i se întunecă. "Nu pot cred că a stat pe asta, așteptând momentul perfect să mă facă arata rau."

mă încruntă. „Nu cred că aceasta a fost intenția lui.”

„Oh, nu-i așa?” Tim rânjește. „Brooke, poate că am continuat câteva se întâlnește cu o fată, dar chiar l-a bătut pe acel copil. Fără nici un motiv. Pur în nenorocitul de spital. Este cu adevărat cineva cu care vrei să fii?”

tresare la cuvintele lui. „A spus că regretă.”

"Rahat!" Vocea lui Tim este suficient de tare încât sunt îngrijorat că ceilalți auzi-l prin uşă. „Shane Nelson este un bătăuș și e un rahat. Regretă doar că ai aflat despre asta pentru că vrea să se culce cu tu."

Îmi arde fața. Tim îl urăște pe Shane, dar nu-mi vine să cred că ar spune as mie. „Asta nu este adevărat. Și nu ai dreptul să spui asta.”

Ne uităm unul la altul pentru o clipă. Un mușchi îmi tremură sub ochi. Tim se sparge primul.

"Îmi pare rău." Scoate o suflare. „Îmi pare rău, Brooke. Ai dreptate. eu nu ar fi trebuit să spună asta.”

"Al naibii de drept."

„Sunt doar îngrijorat pentru tine.” Frica din ochii lui este reală. îl cunosc suficient de bine ca să o știi. „Sunt îngrijorat că ești cu Shane. Eu nu cred că este în siguranță.”

"Nesigur?" Am crezut că era îngrijorat doar că Shane o va face rupe-mi inima. "Ce vrei sa spui?"

— Ascultă-mă, Brooke. Coboară vocea un pic. „Shane este...”

Înainte ca Tim să poată scoate ce vrea să spună, ușa de la bucătărie leagăne deschise. Shane stă acolo, arătând și mai sexy decât el de obicei o face, cu părul întunecat ușor zdrobit și un zâmbet deformat pe al l față. „Hei, Brooke”, spune el. „Te întorci afară?”

E greu să nu observi că nu se deranjează să-l întrebe pe Tim dacă iese.

„Da”, spun eu. Mă uit la Tim. "Vii?"

Tim își încurcă fața. Părea că avea ceva important pentru care spune-mi înainte ca Shane să izbucnească în bucătărie, dar nu o poate face pr Și adevărul este că nu vreau să aud. Tim și Shane au niște prostii mică rivalitate, dar nu e problema mea. Tim trebuie să treacă dracului peste a

„Bine”, spune Tim în cele din urmă. "Să mergem."

CAPITOLUL 16

ZIUA DE AZI

Astăzi ar trebui să scot cusăturile de pe fruntea lui Shane Nelson.

M-am răsturnat și m-am întors toată noaptea gândindu-mă la asta. Am visa în acea fermă. În visul meu, colierul se strângea în jurul meu gâtul și mirosul de lemn de santal îmi umpleau nările. Apoi am auzit un trosn de tunet și un alt zgomot în fundal pe care nu le-am putut deslușI, și apoi...

eram treaz.

După ce a treia oară m-am trezit cu o sudoare rece, am renunțat la somn. a m-am ridicat și mi-am făcut o ceașcă de cafea. Era la patru dimineața și acum alerg pe gol. De fapt, este un lucru bun. Dacă sunt epuizat, Voi fi mai puțin panicat când va apărea Shane.

Pe la două după-amiaza, ofițerul Hunt îl conduce pe Shane în jos hol lung către zona de așteptare din afara camerei de examinare. El ia o scaun, cu încheieturile și gleznele încătușI încă o dată, așteptându-și rândul d alți doi bărbați în fața lui. Desigur, după ce l-am văzut pe Shane stând afară acolo, nu mai pot gândi corect. Trebuie să le rog în continuare deținuților repetă ceea ce tocmai au spus cu cinci secunde mai devreme.

Când îi vine rândul lui Shane să mă vadă, Hunt îl apucă de braț și îl smulge din scaun. Shane are nevoie de puțin ajutor să se ridice, având în ve iar picioarele sunt reținute, dar Hunt este mult mai dur decât trebuie să fie. Și ce-i cu cătușele de fiecare dată? M-am gândit înainte că a fost pentru că el fusese într-o ceartă, dar acum este încă încătușat.

Chiar cred că el este atât de periculos? Singurul alt tip pe care l-am văzut în ultimele zile, cine era încătușat astfel, a avut un rânjet furios și o ură simboluri tatuate pe toată fața lui.

Dar ce spun? Desigur, Shane este periculos. Știu că mai bun decât oricine.

Dar nu pare periculos când se târăște în camera mea de examinare și se străduiește să se urce pe masă, cu o expresie dureroasă pe față. Când alunecă, îmi cere scuze. „Îmi pare rău că sunt atât de lent. Este doar greu orice înlănțuit astfel."

O meriți. Cuvintele sunt pe buzele mele, dar nu le spun. Ar fi fii neprofesionist. În schimb, mormăi: „Să facem asta."

Se luptă să-și găsească echilibrul pe masa de examen și, din nou, Trebuie să întind o mână ca să-l ajut. Îmi aruncă un zâmbet recunoscător și a seamănă atât de mult cu bătrânul Shane, îmi ard obrajii și trebuie să mă uit în

„Mulțumesc, Brooke.” spune el. "Apreciez asta."
"Bine. Hai să terminăm cu asta."
Îl privesc încercând să-și scărpină nasul cu mâinile încatulate împreună. În cele din urmă, pun întrebarea care mi-a trecut prin cap de săptămâna trecută: „De ce îți fac asta?”
Shane ridică din sprâncene. "Fă ce?"
Dau din cap în jos la manșetele de la încheieturile lui. „Practic nici unul di bărbații sunt înlăturați astfel. Și presupun că toate sunt la fel de rele ca tine Aici."
El sparge un zâmbet deformat. „Oh, eu sunt cel mai rău.”
Mă uit la el.
„Asta crezi, nu?” Vârfurile degetelor îi sapă în kakiul lui salopeta lui de închisoare. „Că sunt un monstru? Că merit toate acestea?”
Ochii lui căprui îi țin pe ai mei și de data aceasta refuz să privesc în altă pa nu raspunde la intrebare. Asta e dreptul tău.”
Mă așteptam la o replică urâtă de la Shane, dar în schimb umerii lui sag. Dă din cap spre ușa închisă care ne desparte de gardian. „Vrei să știi de ce am mereu cătușe? Pentru că urăște pe mine."
"OMS?"
"Vânătoare. El îmi urăște curajul.”
"Dar de ce?"
El ridică un umăr. „Cine naiba știe? Poate ii amintesc cineva. Uneori oamenii pur și simplu nu se plac. Dar e nasol dacă ești un prizonier și tipul care nu te place este unul dintre ofițeri de corecție. Îți face întreaga viață un iad viu. Adică, el are puterea de a face lucrurile cu adevărat rău pentru mine.”
Sper că o face. Mă gândesc să spun acele cuvinte, dar ce rost are? A fost o vreme când aș fi vrut să-l scuipă în față, dar anii mi-au luat o parte din luptă. La urma urmei, Shane este în închisoare. Își servește timpul pentru lucrurile groaznice pe care le-a făcut. Tot ce întâmplat este în trecut.
Am vrut ca Shane să sufere după ce a făcut el și mi-am îndeplinit dorința. blocați aici, zi de zi, la cheremul unui grup de paznici care gândesc el este gunoiul pământului. A fost bătut și nici măcar nu poate face nimic despre asta, altfel va fi mai rău data viitoare. Dormit într-o celulă în fiecare n
Viața lui este un iad.
„Deci cum ai fost?” mă întreabă Shane în timp ce desfac sutura trusa de demontare.
"Amenda." Nu te angaja într-o conversație cu acest bărbat.
"Îți place să lucrezi aici?"
"Da." Este adevarul. Chiar dacă încă sunt puțin speriat de prizonieri și îmi lipsesc călcâiele, mi se pare o muncă plină de satisfacții. Si vr Shane să știe că prezența lui aici nu mă intimidează. „Deținuții sunt drăguți.”
„Da. Pentru tine."
Mă apropii de Shane pe cât îndrăznesc. Nu este prima mea alegere, dar ai pentru a vă apropia și personal atunci când eliminați cusăturile. „Nu sunt dră pentru tine?"
„Vezi cusăturile de pe capul meu?”
Prind prima cusătură cu penseta și o tăiem liber. "Credeam că tu a intrat într-un gard.”
"Da bine."
rup a doua cusătură. „Știi, fiul meu a fost hărțuit mult anul trecut. A fost foarte greu. Ceilalți copii i-au dat chiar și un ochi negru.”

Shane dispare. „Jaw dawne. Nu știu de la grădiniță?” ceva
Shane dispare. „Jaw dawne. Nu știu de la grădiniță?” ceva
acea. Acum cinci minute, mi-am jurat că nu voi mai împărtăși informații personale cu acest bărbat. Mai ales nu despre fiul meu.

Fiul nostru.

Ce ar spune Shane dacă ar ști adevărul? Dacă ar ști că câteva săptămâni după acea noapte îngrozitoare, am început să vomit în toaletă. am a fost o bubă de stomac, dar când nu s-a îmbunătățit, am cedat și am cumpăra test de sarcina. Și când am văzut cele două linii albastre de pe banda de testar întreaga lume s-a făcut bucăți.

A trebuit să le spun părinților mei. S-au sprijinit tare de mine pentru a face Nu aș face-o. Dar un lucru asupra căruia am fost cu toții de acord a fost că Sha știu. Am ales cu grijă ținuta pe care am purtat-o la procesul lui Shane, astfel în nimeni nu mi-ar vedea umflătul crescând. Și după ce procesul s-a terminat, eu a părăsit Raker și nu s-a mai întors.

Până acum.

Shane mă privește curios. Trebuie să spun ceva pentru a remedia asta. Așa că zâmbesc și ridic din umeri. „Copiii sunt mai duri decât înainte.”

„Ghicește.”

Tundeam următoarele câteva ochiuri în tăcere. Când mă aplec peste el să i ultimul, observ privirea lui coborând. Mă uit în jos să văd unde este caut si...

Oh Doamne.

Cămașa mea este deschisă doar cât să îi ofere o vedere fantastică decolteul meu. Și băiete, profită el. Îmi dresesc glasul cu voce tare.

Shane își smulge privirea de la sânii mei. „La naiba. Îmi pare rău."

Nu este primul prizonier care mă privește așa, deși este primul să-și ceară scuze. „Nu lăsa să se întâmple niciodată”, spun eu tăios.

„Este doar...” Se scarpină pe gât, care devine roșu. „Nu există multe, știi, femei aici. Și nu fac niciodată...”

Ultima cusătură vine liberă și mă îndrept. Îmi dau seama ce este el zicală. Nu va mai fi niciodată cu o altă femeie. Vreodată. Pentru restul lui viaţă.

„Îmi pare foarte rău”, spune el din nou. „A fost incredibil de nepoliticos și.. ar fi trebuit să mă controlez.”

Nu, ar fi trebuit să se controleze acum unsprezece ani. Dacă ar fi avut, el s-ar putea să nu fie aici acum. Ignor a doua lui scuze în timp ce conduc una di degetele înmănușate peste lacerație. „Arata destul de bine. Va fi o cicatrice, dar sper să nu fie prea rău.”

„Nu-mi pasă, dar mulțumesc.” El ezită. „Și îmi pare rău pentru ceea ce am spuse ultima dată. Despre noaptea aceea...”

Mi-am pus mâinile pe șolduri. „Deci recunoști ce ai făcut.”

„Nu, nu am ucis pe nimeni. Dar înțeleg că nu vrei să auzi asta ai înțeles greșit."

El este atât de plin de asta. Nu își cere scuze de dragul de a-și cere scuze. Își cere scuze pentru că vrea să vorbească mai mult despre asta. Îmi amintesc cuvântul Elise subliniat în graficul său:

De manipulare.

— Am fost acolo, Shane. Arunc tava cu ochiurile la gunoi și am pus foarfecele și pensele în recipientul pentru obiecte ascuțite. "Stiu ce s-a întâmplat."

"Evident nu. Tu ai spus că nu vezi nimic."

Îmi scot mănușile cu un pocnit puternic. „Deci, dacă nu ai făcut-o, cine făcut?"

— Știi cine a fost, Brooke.

Eu dau din cap.

„A fost Reese." Ochii lui sunt ca niște farfurioare, acum că îi are pe ai mei Atenție. „Trebuia să fie. El este singurul care..."

Nu este prima dată când îl acuză pe Tim. Acesta a fost cheia lui apărare cu toți acești ani în urmă. Dar nu a putut convinge un juriu și sigur nu mă va convinge acum. El crede că sunt prost?

„Shane, oprește-te", mârâi eu.

„Nu, te rog, Brooke. Trebuie să crezi că eu...

"Încetează!"

La sunetul vocii mele ridicate, ofițerul Hunt intră în cameră, gata de acțiune. Se ridică deasupra mea, iar fața lui este încovoiată într-un râ are mici semicercuri de sudoare sub axile. "Ce se petrece aici? Este există o problemă?"

Shane își închide buzele. Eu dau din cap. Nu vreau ca Hunt știu despre trecutul pe care Shane și cu mine îl avem împreună. „Nu, totul est

Hunt își mijește ochii spre Shane. „Ai terminat aici?"

„Da, totul gata", spun eu strâns. "Ia-l de aici."

Hunt dă din cap cu vioiciune. "Minunat, hai să mergem."

Văd ce se va întâmpla la o milă depărtare. Hunt îl prinde pe Shane de brat pentru a-l scoate de pe masa de examen, ci pentru că există o treaptă per iar picioarele îi sunt încătușate, nu își poate menține echilibrul. El pleacă să s

masă și își așează capul pe partea laterală a biroului meu cu o mișcare de rău tâmpit.

Trec în acțiune, aplecându-mă lângă Shane, care este acum pe podea. Geme, ochii i se deschid, dar e amețit și există un ou ridicându-se chiar sub linia părului.

Acest lucru s-a întâmplat o dată pe terenul de fotbal în timpul antrenamen pe margine cu prietena mea Chelsea când Shane a fost doborât de a abordare brutală. La fel ca și acum, corpul lui a făcut o crăpătură răutăcioasă contactul cu solul. Am alergat peste câmp ca să mă asigur că e bine, inima îmi bătea în piept. Eram atât de speriat că fusese rănit grav și Îmi amintesc încă de ușurarea când mi-am alunecat mâna în ochii lui și în ocl sa deschis în timp ce îmi strângea mâna. A fost prima dată când mi-am dat sea îndrăgostindu-se de Shane Nelson.

„Ce dracu e în neregulă cu tine?" îi răstesc pe Hunt.

Hunt nici măcar nu pare deloc tulburat că doar a dat unul a prizonierilor o comoție cerebrală. "Relaxați-vă. A fost un accident."

Mă uit la fața lui Shane – pleoapele lui flutură așa cum au făcut toate astea cu ani în urmă când a fost eliminat pe terenul de fotbal. „Shane, ești tu Bine?"

„Sunt bine", mormăie el.

„Nelson este dur", spune Hunt. „O să fie bine."

Tocmai când cred că această situație nu poate deveni mai inconfortabilă, e auzi pași venind pe hol. O secundă mai târziu, Dorothy o aruncă cu ochiul Ea încă poartă ochelarii aceia în jumătate de lună și se uită la noi peste margine, oarecum acuzator.

„Ce este toată agitația asta?" ea cere să știe.

Shane se chinuie să se ridice, dar îi este greu, între ele lovitura în cap și cătușele. Mă îndrept să o privesc pe Dorothy

ochii. „Ofițerul Hunt l-a făcut pe domnul Nelson să cadă aici și, ca rezultat, el a avut o lovitură semnificativă de cap. Cu siguranță are o comoție cerebrală. A admite-l într-unul dintre paturile de la infirmerie pentru observație în seara a

Pentru prima dată, lui Hunt pare că îi pasă de ceea ce tocmai s-a întâmplat „Dorothy, nu este absolut adevărat. Tocmai îl asist pe deținut la al lui picioarele și s-a împiedicat. A fost complet neintenționat.”

Ochii albaștri și pricepuți ai lui Dorothy îl privesc pe Hunt în sus și în jos, a restul camerei, luând în considerare întreaga situație. Îmi țin respirația - asta

femeia nu este cunoscută pentru că pledează pentru prizonieri.

„Marcus”, spune ea tăios. „De ce naiba este Nelson încătușat? programari medicale? Nu este un risc.”

„Cred că este”, spune Hunt.

„Pe baza ce?” replică ea.

Nu are un răspuns pentru asta, ceea ce este o ușurare. Dorothy își încrucișează brațele groase pe piept și se încruntă la noi doi, deși eu nu am facut nimic rau.

„Marcus, vreau să-i iei cătușele alea de pe deținut imediat, se repetă ea. — Brooke, admite-l la infirmerie peste noapte. Vă puteți descurca amândoi, sau trebuie să îngrijesc eu?”

Hunt și cu mine schimbăm priviri. Judecând după expresia lui, vrea dă-mă pe podea chiar lângă Shane. Din fericire pentru mine, nu sunt un prizonier la Penitenciarul Raker.

„Ne vom ocupa de asta”, mormăie el.

"Bun."

Îl ajut pe Shane să se ridice, iar Hunt scoate cheia pentru a debloca cătușel pe încheieturile și gleznele lui. Hunt ezită o fracțiune de secundă înainte de a aruncând o privire înapoi în direcția mea. Îl văd cum pune cheia în broască, iar degetele îmi zboară la gât. Ultima dată când am fost singur cu Shane, el a încercat să mă sugrume. Dintr-o dată, nu sunt atât de entuziasmat să fie mâ gratuit.

Dar nu se întâmplă nimic. Când manșetele sunt scoase, Shane nu face decâ încheieturi, părând ușurat să fie în sfârșit liber. Nu încearcă să mă sufoce. El nici măcar nu încearcă să coboare imediat de pe podea. Arată de-abia agățat de conștiință.

"Poti sa mergi?" Il intreb.

Își freacă capul. "Așa cred. Sunt doar ametit.”

Hunt mă ajută să-l conduc pe Shane pe hol până la infirmerie și noi așezați-l într-un pat. Bucuța de pe cap i se umflă și trebuie oprește-te de două ori în drum spre infirmerie pentru că este prea ametit ca s mă face să mă gândesc la noaptea în care cineva a încercat să mă omoare. În a primit o lovitură în cap, la fel ca și azi — EMT de la fața locului a găsit nodul de pe craniu pentru a dovedi asta. El susține că a fost bătut inconștient înainte să mi se întâmple ceva.

Și pentru prima oară în zece ani, o parte din mine se întreabă dacă ar fi pu spus adevărul.

Dar nu poate să spună adevărul. Pentru că dacă este, omul care a încercat sugruma-mă cu toți acești ani în urmă, este încă acolo.

CAPITOLUL 17

UNsprezece ani mai devreme

După încă câteva runde de Never Have I Ever, noi șase suntem suficient aruncat la gunoi. Întâlnirea lui Tim cu fata ucisă a fost uitată, iar Kayla peste el din nou. La început, o împingea ușor, dar acum este lăsând să se întâmple. Cât despre Brandon și Chelsea, toți fac sex pe canapea.

"Hei." Shane îl lovește pe prietenul său pe umăr. „Du-l sus. Nu pe canapeaua mea."

Brandon chicotește. „Mai bine în dormitorul mamei tale?"

Shane ridică din umeri, dar sunt ușurat că noi doi nu vom fi în doamna. Dormitorul lui Nelson. Chiar dacă patul ei este mai frumos, nu cred că mi-ar p asta știind că eram în patul mamei lui Shane.

Shane se întoarce spre mine, cu pleoapele ușor căzute. „Vreau să mă condu la etaj?"

Stomacul îmi frământă, care ar putea fi de la votca din burtă, dar nu in intregime. La urma urmei, nici măcar nu am terminat o șurubelniță înt reușit să pună deoparte șase dintre ele.) Îmi doresc brusc să mai aveam ceva bea, pentru că poate atunci n-aș fi atât de nervos.

„Sigur", spun eu.

Shane se întinde să mă ia de mână. Palma îi este caldă și uscată și reconfortant. L-am lăsat să mă conducă afară din sufragerie, spre scara spre ajunge la etajul doi. Lemnul scărilor se deformează ușor ca picioarele mele ia contact — într-una din aceste zile voi urca scările și tot naiba se va prăbuși. Dar nu astăzi, se pare.

Pe măsură ce urc scările, am din nou senzația aceea ca a cuiva uitate la mine. Asta mi se târăște în ceafă. Întorc capul, așteaptă să-l văd pe Tim privindu-se la mine. Dar, în schimb, e pe canapeaua f afară cu Kayla. Ei bine, bine pentru el.

Când intrăm în dormitorul lui Shane și el închide ușa în urma noastră, anxietatea mea crește cu o altă crestătură. Dormitorul lui este al unui adolesc

dormitor. Am un pat alb negru este pe jumătate ascuns de
la o parte a camerei, despre care bănuiesc că a fost încercarea lui de a „curăța”
încercarea de a face patul. Este o grămadă de haine murdare împinse înăuntr
un colț al camerei, despre care bănuiesc că a fost încercarea lui de a „curăța”
Câteva postere cu benzi sunt lipite pe vopseaua decojită de pe pereții lui,
iar partea superioară a comodei lui este căptușită cu o grămadă de trofee de a
strălucește când fulgerele umplu camera.

Shane întinde mâna să aprindă lumina, dar o secundă mai târziu, becul pâlpâie și se stinge. Înjură pe sub răsuflare. „Puterea trebuie să fi dispărut afară.”

"Oh." Îmi strâng palmele transpirate împreună. Am fost singur cu Shane înainte în dormitorul lui, dar era mereu cu mama lui în camera alăturată sau pe cale să vină acasă în orice moment. Nu am fost niciodată singuri așa inainte de. "Ar trebui să ne...?"

"Este bine." Abia reușesc să văd creșterea și căderea lui Shane umerii. „Toată lumea se duce la culcare, oricum. Puterea va probabil întoarce-te dimineața.”

„Da.” Trag de lanțul colierului meu cu fulgi de nea. "Este adevărat."

Shane îmi întinde din nou mâna. Mă trage în patul lui, dar nu mă împinge să mă întind. Mă așez pe marginea patului și el se așează langa mine. Întinde mâna și își trece ușor degetul de-a lungul curbei mele maxilar.

„Te ador, Brooke”, spune el.

Tremur ușor, nervos, dar și incredibil de excitat. „Te dor de asemenea."

Un zâmbet se joacă pe buzele lui. "Bun."

„Eu, uh...” îmi dresesc glasul. „Îmi pare rău, Shane. Sunt doar super nervos pentru că... ei bine, știi, eu nu am...”

„Da”, spune el. "Nici eu."

Mă uit la el cu uimire absolută. Chiar îmi spune asta el...?

„Nu ai mai făcut sex până acum?” am scapat.

„Nu...” Se încruntă. "Nu am."

„Dar tu...” Sunt complet confuz. Shane s-a întâlnit cu alte fete înainte. Poate că nu a fost cu nimeni de foarte mult timp, dar a ieșit cu o multe fete care nu sunt chiar pretențioase, dacă știi ce vreau să spun. Și Shan e fierbinte. Cel mai bun prieten al său, Brandon, potrivit lui Chelsea, s-a culca cel puțin cinci sau șase fete pe vremea când se întâlneau cele două.

"Nu știu." Fața lui se umple brusc de incertitudine. "Nu eu am vreau o aventură stupidă de o noapte. Vreau să fiu cu cineva care îmi place cu E atât de nebun?”

"Nu." Îi strâng genunchiul. Sunt încă nervos, dar mă simt mult mai bine du mărturisirea lui. Este înfricoșător, dar o vom înțelege împreună. "Nu nebun deloc.”

Îmi strânge mâna în a lui. „Te iubesc, Brooke.”

Îmi ia o clipă să-mi dau seama ce a spus. Nu mi-a spus că el mă „păsește” așa cum o face de obicei. A spus că mă iubește. El mă iubește.

„Și eu te iubesc”, respir.

Se apleacă spre mine. „Și am să-ți arăt cât de mult.”

Și o face.

CAPITOLUL 18

ZIUA DE AZI

Înainte să plec pentru a doua zi, îl verific pe Shane la infirmerie.

Infermeria este relativ goală astăzi. Erau doi pacienți acolo de azi dimineață, dar amândoi erau suficient de bine pentru a se întoarce în c până după-amiază, așa că chiar acum, Shane este singurul ocupant al unuia d paturi. Celelalte paturi de spital aliniate pe perete stau toate goale.

Există o asistentă care vine seara, dar nu s-a prezentat s-a schimbat încă, așa că singura persoană din jur este un gardian pe care îl r stă în afara ușii și citește un roman gros de broșat. Paznicul dă din cap spre m când intru înăuntru, dar apoi mă întorc direct la cartea lui. Mă uit la titlu... Moby Dick.

Luminile sunt coborâte în infirmerie și de când soarele a plecat jos, camera este întunecată. Din prag, abia îl disting pe Shane culcat pe al doilea pat de la capătul rândului. Când mă apropii, pot vezi toate trăsăturile chipului său frumos — în lumina slabă, așa arată al naibii de mult ca bătrânul Shane. Tipul de care m-am îndrăgostit în toți ace în urmă.

Ochii lui sunt închiși și, pentru o clipă, trece un fluturat de frică pieptul meu. Nu l-am verificat de mai bine de două ore — și dacă are un hematom crescându-i în creier și și-a pierdut cunoștința în timp ce a fost culcat aici? Părea stabil neurologic când l-am părăsit, dar multe pot se întâmplă în două ore. Și din moment ce am fost ultimul practicant care l-a toate ar fi pe umerii mei. La urma urmei, a fost decizia mea să-l urmăresc în loc să-l trimită la o scanare a capului. Dacă ar muri, ar fi pornit pe mine.

Fac pași repezi spre patul lui. El nu se mișcă când stau în picioare peste el. „Shane”, spun eu.

I-au fluturat pleoapele? Nu pot spune. Doamne, te rog lasă-l să fie adormit și nu inconștient.

— Shane, spun din nou, iar de data asta îi scutur de umăr.

Genunchii mei aproape se cataramează de ușurare când pleoapele lui se d Bine. „Oh”, spune el. „Hei, Brooke.”

E treaz și mă recunoaște. „Hei”, spun eu. „Eu... mi-a fost teamă de tine erau inconștienți sau așa ceva.”

„Nu, doar dorm.” Apăsă un buton de pe marginea patului care ridică capul în poziție șezând. „Ți-ai făcut griji pentru mine?”

„Nu”, spun eu prea repede. „Vreau să spun, da, îmi era teamă că ai putea a Tomografie."

Dar pe măsură ce spun cuvintele, îmi dau seama că nu este în întregime ac îngrijorat că am greșit și am făcut un apel de judecată greșit. am fost îngrijorat pentru el în felul în care îmi fac griji pentru toți pacienții mei. Dar nu este singurul motiv pentru care am fost speriat. Are dreptate — eram îngri despre el.

Și nu înțeleg pe deplin de ce.

Multă vreme, am simțit o singură emoție pentru acest bărbat. Ură. uram el pentru ceea ce a încercat să-mi facă. L-am urât pentru ceea ce le-a făcut pri L-am urât pentru că m-a dat peste cap și m-a lăsat să mă ocup de consecințe de unul singur. L-am urât pentru că nici măcar nu avea curajul recunosc ce a făcut și pentru că m-a făcut să urc pe tribună în timpul unei epu încercare de a retrăi fiecare clipă.

Dar privindu-l acum, întins în acest pat de spital, o vânătaie înflorită pe frunte de la căderea pe care a luat-o, cu ochii căprui privindu-se la mine...
eu...
Eu nu...
„Trebuie să fac un examen neuro”. îmi dresesc glasul. „Trebuie să mă asig
ești bine."
"Fa-te praf."
Trec prin examen, asigurându-mă că elevii lui sunt egali, că el nu devin slab pe o parte a corpului și îl fac să răspundă la câteva lucruri de bază întrebări pentru a se asigura că cunoașterea lui este intactă. Îmi vine prin mi prima dată când am interacționat cu el fără cătușe. Dacă a vrut, el putea să întindă mâna și să-și înfășoare degetele în jurul gâtului meu și să str cât a putut — bine, cel puțin până când gardianul ne-a auzit și a venit în fugă. cumva, nu sunt îngrijorat că va face asta. Nici macar putin.
„Am trecut?” mă întreabă când mă îndepărtez de el.

— Ai trecut, confirm.
"Grozav." El dă din cap spre ceasul de pe perete. „Am vrut să ies din aici înainte de cină. Este noaptea de taco.”
Nu mă pot abține să nu zâmbesc. „Taco marți?”
"Ai inteles." Își ajustează poziția în pat. „Nu vreau să ratez noapte de taco. Mă duc la tacos.”
Mi se prinde respirația în gât. I lope tacos. Când e ultima dată Shane și cu mine am glumit că ne-am bătut unul pe celălalt? A fost odinioară lucru. Îmi amintesc ultima dată când i-am spus cuvintele: te plop. Împotriva voia mea, simt un fulger brusc de afectiune.
Da, Shane Nelson a făcut lucruri de nespus. Dar înainte să le facă lucruri, l-am iubit.
Nu, l-am iubit.
Privesc în altă parte înainte ca el să poată citi expresia de pe chipul meu. „ îngrijorare. Mă voi asigura că îți aduc o tavă cu mâncare.”
"Grozav. Mulțumesc mult, Brooke. Într-adevăr."
„Da...”
Își întinde mâna după cap după perna de care se sprijină, care este aproape plat ca o clătită. Încearcă să o ajusteze pentru a se face mai mult confortabil pe această saltea dură pentru pat de spital. Îl văd luptându-se pen moment, apoi mă aplec și îi pregătesc perna.
Fața mea se apropie de cea a lui Shane în timp ce ajust perna — mai aproa a fost când i-am cusut capul. Mă pregătesc pentru parfumul lemnului de santa dar tot ce pot mirosi este săpun și cremă de ras. Ultima dată am fost așa incredibil de aproape de el a fost acum peste un deceniu. În noaptea în care m către el. Și și-a pierdut-o pentru mine.
Când s-a terminat, m-am simțit atât de bine. Am fost atât de fericit că acest băiat căruia m-am dat. Eram atât de îndrăgostită de el.
Pentru o fracțiune de secundă, ochii ni se blochează. Și îmi trece prin cap suntem singurii doi oameni din această cameră. Există un gardian, iar dacă a problemă, ar fi aici într-o clipă, dar nu ar auzi nimic
Liniște.
Ca și cum Shane s-ar apleca și m-ar săruta.
Îmi dau capul înapoi, șocat de gândurile care îmi trec prin cap.
Ce este în neregulă cu mine? Shane Nelson a încercat să mă omoare. El este u

petrecându-și viața în închisoare pentru crimă. Chiar dacă l-aș putea ierta vre
ce a făcut el, nu aș putea niciodată...

Tușesc tare — sunetul răsună prin infirmeria goală și întunecată. „Cred că am terminat aici.”

"Grozav. Multumesc mult."

— Mă voi asigura că îți iei cina, îi spun asta cu o voce scârțâitoare abia sună ca al meu.

Un zâmbet se joacă pe buzele lui. „Tacos-urile mele.”

"Dreapta. Tacos.”

„Mulțumesc, Brooke.” Ochii lui rămân ațintiți asupra ai mei. "Apreciez tot ce ai făcut pentru mine.”

"Nici o problemă."

Reușesc cumva să-mi smulg privirea de la a lui. Dar pe măsură ce ies din pot simți încăperea, apartamentele mele sensibile ciocănind de podeaua de li el ma priveste.

CAPITOLUL 19

Se pare că nu mă pot opri din tremur după întâlnirea mea cu Shane la infirm

Am petrecut peste un deceniu acum urându-l. Bucuros că putrezește plecat în închisoare pentru că asta merita. Și chiar și când l-am văzut săptămâna trecută și a confirmat că nu avea coarne răsărite din cap sau o coadă a diavolului, mă gândeam în continuare la el ca la omul care a în

Astăzi a fost prima dată de la noaptea aceea când m-am gândit la el ca fiin băiat pe care îl iubeam.

Până să ies la mașina mea în parcarea penitenciarului, eu nu vreau altceva decât să merg acasă, să mănânci una dintre cinele delicioase și se târăsc în pat. Ooh, și poate să faci o baie fierbinte. Când Josh era mic, a face baie era imposibil pentru că nu puteam să-l las singur pentru asta mult timp și nu a existat niciun părinte de rezervă care să-l privească. Dar acu independent, am devenit dependent.

Când sunt la șase metri distanță de mașina mea, o mână mare se închide î braț. Trec instantaneu în alertă maximă, biciuindu-mă să mă confrunt oricine m-a prins. Dar când mă întorc, mă întâlnesc față în față cu ofițerul Marcus Hunt.

În afara zidurilor închisorii, arată și mai impunător. El se ridică peste mine, buzele lui curbe într-un rânjet perpetuu, iar bicepșii lui sunt apro aceeași circumferință ca și coapsele mele. Nu are arme asupra lui la momentul, dar nu are nevoie de ele. M-ar putea zdrobi cu o mână.

Și suntem singurii doi oameni din parcare.

„Brooke”, spune el. "Eu am nevoie să vorbesc cu tine."

„Nu am nimic să-ți spun”, șuier la el.

„Nu fi așa…”

Poșeta mea este aruncată peste umăr. Am o sticlă de spray cu piper acolo, dar nu sunt sigur că voi reuși să ajung cu el mă reține. „Trebuie să-mi dai drumul.”

„Brooke…”

„Dă-mi drumul sau țip!”

Ochii lui Hunt se fac mari, când în sfârșit își ia în minte ceea ce trebuie să du-te de mine. Îmi eliberează brațul și își ridică mâinile în aer. "Îmi pare rău.

Nu am vrut să te sperii. Vreau doar să vorbesc.”

Nu a vrut să mă sperie? Are idee cât de înfricoșător este? eu nu-mi pot imagina cum este pentru Shane să aibă de-a face cu acest tip în fiec din viața lui.

„Te rog, Brooke.” Face un pas înapoi, cu mâinile încă în aer. "Eu doar trebuie să vorbesc cu tine.”

Nu vreau să vorbesc cu Hunt. Vreau să merg acasă, să iau cina și eventual o baie cu spumă. Dar trebuie să lucrez cu acest tip – nu pot fi al lui dusman. Și, desigur, sunt curios ce are de spus.

„Bine”, spun eu. "Ce este?"

„Brooke.” Fruntea îi încreți. „Uite, îmi pare rău pentru ce sa întâmplat cu Nelson astăzi. Nu a fost ca și cum aș fi vrut să-l rănesc.”

"Da, sigur."

"Nu eu am." El clătină din capul ras. „Dar știi ce, chiar dacă eu a făcut-o, merită. Ai idee ce a făcut tipul ăla ca să ajungă? aici?"

Am o idee. „Toți acești bărbați au comis crime...”

„Acesta este diferit. Nelson este diferit. El este... chiar este de manipulare."

Este același lucru pe care l-a scris Elise în graficul său. Și ea a subliniat-o. „ nu l-am văzut acționând așa.”

„Corect, pentru că te manipulează. Te face să ai încredere în el, dar nu ar trebui.”

Îmi întind gâtul să mă uit la fața lui Hunt. Orice altceva as putea spune, eu să nu crezi că inventează asta. El pare să creadă cu adevărat. Cu exceptia întrebarea este, eu cred?

„Nu îl voi lăsa să mă manipuleze”, spun.

„Așa a spus Elise. Acum probabil că va merge ea însăși la închisoare. Sau, cel puțin, își va pierde permisul.”

Ce zice? Că Shane a păcălit-o pe Elise și acesta este motivul pentru care ea a avut probleme? Mi se pare greu de crezut, mai ales după ce a scris ea graficul lui. Și Shane nu m-a manipulat. I-am oferit chiar durere săptămâna trecută și el a refuzat. "Nu vă faceți griji."

"Sunt ingrijorat." El aruncă o privire peste umărul meu la Toyota mea. „Uit nu vreau să vorbesc despre asta în parcare. De ce nu mergem să bem ceva împreună și putem, știi, să vorbim mai mult despre asta?”

Oh. Am inteles acum.

"Nu, mulțumesc." Îmi ajustez cureaua genții de mână pe umăr. "Eu am a ajunge acasa. Dădaca așteaptă.”

„O altă noapte atunci?”

Îngrijorarea de pe chipul lui a dispărut, iar acum are o speranță expresie. Deci acesta este jocul lui. Îl torturează pe Shane ca să mă impresion o întalnire. Este disprețuitor, dar nu vreau să-l umilesc de-a dreptul. eu am să lucrez cu el și, de asemenea, mă bazez pe el să mă protejeze dacă voi intra o situație periculoasă.

„Poate cândva luna viitoare”, spun eu vag. „Sunt foarte ocupat acum. Și ședința mea nu poate rămâne până târziu.”

„Oh, corect, sigur.” Hunt își freacă capul ras. „Da, am o treabă ocupată luna aceasta si luna. Va trebui să o facem luna viitoare. Sau luna de după. Tot ceea ce. Nu e mare lucru."

„Da...” Întinz mâna în poșetă după cheile mele. „Oricum, o să fac pleacă. Cred că ne vedem mâine.”

"Da?"
"Sigur." El dă din cap. — Și Brooke?
"Atenție."

CAPITOLUL 20

Eu nu pot dormi.

E mult mai liniște aici decât era când locuiam în Queens. Blocul în care locuiam avea mult trafic noaptea și cel puțin o dată a săptămâna aș putea fi garantat că voi fi trezit de un claxon de mașină sau, ma alarmă care nu înceta să sune timp de aproape o oră. Dar mai departe acest bloc liniștit din orășelul nostru, singurul lucru pe care îl auzi noaptea es câțiva greieri ciripind.

Deci nu știu de ce am dormit atât de groaznic de când m-am mutat aici.

O parte din asta ar putea fi cât de ciudat este să dormi în dormitorul părin a fost reticent să ia dormitorul matrimonial la început, tocmai din acest motiv era de departe cel mai mare dintre cele trei dormitoare de la etaj și singurul c un pat queen-size. Așa că am încercat să-l redecorez pentru a-l face al meu. ar pe tabloul de la malul mării pe care părinții mei îl țineau mereu deasupra pat am scos cuvertura de pat pentru propria mea consola de puf albastru regal și aproape toate fotografiile înrămate de pe dulap.

Nu ajută. Este încă dormitorul părinților mei. Chiar și încă miroase a ei. Mirosul parfumului mamei mele încă rămâne în aer, indiferent cât de mult frec podelele și mobilierul.

Mi-aș fi dorit ca lucrurile să nu fi mers așa cum au mers în ultimul deceniu ca și cum aș fi fost vreodată aproape de părinții mei. Mama mea era strictă, ia călătorea mereu pentru serviciu. Și dacă zvonurile ar fi de crezut, el mi-am înșelat mama o sumă bună. Dar totuși, nu mă așteptam la tratament mi-au dat când am decis să țin copilul să crească în interiorul meu.

Faci o greșeală îngrozitoare, Brooke, mi-ar spune mama practic de fiecare dată când am vorbit.

Am vrut să le fac față, dar abia mă agățam de mintea mea ca era. Tot ce știam era că îmi doresc copilul. Și aș face orice pentru copilul meu nenăscut, inclusiv acceptul să locuiesc cu o rudă în oraș și eu și-au acceptat cecurile lunare pentru a face rost și pentru a obține o educație. nu am vrut să o fac, dar nici nu am vrut ca fiul meu să sufere din cauza mea propria mândrie.

Am acceptat chiar că nu am voie să mă întorc la Raker. Nici măcar pentru vizita.

Dar când am terminat școala de asistente și în sfârșit am avut un decent un salariu care mi-ar permite să mă întrețin fără ajutorul părinților mei, Le-am înfruntat. Le-am spus că nu voi mai lua nimic din ei bani. Și am vrut să mă întorc la Raker să-i vizitez Josh, altfel nu am avea nicio relație. M-am săturat să fiu al lor micul secret murdar.

Chiar am crezut că vor accepta. Eram singurul lor copil și Josh era singurul lor nepot. Am crezut că dragostea lor pentru noi trebuie să fie ma rușinea lor că au o fiică care a fost lovită în liceu.

M-am înșelat.

La câteva luni după ce am început să le returnez cecurile, tatăl meu a conc plecat la Queens să mă surprindă în timp ce mă întorceam acasă de la servici

Întotdeauna s-a gândit la tatăl meu ca fiind frumos în comparație cu prietenii
tații — femeile se întorceau să-l privească pe stradă — dar pentru prima
timpul, am observat cât de bătrân arăta. Avea pungi sub ochi și o pantă
încordându-şi nasturii de la cămaşă. Părul lui arătase întotdeauna argintiu, d
arăta doar cenușiu plictisitor.

Nu face asta, Brooke, m-a implorat. Eu și mama ta te iubim.
Tu stii asta.

pufisem. Dacă m-ai iubi, nu ți-ar fi rușine de mine.

Nu ne este rușine de tine. Pur și simplu nu credem că este o idee bună pen
să vină la Raker.

Dar de ce?

Cuta care a fost mereu între sprâncenele tatălui meu în aceste zile
a crescut mai adânc. Nu poți să ai încredere în noi pentru o dată, Brooke? Fac
propriul tău bine.

Eram deloc surprins că tatăl meu nu-mi va da o logică
motiv pentru care nu am putut să vizitez niciodată casa copilăriei mele cu fiu
l-am întors, iar eu am continuat să le returnez cecurile, neîncasate. Dupa o
an, le-a prins ideea și cecurile nu mai vin.

Acum iată-mă, la câteva luni după moartea lor, înapoi în mine
oras natal. În ciuda cât de groaznic au mers lucrurile prost, am fost fericit
copilărie până în noaptea aceea. Acesta este genul de oraș în care îți dorești
copilul să crească.

Dar nu mă pot abține să simt că acest dormitor este bântuit de prezența lo
Sau, într-adevăr, toată casa.

Mă dau jos din pat și mă apropii de dulapul de peste cameră. Când
Am ajuns aici după ce am primit vești despre accidentul de mașină, am găsit a
plină de fotografii cu mine și Josh. Fotografiile s-au oprit după ce am
le-a tăiat acum cinci ani, dar erau zeci de poze peste tot
casa, care acoperă viața mea de când m-am născut prima dată până în ziua ac
Tatăl plecat pentru că nu puteau accepta alegerile mele de viață. am luat cea r
ei jos, dar am lăsat câteva. De exemplu, o fotografie pe dulap
de când eram cam de vârsta lui Josh, pozeam cu părinții mei pentru un Crăciu
card.

Iau fotografia acum, uitându-mă la zâmbetul meu, fără căptușeală
față. Părinții mei au fiecare o mână pe umărul meu și sunt strălucitori
cu mândrie în mica noastră familie. Nici nu-mi amintesc că s-au uitat vreodat
cale.

În ciuda tuturor, cred că părinții mei m-au iubit. O pot vedea în ei
ochii din această fotografie. Dar mândria lor proastă a ieșit în calea noastră
relație. Au ales să ne rupă complet legăturile, mai degrabă decât să fie
umiliți că mă puneau să defilez în fața prietenilor lor împreună cu mine
fiu orfan.

Cu excepția acum, când mă uit în jos la această fotografie, mă gândesc la a
ziua în care tatăl meu a venit să mă vadă în Queens. A condus cel puțin cinci
ore drepte să ajungă la mine pentru că era atât de important pentru el. Pentru
timp, mă întreb dacă motivația lui nu a fost complet egoistă.

Nu poți să ai încredere în noi pentru o dată, Brooke? Facem asta pentru tin
bun.

Aproape că părea...

frică.

Dar asta e o prostie. Nu era nimic de care să-ți fie frică. Shane era în urmă
baruri în acel moment, pentru tot restul vieții. Nu avea cum să ajungă
pe mine. Eram ferit de acel bărbat.

Și încă sunt.

CAPITOLUL 21

UNsprezece ani mai devreme

După ce ai făcut sex cu iubitul tău pentru prima dată, absolut
Ultimul lucru pe care vrei să-l auzi spunând este „La naiba”. Ei bine, poate „a
ar fi puțin mai sus pe listă, dar nici asta nu este bine.

"Ce?" Spun. "Ce s-a întâmplat?"

Shane se rostogolește de pe mine, transpirat și înroșit. Eram atât de speria
dar nu era nimic de care să te sperii. A fost dulce și grijuliu, întotdeauna
asigurându-mă că sunt bine și că totul se simte bine... sau cel puțin nu rău.
Nu știu dacă aș spune că a fost uimitor, dar a fost destul de bun pentru
prima data. Și acum aceasta este partea pe care ar trebui să o țină
și spunându-mi cât de mult mă iubește și încă mă respectă, dar în schimb,
pare hotărât tulburat.

"Ce?" îl apăs pe el.

„Cred că...” Se încruntă. „Cred că s-a desprins prezervativul.”

"Ce?"

„Nu sunt sigur”, spune el repede. „Dar... ei bine, este oprit. Și nu am luat
se stinge. Așa că mă întreb când s-a desprins și...”

„La naiba”, spun eu.

Mi se învârte capul. Am șaptesprezece ani. Nu pot fi însărcinată la
șaptesprezece ani. Am planuri pentru următorii zece ani din viața mea, niciu
care implică un copil care țipă. Vreau să merg la facultate. Facultate. eu
doresc să călătorească prin lume. Doamne, asta e rău.

„Nu te speria, Brooke”, spune Shane. „Va fi bine.”

Simt că abia pot să respir. „Cum mai exact va fi bine?”

"Uite." Mă apucă de brat, care tremură. „A fost doar o dată.
Nici măcar nu sunt sigur dacă s-a desprins. Sunt sigur că va fi bine.”

"Iti bati joc de mine. Fetele rămân însărcinate tot timpul de la „doar una”.
timp.'"

„Bine”, spune el cu un calm înnebunitor. „Atunci ne vom da seama.”

"Cum?"

„Nu știu”, recunoaște el. „Dar orice ai decide să faci, te voi sprijini
tu."

Gura imi cade usor deschisa. Mă uit în ochii lui și îi pot spune
înseamnă asta. Shane are și planuri pentru viitor. El speră la un fotbal
bursă la facultate, ca să poată avea o viață mai bună decât cea în care a crescu
cu. Aceste opt cuvinte sunt capabile să-i distrugă toate planurile. Tot ceea ce
te hotărăști să faci, te susțin. Dar a spus-o oricum.

În acel moment, știu că am ales bărbatul potrivit căruia să-mi pierd virgin

„Te iubesc”, am izbit.

Își trece degetele de-a lungul obrazului meu. "Și eu te iubesc."

Chiar dacă încă sunt speriat de asta, mă forțesc să mă calmez
jos. Shane are dreptate. A fost doar o singură dată și șansele sunt mici ca eu
a fost lovit. Și dacă am făcut-o cumva, el mă va sprijini. Indiferent de situatie
Eu decid.

În ciuda tunetelor de afară și a gândurilor mele pline de viteză, adorm înă
Brațele lui Shane. Și nu mă mai trezesc până nu aud țipetele.

CAPITOLUL 22

ZIUA DE AZI

Josh este în rai în timp ce mănâncă una dintre chiftelele lui Margie, în timp ce
dintre noi împărțim cina la masa din bucătărie. „Mamă”, spune el. „Acestea su

chiftele pe care le-am mâncat vreodată”.

"Oh da?"

— Știi cum le-a făcut Margie? Fără a aștepta un răspuns, el răspunde la propria întrebare: „A pus carne, dar și ouă, pâine pesmet, precum și parmezan. Ea a spus că parmezanul este ingredient secret.”

„Da, sunt delicioase.”

Josh mai ia o mușcătură de chifteluță pe furculiță și mestecă gânditor. „Cum îți faci chiftele, mamă?”

Ei bine, deschid pachetul de chiftele congelate, lip câteva pe o farfurie, și puneți-le la cuptorul cu microunde timp de șaizeci de secunde. Dacă nu s-au ei pentru încă treizeci de secunde. „Aproape la fel, dar fără brânza."

„Data viitoare când le faci”, spune el, „te ajut eu. mi-a spus Margie exact ce să faci.”

E bine că Margie este atât de bună cu el, dar mă întristează când Mama mea era în viață, nu părea să se lege niciodată de Josh. Ea nu ar face-o am făcut chiftele cu el. Nici măcar nu i-a păsat atât de mult când am tăiat ea off.

Sună soneria, iar Josh sare de pe scaun surprinzător energie pentru un copil care tocmai a mâncat vreo treizeci de chiftele. Îi place ușa totuși. Este unul dintre lucrurile lui preferate din lume, dacă poți să crezi acea. Nu sunt sigur de ce, totuși, pentru că aproape întotdeauna este doar un livrarea unui pachet.

Aud ușa din față deblocându-se, urmată de un sunet moale conversaţie. Asta e ciudat. De ce vorbește Josh cu livratorul?

Doar dacă nu este un tip de livrare.

Mă lupt să mă ridic în picioare, ceea ce nu este ușor având în vedere că am douăzeci și nouă de chiftele. (Au fost foarte buni. Trebuie să fi fost Parmezan.) Mă îndrept spre ușa din față și îmi scapă gura deschis când nimeni altul decât Tim Reese stă la ușa din față și vorbește lui Josh. Înghet la vreo trei metri distanță de ușă, incapabil să mă mișc.

„Mama!” strigă Josh. "Uite cine e aici! Este domnul Reese, el este al nostru principal asistent!"

Mă uit la Tim, care are un zâmbet încordat pe buze. "Asta e corect. Eu, uh... Eu locuiesc chiar la bloc, iar mama a trimis aceste prăjituri din Florida și m-am gândit...”

S-a gândit că îmi va aduce niște prăjituri. Doar că a primit mai mult decât s-a târguit pentru.

„Cookie-uri?” întreabă Josh cu speranță. Va fi o zi tristă când va veni fiul m prea bătrân pentru a fi entuziasmat de prăjituri. Deși sincer să fiu, mai prime entuziasmat de fursecuri. Dar în acest moment, am probleme cu dragarea orice entuziasm pentru ei. — Pot să am niște, mamă?

— Sigur, spun eu fără ton.

Tim se uită în jos la cutia albă din mână, de parcă l-ar fi uitat chiar îl ținea. Îl împinge cutia în brațele lui Josh fără să o ia pe a lui ochii de la mine. „Toți sunt ai tăi”, spune el.

„Mama.” Josh mă trage de braț. „Câte am voie să am?”

„Hă, unul...”

"Unu? Asta este?"

„Bine, uh... două, cred.”

„Dar dacă sunt mici?”

Doamne, l-aș lăsa să aibă toată cutia dacă ar pleca camera chiar acum. „Poți avea trei dacă sunt mici.”

"Yay!"

Josh pleacă pe hol cu cutia de prăjituri, lăsându-mă și

fiul? Acesta este Josh?”
Tim se uită la băiatul pe hol. Tim scutură din cap. „Asta e al tău
"Da..."
Confuzia de pe chipul lui aproape că mă face să vreau să întind mâna și să
l. — Mi-ai spus că era la grădiniță.
„Nu ți-am spus niciodată asta.”

„Dar tu...” El aruncă o privire peste umărul meu. „Putem vorbi afară pentr
minut?"
Chiar prefer să nu nu, dar am sentimentul că nu am de ales în
materie. Aceasta este o conversație pe care trebuie să o avem, așa cum am fos
temându-se de asta. Și nu vreau să vorbesc despre asta la îndemâna fiului me
și Tim știe asta.
Ieșim pe veranda mea din față, închizând ușa în urma mea. Sunt
stând la doar un picior de Tim, și aproape reușesc să disting
rămășițe din pistruii pe care îi avea înainte. Îi cunoșteam chipul atât de bine,
chiar mai bine decât al meu.
Eram de nedespărțit când eram copii. Și ne-am gândit că va fi
fii mereu așa — Tim mai ales. Când aveam șase sau șapte ani, el obișnuia
vorbesc despre viitor într-un mod care m-a inclus întotdeauna. El ar spune lu
Când ne căsătorim, ar trebui să luăm o casă mare cu cinci dormitoare.
Uneori am avut senzația că nu a încetat niciodată să gândească în acest fel – e
încetat să o spună cu voce tare.
— Brooke, spune el încet, câți ani are Josh?
Am închis ochii pentru o clipă, sperând că atunci când îi deschid, asta
totul va fi un vis cu adevărat ciudat. Apoi deschid din nou ochii.
Nu. Nu un vis.
— Are zece ani, spun eu.
"Zece?" Mâna lui Tim tremură în timp ce o trece prin păr. „Are zece ani
varsta?"
"Dreapta."
„Deci asta înseamnă că Shane este...?”
Nu trebuie să termine întrebarea. Amândoi știm ce este
gândire. Aș putea la fel de bine să-i spun adevărul. El merită asta.
„Da”, spun eu. "El este."
"Oh Doamne." Tim pare că o să fie bolnav. „Nu aveam idee de asta
tu..."
„Ei bine, acum știi de ce am plecat din oraș.”
„Da, dar...” Se uită fix la ușa casei mele. „Știe Josh
cine este tatăl lui?”
"Nu. Și mi-ar plăcea să rămân așa.”
— Shane știe?
Eu dau din cap cu putere. "Nu. În nici un caz."

Tim se uită din nou la ușa casei mele, cu ochii din ce în ce mai sălbatici
al doilea. „Doamne, chiar seamănă cu Shane.”
"Știu." Îmi mușc buza. „Seamănă cu el, dar nu este nimic
ca Shane. Este un copil cu adevărat bun.”
"Oh Doamne."
Reacția lui este despre ceea ce mă așteptam să fie. Tim nu i-a plăcut niciod
chiar înainte de toate lucrurile groaznice pe care le făcea. Ar fi trebuit să știu

reactioneaza astfel. Dar încă e greu de urmărit. Uneori oamenii fac exact ce crezi că vor face și totuși reușesc să te dezamăgească.

„Uite...” Tim face un pas înapoi. „Cred că poate ar trebui să plec. Acest a fost... o idee proastă.”

Nu se mai gândește la cum suntem când suntem căsătoriți de gând să construiască o casă uriașă cu două etaje pentru câini în curtea din căsuța pentru câini atât de mare nu era practică, oricum.

Tim este pe cale să decoleze când Josh iese din casă. El arată ușor fără suflare, iar buzele lui sunt acoperite de firimituri de prăjituri. „Mam spune. „Chiuveta din bucătărie este spartă.”

Oh, minunat. Această seară este din ce în ce mai bună. "Tu esti sigur?"

Josh dă din cap solemn. „Da. Când deschid apa, vine doar ieși încet sau foarte repede și am apă peste mine!”

Mi-e dor de vechiul meu apartament din Queens. Aveam un proprietar și u dacă s-a stricat ceva, tot ce trebuia să fac era să-i sun. Presupun că trebuie să găsesc eu o modalitate de a repara chiuveta.

„Tim?” Mai bine îl întreb înainte să fugă. „Nu știi un instalator pe care îl pot apela, nu?

Tim se uită spre casă, încruntat ușor. „Dacă vrei, pot să iau o privire."

„Știi cum să repari o chiuvetă?”

"Pot fi. Am devenit destul de decent să repar lucrurile prin casă.”

Nu am de gând să-l refuz. Instalatorii sunt scumpi și în timp ce Părinții mei mi-au lăsat casa asta, nu mi-au lăsat mulți bani după taxe și-a luat partea. "OK multumesc."

Tim mă urmărește în casă. Este ciudat pentru că a fost în asta casă de sute dacă nu de mii de ori, dar nu pentru mult timp, și nu de când am crescut noi doi. Nu am schimbat niciodată majoritatea

mobila pe care o aveau parintii mei, dar nu este aceeasi mobila de cand eram copii. Arată diferit, dar la fel. Un fel ca Tim însuși.

„Ai un set de instrumente?”

Mă gândesc pentru o clipă. „Tatăl meu a ținut unul în garaj.”

„O să-l primesc!” spune Josh.

Tim și cu mine stăm acolo stânjeniți, în timp ce Josh aleargă în garaj să apu cutia de instrumente a tatălui meu. Din fericire, nu durează mult. Se întoarce un minut mai târziu, trăgând o cutie de instrumente neagră care pare că cânt face.

„Bine”, spune Tim. "Să o facem." Se uită în jos la Josh, care este privindu-l cu ochi mari. „Nu știu dacă mă pot descurca singură. Crezi că m-ai putea ajuta?”

„Da!”

Pare și mai încântat să repare chiuveta decât era cookie-uri.

———

Îmi petrec primele cinci minute urmărindu-mă cu anxietate pe Tim și Josh, da realizez cât de plictisitor este să privești doi oameni reparând o chiuvetă, așa cameră de citit. Se aud multe bătăi puternice și apă curgătoare intermitentă, și la un moment dat, jur că îi aud pe amândoi râzând.

Aproximativ o oră mai târziu, Tim iese din bucătărie, ștergându-și mâinile blugii lui albaștri. Josh urmează o secundă mai târziu. „Mamă, am remediat! a am reparat chiuveta!”

Chipul lui Tim se sparge într-un zâmbet. „De fapt, Josh aici a făcut majorita muncă. Pur și simplu mă uitam la fel.”

— Și m-ai ajutat să strâng șurubul ăla.

"Este adevărat. Am făcut asta.”

Josh îi zboară razna către Tim. „Acum poți repara clanța de la etaj care ține a cădea. Și vor ajuta.”

Zâmbetul lui Tim se clatină. „Uh, bine...”

Mă ridic de pe canapea. „Josh, domnul Reese este prea ocupat pentru a rep totul în casa noastră. Și se face târziu.”

Fața lui Josh cade. Se pare că cineva i-a spus că câinele lui tocmai a murit. "Oh."

„Dar pot veni mâine”, adaugă Tim. „Vreau să spun, dacă este în regulă mama ta."

„E în regulă cu mine.” Ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Tim. „Dacă e în reg

„E în regulă cu mine.”

Josh se uită între noi doi, cu fața încrețită. "Așa suntem noi repare clanța ușii?”

„Sigur”, spune Tim. „Mâine, bine?”

Îl trimit pe Josh să se pregătească de culcare în timp ce îl conduc pe Tim pă sincer nu am crezut că o să-l mai văd după discuția pe care am avut-o. Dar acum pare aproape uitat. Deși sunt sigur că Tim nu a uitat.

Ne oprim în timp ce Tim iese afară. „Mulțumesc că ai făcut asta”, spun eu.

"Nici o problemă." Se uită la mine o clipă, gândindu-se ce să facă spune mai departe. — Ai avut dreptate, Brooke.

"Am fost? Despre ce?"

„Este un copil bun.”

Cu aceste cuvinte, Tim se întoarce și pornește pe calea înapoi către a lui Propia casă.

CAPITOLUL 23

UNsprezece ani mai devreme

Mă trezesc smucilat. Mi se deschid ochii și îmi ia o secundă să-mi amintesc unde sunt. Sunt acasă la Shane, iar el stă în pat lângă mine, încă respirând adânc. Dar am auzit ceva. Un tipat. Sunt sigur de asta.

Mă uit în jos la ceas. E trei dimineața.

„Shane.” Îi scutur umărul gol până când ochii i se deschid. "Am auzit ceva."

„Huh?” Își freacă ochii cu dosul mâinii. "Ce s-a întâmplat?"

"Acolo a fost un-"

Și apoi o auzim din nou. Un țipăt de sânge, cu excepția de data asta pot deslușii clar un cuvânt care se țipă:

„Brooke!”

Shane se așează drept în pat, brusc la fel de treaz pe cât mă simt eu. El își aruncă picioarele peste marginea patului și sare în perechea lui de baggy blugi albastri. Își aruncă un tricou peste cap, în timp ce eu mă lupt cu al meu blugi skinny. Este încă în șosete când ajunge la ușa dormitorului.

"Unde te duci?" intreb nelinistita.

Privirea lui se îndreaptă spre clanță. „Cineva țipa jos. Trebuie să verific.”

„Nu fără mine.”
Nu are cum să mă lase singur în această cameră. Îmi fac nasturi blugi și aruncă-mi puloverul.
„Ar trebui să stai aici sus”, spune Shane. „S-ar putea să nu fie sigur.”
"Vreau sa vin."
Shane deschide din nou gura pentru a protesta, dar cuvintele sunt înecate printr-un alt țipăt:
„Brooke!”
Ieșim din cameră și ne întâlnim cu Kayla și Tim în partea de sus scari. Amândoi arată de parcă și-ar fi pus hainele la fel de grăbit ca noi

făcut. Mă întreb ce au făcut acolo. Să sperăm că mai mult dorm.
„Ai auzit asta?” întreabă Tim. Kayla se lipește de brațul lui.
Shane dă din cap solemn. Cu toții ne uităm în jos și chiar și dinspre al doilea etaj, putem vedea că ușa din față este larg deschisă. Picături de ploai umezesc covorul chiar în interiorul ușii.
„Chelsea”, murmur eu.
Trebuia să fi fost Chelsea cea care a țipat. Pentru că nu era Kayla și nu am fost eu, așa că Chelsea este singura care a mai rămas. Dar de ce ar su numele meu? De ce nu l-ar suna pe Brandon dacă ceva nu era în regulă? Dacă nu...
Dacă Brandon a făcut ceva care să o rănească, îl voi omorî.
Shane începe primul să coboare scările, luându-i câte doi. Tim pleacă următorul, iar eu sunt al treilea. Kayla rămâne în urmă, o a patra distanță. Nu Nu este prietenă grozavă cu niciunul dintre noi și, dacă există probleme, prob nu vrea sa se implice.
Shane ajunge primul la ușa din față. Se agață de tocul ușii, aplecându-se spre micul pridvor. Apoi vede ceva care îl face pe al lui ochii se mari și el face un pas înapoi.
Și apoi aud suspine.
Tim iese pe verandă al doilea. El reactioneaza cam la fel Shane a făcut-o. În acest moment, sunt nerăbdător să aflu ce se întâmplă. Dev mă împiedic de picioarele mele ajungând la ușa din față. Și atunci când ies afa
Oh. Oh Doamne...
Chelsea este în genunchi lângă Brandon, care stă întins pe umezeală verandă pe spate, cu pieptul o mizerie de sânge roșu închis. Același roșu închi materialul îi picură din gură, iar ochii îi sunt deschiși, privind la nimic. Chelsea îl ține de mână, plângând necontrolat în timp ce ploaia se revarsă peste ei.
"Ce s-a întâmplat?" Mă descurc.
„Oh, Brooke!” Chelsea se ridică în picioare și își aruncă brațele în jurul meu. Se agață de mine, deși ia tot sânge și apă peste hainele mele. „Am coborât pentru că Brandon nu era în pat. am văzut ușa era deschisă așa că m-am uitat afară și...”
"E mort?" Kayla scârțâie. Se pare că e pe cale să vomite.
Tim îngenunche lângă corp. Își pune degetele pe ale lui Brandon gât, în căutarea unui puls. El dă din cap. "El a plecat."

Chelsea se dizolvă în suspine mai puternice. Ea încă se ține de mine și eu simt că mai ales o țin în picioare. În alte câteva secunde, ambele

din „Du-te în casă”, îi spune Shane. „Ne vom ocupa de ceea ce iese Aici."

Kayla și cu mine o ajutăm pe Chelsea să se întoarcă în casă și să o ducem p
Își îngroapă fața în mâini, incapabil să se oprească din plâns. O frec pe spate i
Kayla își întinde mâna după telefonul pe care îl abandonase pe o măsuță de c
a aflat că nu există nici un serviciu. Ea se uită în jos la ecran.

„Încă nu există servicii”, mormăie ea. Ea ridică privirea spre uşă şi strigă: „Shane, ai spus că există un telefon fix, nu? Unde este? Trebuie să sunăm la politie."

„Este lângă bibliotecă!” sună el înapoi.

Rapid ca fulger, Kayla se duce la bibliotecă. Ea ridică o telefon fără fir. Ea apasă un buton de pe telefon și îl apasă împotriva ei ureche. Se încruntă, trage telefonul de la ureche și apasă pe altul buton.

„Shane!” Vocea ei a căpătat un aspect isteric. „Telefonul nu este lucru!"

Un trosnet de tunet zguduie casa, deși este mai moale decât mai devreme seara.

„Shane!” Kayla țipă.

După câteva secunde, Shane intră în casă, trântind ecranul ușa în spatele lui. Fața lui este ușor roz, iar părul și cămașa sunt umede. Se îndreaptă cu pași mari spre locul unde stă Kayla cu telefonul fără fir și o apucă din mână. Kayla îl privește, strângându-și mâinile.

„Este mort”, declară el. „Furtuna trebuie să fi deteriorat liniile telefonice.”

Ochii Kaylei zboară prin cameră. „Deci nu există nicio modalitate de a sun politie?"

"Nu."

Ea scutură din cap. „Atunci plec de aici. Chelsea, unde sunt cheile mașinii tale?”

Shane își strânge buzele. „Kayla, vrei să te calmezi pentru o minut?"

Fulgerele fulgeră, luminând chipul mic al Kaylei, făcând-o să arate aproape demonic. „Nu, nu mă voi liniști. Cineva tocmai a fost ucis în această casă, iar acum s-au oprit curentul și telefonul. Mă apuc dracului de aici chiar acum. Dacă nu vrei să vii, o să trimit o mașină de poliție când Mă întorc în oraș.”

Shane se strâmbă. „Kayla...”

Kayla îi aruncă o privire. — Trebuie să plecăm, Shane. De ce nu vrei să plecăm?”

Kayla face o idee bună. Nu vrem să părăsim locul crimei, dar trebuie să luăm legătura cu poliția. Și dacă liniile telefonice sunt întrerupte, tr conduce la gară. Părinții mei mă vor demola absolut când ei află ce am făcut în seara asta, dar nu mă pot gândi la asta. Cineva este mort.

Și există o șansă foarte reală ca cineva în această cameră să fie responsabil.

Chelsea se ridică în picioare, cu ochii încă umezi. „Kayla are dreptate. Aver să plec de aici. Nu știu cine a făcut asta...” Ea ridică ochii să se uite la Shane și apoi la Tim, care zăbovește în prag. „Dar noi suntem evident într-un fel de pericol. Trebuie să plecăm de aici.”

Sunt de acord.

Chelsea și Kayla și-au pus pantofii și paltoanele complet inadecvate, și ieși din casă, ignorând ploaia care încă cade puternic. alunec în propriii mei adidași, dar nu se potrivesc cu ceea ce se simte ca un râu înghe formându-se în afara ușii din față. Adidașii mei se umplu de noroi și de frig îr apă. Abia aștept să ajung acasă și să plec de la acest spectacol de groază.

ea se oprește scurt. Așa ne-am întâlnit eu și Chelsea. Ea e cea de care v
Dar deja e prea târziu. Kayla s-a întors și fuge în
să realizeze la ce se uită.
Toate cele patru cauciucuri i-au fost tăiate.
"Ce naiba?" gâfâie ea.
Ocolim mașina ei la Chevy-ul lui Shane și situația este
aceeași. Anvelopele tăiate în bucăți.
"Ce naiba?" Shane este furios acum în timp ce examinează daunele aduse
cauciucurile lui. „Cine ar face asta?”
Kayla face un pas înapoi, îmbrățișându-și pieptul în timp ce clătină din cap
„Cineva nu vrea să putem pleca de aici.”
„Kayla...” Tim se întinde spre brațul ei. „Uite, ne vom da seama de asta...”

"Nu!" Kayla se îndepărtează brusc de el, cu ochii brusc sălbatici. „Unul din
l-ai ucis. Unul dintre voi a făcut asta și acum nu ne doriți pe ceilalți
a scapa."
„Kayla, asta e o nebunie”, spune Chelsea.
"Este?" Kayla clipește înapoi lacrimile.
"Da!" Chelsea își trage o șuviță din părul ei negru umed
vârfurile albite de pe fața ei. „Tim și Shane nu sunt criminali. Ei sunt
nu."
„Poate că ai fost tu”, îi răspunde Kayla.
"Pe mine?"
"Sigur de ce nu? La urma urmei, toată lumea știe că Brandon înșela
tu. Poate că voi doi l-ați scos și nu s-a terminat bine pentru el.”
Buzele lui Chelsea formează un O surprins. „Târfa...”
O lacrimă iese din ochiul drept al Kaylei. Ea o șterge cu spatele
mâna ei, întinzându-și rimelul pe obraz. Ochii ei trec între
patru dintre noi, respirațiile ei venind mai repede cu fiecare secundă. „Ies din
aici — mașină sau nu.”
— Kayla, nu..., începe să spună Shane.
Dar e prea târziu. Kayla s-a întors și fuge în
în altă direcție, pe poteca prost asfaltată până la fermă, apa de ploaie
ajungând până deasupra gleznelor de parcă ar trece printr-un pârâu de mică
Probabil că ea crezuse că nu va fi prea mult în aer liber în timpul asta
pijama, așa că poartă o pereche de tocuri groase cu ceea ce a fost cândva
un trenci elegant din piele înainte ca ploaia să-l distrugă. Haina mea și
adidașii nu sunt cu mult mai buni, dar tot sunt tentat să o urmăresc.
Ea face abia douăzeci de picioare. Nu știu dacă i se prinde piciorul
ceva, dar se aruncă rapid cu nasul în apa noroioasă de pe
sol. Tim înjură tare, apoi fuge după ea.
„Uită-te la prințul fermecător”, mormăie Chelsea pe sub răsuflarea ei.
îi arunc o privire. "Ce? Crezi că nu ar trebui să o ajute?
Chelsea nu răspunde – doar respiră zdrențuit. Ca și Kayla,
machiajul i-a curmat pe toată fața, făcând-o să pară aproape maniacă.
Mă bucur că am purtat doar ruj în seara asta, care s-a îndepărtat în mare măs
iar eu mă sărutam.
Kayla pare că nu-l va lăsa pe Tim să o ajute la început, dar ea
în cele din urmă îi acceptă mâna și îi permite să o tragă înapoi în picioare. Ea

aruncă o privire regretabilă drumului din spatele ei, care devine din ce în ce
înundat cu fiecare secundă care trece, apoi îl urmează pe Tim înapoi la
fermă. Este greu de spus dacă fața ei este umedă de lacrimi sau de ploaie.

Shane plutește la ușa din față și îi dă o dată Kaylei o privire în timp ce ea face un pas înapoi pe verandă. "Ești bine?"

Ea se uită la el, dar nu scoate un cuvânt.

„Hai să intrăm înăuntru”, spune Tim. — Cel puțin va fi uscat.

Cu această declarație, nu mă pot abține să nu observ cât de îmbibat s-a făc
salvând-o pe Kayla. De fapt, suntem cu toții udați. Arătăm ca o grămadă de
șobolani înecați. Kayla a avut cel mai rău, totuși, când s-a strecurat în
noroi. Părul ei întunecat este lipit de craniu și trenciul ei arată așa
va trebui să fie decojită de piele. Pe fața ei sunt pete de noroi,
amestecată cu machiajul ei ruinat.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Kayla șuieră la el. „Capcană-mă în
casă fără ieșire...”

„Hei...” Tim ridică mâinile. „Spun doar că... nu vrem să ajungem
bolnav aici...”

"Bolnav!" Ea aruncă o privire îngrozită către trupul lui Brandon, încă întin
verandă. „Cineva este mort! Și unul dintre voi a făcut-o! Trebuia să ai...”

„Kayla...” Tim face un pas atent spre ea. „Trebuie să te calmezi
jos..."

„Nu mă voi liniști!” Ea face un pas înapoi, aproape
împiedicându-se de propriile ei călcâie. „Nu am încredere în niciunul dintre v
revine, lasă-mă naibii în pace.”

Cu aceste cuvinte, Kayla fuge înapoi în casă. Pașii ei
dispar pe scări și zgomotul uneia dintre ușile dormitorului trântind
ecouri prin casă.

CAPITOLUL 24

ZIUA DE AZI

A doua zi dimineața, înainte de a-mi începe clinica, fac o călătorie la infirmer
verifică-l pe Shane.

În timp ce merg pe un alt hol lung de lumini pâlpâitoare, a
vocea din spatele meu îmi strigă numele. Fac o pauză și mă întorc la timp pen
îl văd pe Marcus Hunt sprintând pe hol în direcția mea.

Grozav. Ce acum?

Sper să nu înceapă să mă hărțuiască pentru întâlniri. Nu mă pot descurca
deasupra tuturor celorlalte. Totuși, un lucru pe care îl pot spune sigur este că
să încep să-mi port spray-ul cu piper în mână în loc să-l las în mine
poșetă în timp ce merg spre mașina mea. O stropire bună din chestia asta și o
știi să mă lași în pace.

„Brooke.” El alunecă până la oprire în fața mea. "Hei."

"Buna ziua." Îi evit ochii. — De ce aveți nevoie, ofițer Hunt?

Își smulge gulerul uniformei albastre de ofițer de corecție. "Tu
poate să-mi spună Marcus.”

Nu răspund la asta. "De ce ai nevoie?"

Ia câteva foi de hârtie pe care le îndesase în pantaloni
buzunar. Mi le dă — sunt pline de păianjenul lui
scris de mână. Numele de pe foaia de sus de hârtie este Malcolm Carpenter.

„Știu că încercai să iei acea saltea pentru Carpenter”, spune el.
„Am primit unul pentru cineva în urmă cu câțiva ani și mi-am amintit de aces
erau formularele care trebuiau completate. Am încercat să completez la fel de
ar putea pentru tine.”

Mă uit în jos la hârtiile din mâinile mele, uluit. m-am chinuit
pentru a obține acea saltea pentru domnul Carpenter cu puțin succes, iar Dor
am încercat în mod activ să mă împiedice să o primesc. Am încercat chiar să-l
Wittenberg, care se pare că este medicul meu supraveghetor, deși eu
nu l-am întâlnit niciodată pe bărbatul — și nici nu am putut să mă conectez cu

„Uau”, spun eu. "Mulțumesc mult."

"Nici o problemă." Îmi face cu ochiul. „Hei, suntem în aceeași echipă, nu?”

„Bine...” Aștept ca el să continue cerându-mi din nou de băut, dar nu o face. „Oricum, mai bine mă opresc la infirmerie. Îl voi elibera pe Nel arată bine.”

La menționarea numelui lui Shane, ochii lui Hunt se întunecă. Îl învârte p îndreptați-vă în direcția ușii infirmeriei, cu privirea clocotită. El uraste Shane, și nu este clar de ce. Potrivit lui Dorothy, Shane nu a făcut-o ceva deosebit de groaznic în timpul petrecut în închisoare.

„Îmi pare rău că ai o problemă cu Shane Nelson”, spun. „Dar el este a fost perfect cu mine.”

Ei bine, cu excepția faptului că ai încercat să mă omoare o dată.

— Pun pariu că a fost drăguț cu tine, mormăi Hunt.

„Și dacă am vreo îngrijorare cu privire la siguranța mea, vei fi primul care știu.” Îi întâlnesc ochii. "Îți promit."

El consideră asta. „Doar fii foarte atent.”

"Eu voi."

El dă din cap de parcă nu credea că voi fi de fapt atent și are dreptate. Oricare ar fi răul pe care Shane a încercat să-mi aducă t cu ani în urmă, nu cred că va încerca ceva acum, înconjurat de paznici capabili să-l împuște dacă au nevoie. Și adevărul este că, când eu uită-te la el acum, e greu de imaginat că a fost vreodată capabil de asta. Chiar eram în sala de judecată, când amintirea aerului din traheea mea a fi tăiat era încă proaspăt în capul meu, era greu să mă uit la Shane și imaginează-ți cum încearcă să mă omoare. Părea doar ca Shane – băiatul în c dragoste cu pe terenul de fotbal.

Încă nu pot să-mi înțeleg ce l-a făcut să facă toate acele teribile lucruri. Personalitate dublă? Un moment de nebunie? Dar nu contează. Oricum, el plătește prețul.

Infermeria de la Penitenciarul Raker este o unitate mică, cu șase paturi, unde putem administra tratamente medicale de bază. Putem face IV antibiotice, administrați lichide și monitorizați pacienții care sunt prea bolna populația generală, dar nu suficient de bolnavă pentru a fi în spital. am fost oprindu-mă acolo la prima oră dimineața să-mi fac turul, apoi fac încă o oprire înainte să plec.

Shane este singurul prizonier care ocupă în prezent un pat în infirmerie. Stă întins pe una dintre saltele, cu ochii închiși, vânătaia pe frunte mult mai întunecat decât era ieri. Chiar dacă Dorothy a spus ieri că nu trebuie să fie în cătușe, că are un picior înlănțuit la balustrada de pat.

Există o tânără asistentă medicală proaspătă pe nume Charlene stând la biroul infirmeriei. Mă apropii de ea și dau din cap spre paturi. „Nelson se descurcă peste noapte?”

„Da, fără probleme.”

Nu pot să nu întreb: „De ce este legat de balustradă?”

Charlene ridică din umeri. „Hunt a intrat aici înainte să plece acasă ieri și i-a pus mansetele. Nu știu de ce. În mare parte doar a dormit. S-a trezit doar la micul dejun. I-am dat niște Tylenol pentru o durere de cap, și a fost chiar drăguț. Foarte politicos."

„Bine”, spun eu.

— Și el este drăguț, nu-i așa? Ea chicotește, apoi fața ei devine roșie. "Am n să ieși mai mult, nu?

„Da...”

Ea se uită la al treilea pat, unde Shane pare că încă doarme. „Eu

Mă întreb ce a făcut ca să ajungă aici.”

Charlene este suficient de tânără încât să nu-și amintească entuziasmul în preajma procesului lui Shane, chiar dacă este din zona Raker. Dar nu merg pentru a fi cel care să-i dea indicii. „Eu... nu știu”.

„Obișnuiam să le caut pe Google”, continuă ea. „Mulți dintre acești tipi au făcut ceva destul de rău încât a fost la știri. Dar a fost mereu atât de dezamăgit să aflu. Aș prefera să nu știu.”

„Da”, spun eu. "Inteleg ce zici."

O las pe Charlene să treacă cu actele ei și merg spre pat unde Shane încă doarme. Îl privesc pentru o clipă, suflând aer ușor între ele buzele lui ușor întredeschise. Speram că plutesc peste patul lui l-ar trezi, dar nu a făcut-o. Așa că întind mâna și îi ating umărul.

Pleoapele lui Shane flutură, iar el întinde mâna și le freacă cu bilele a mâinilor lui. Când le ia, clipește la mine. Ochii i se fac mari iar el trage aer în piept. „Brooke...”

„Shane?” Spun.

Clipește din nou. „Oh, îmi pare rău, eu... a fost doar ciudat să mă trezesc și ai ajuns. A fost un pic, știi, deja vu.”

"Da, inteleg." mă strâmb. "Cum te simti?"

Căscă în timp ce folosește butonul pentru a ridica capul patului. "Cam de parcă mi s-ar fi izbit capul de un birou.” Îmi oferă un zâmbet slab. "Sunt Bine. Doar o durere de cap.”

„Cât de rău pe o scară de la unu la zece?”

"Nu știu. Patru poate. Cinci?"

"Greaţă? Ameţeală? Confuzie?"

„Nu, sunt bine.” Se străduiește să-și ajusteze poziția în pat, zădărnicit ușor de manșetă care îi ține glezna dreaptă în loc. „Doar durerea de cap. Asta este."

Mă uit în jos la lanțul de pe glezna lui. „Pot să-i spun ofițerului Hunt să ia asta oprit.”

„Nu.” El flutură cu mâna. „Sincer, m-am obișnuit cu aceste lucruri până ac Nu e mare lucru. Și dacă insisti asupra problemei, el mă va urî Mai mult."

"Amenda. Daca spui tu..."

Fac un examen neuro, verificând că nu există nimic referitor la asta mi-ar cere să-l trimit pe Shane pentru a-i scana capul. Arată bine totuși, așa cum a spus el. Doar vânătaia de pe capul lui. Deși observ calea tresări când îmi strălucesc lumina penita în ochii lui. Are o durere de cap mai decât lasă el.

„Vrei ceva mai puternic pentru acea durere de cap?”

Își masează degetele în tâmplă. "Nu, e bine. Am avut un Tylenol. Eu pot sa conduc."

Habar n-am de ce Elise a scris „căutarea drogurilor” în topul său. Tipul est evident că suferă și nici nu vrea să ceară nimic. "Arati destul de inconfortabil. Pot să-ți dau un Fioricet, dacă vrei?”

El dă din cap recunoscător. „Bine, sigur, voi avea o parte din asta.”

"Nici o problemă."

„De asemenea...” Ochii lui căprui se uită la mine. „Promit că nu voi vorbi lucrul acela despre care vorbeam ieri din nou.”

Maxilarul mi se strânge. "Bun."

„Știu ce crezi despre mine”, spune el, „și știu orice aș spune tu, nu o vei lua în serios...”

„Shane…”

„Dar trebuie să-ți spun un singur lucru...” Cuvintele lui ies la iveală repede, de parcă i-ar fi frică că voi pleca înainte să termine, ceea ce este a posibilitate reală. „Nu m-aș ierta niciodată dacă nu aș spune asta…”

„Te rog să nu faci asta, Shane…”

„Trebuie să stai departe de Reese.” Ochii lui ușor injectați de sânge sunt urias care se uită la mine. „Doar fă asta pentru mine. Bine?"

„Shane…”

„Nu-mi pasă dacă crezi că sunt un... un ucigaș”, se sufocă el. "Doar... trebuie să stai departe de Tim Reese. El este periculos. Te rog, Brooke.”

Mă uit în ochii lui și există o teamă reală acolo. Un fior se întinde pe mine coloana vertebrală. Nu știu cum ar putea crede că Tim este periculos. Tim este evident că nu este periculos. Nu mi-aș putea crede niciodată asta despre el. Sh a fi prefăcut.

El trebuie să fie.

„Bine”, spun eu.

"Într-adevăr?"

"Da."

Se sprijină pe spate de pat, trăsăturile feței lui relaxându-se. "Mulțumesc, Brooke.”

Nu va fi prima dată când îl mint.

CAPITOLUL 25

UNsprezece ani mai devreme

Chelsea stă în genunchi deasupra corpului lui Brandon, plângând în liniște. Ea
mâna și o trece peste falca lui slăbită. Noi ceilalți stăm pe verandă
băieții schimbându-se inconfortabil. Și Shane trebuie să fie dezamăgit din cau
era cel mai bun prieten al lui – dar nu a mai spus nimic de când noi
a descoperit cadavrul. Nu că m-aș aștepta ca un adolescent să înceapă să urlă
cum este Chelsea.

Chelsea își ridică fața plină de lacrimi pentru a ne privi. „Ce mergem
de-a face cu corpul?”

Shane și Tim fac schimb de privire. „O să-l lăsăm aici”
spune Shane.

— Doar o să-l părăsești? Chelsea izbucnește când se ridică la ea
picioarele. — Afară în frig?

Nu spun ce gândesc noi ceilalți, adică Brandon nu este
va fi deranjat de frig. Nu mai.

„Am niște pături în plus în dulapul cu lenjerie”, oferă Shane, „dacă tu
vreau una."

Chelsea ezită o secundă, apoi dă din cap. Shane se întoarce în
casă în timp ce noi trei așteptăm pe verandă. Tim sta doar câteva
la centimetri de mine — atât de aproape încât aproape că pot simți căldura lu
corp. Își întinde mâna și ia contact cu a mea, dându-i a
apăsați reconfortant pentru o fracțiune de secundă înainte ca ușa să se deschi
Shane se întoarce cu pătura.

Pătura de lână este albastră și pare că ar fi mâncărime, cu excepția
Brandon nu o să-l supere prea mult. Chelsea pune blând pătura
deasupra corpului său, făcând o pauză de parcă nu ar fi sigur dacă ar trebui s
sau nu. În cele din urmă, îi acoperă și ea fața, transformându-l pe iubitul ei în
mai mult decât un bulgăre care se întunecă pe veranda din față.

Ea își apasă vârfurile degetelor pe buze, apoi le întinde spre el. „Eu
te iubesc, iubito.”

A făcut ea totuși? Chiar a făcut-o? Abia ieri discutam
telefonul și ea a spus: „Urăsc nenorocitul acela care înșală.
Ea se uită înapoi la noi, ceilalți, de parcă s-ar aștepta să intervenim. Eu cu
îl cunoșteam pe Brandon și ceea ce știam despre el nu prea mi-a plăcut. Dar e
Vreau să o las pe Chelsea agățată, așa că murmur: „Ne va fi dor de tine, Brand
„Mi-e dor de tine”, intervine Tim după o bătaie, deși nu-i place
Brandon la fel de mult ca și mine.
Chelsea se uită la Shane, ai cărui ochi au devenit sticloși. „Vom merge
găsește cine ți-a făcut asta, omule”, spune Shane. „Și o să-l facem
a plati."

———

Acum că ne-am luat rămas bun de la Brandon, Chelsea este de acord să mearg
înapoi în casă pentru a ne da seama de opțiunile noastre pentru următoarea
Din păcate, aceste opțiuni sunt limitate. Nici liniile telefonice sunt moarte
de la furtună sau ceva mai de rău augur. Anvelopele sunt tăiate pe ambele
cele două vehicule ale noastre. Iar furtuna de afară continuă să rătăcească la
„Kayla nu a avut prea mult noroc să se întoarcă pe drumul principal.” Che
stă în mijlocul sufrageriei, storcându-și apa din părul lung.
„Dar pun pariu că unul dintre voi ar putea reuși. Nu e atât de departe, nu-i aș
milă?”
„O milă și jumătate.” Shane face o mutră. „Și ai văzut cât de alunecos
drumul este, deci este o drumeție dificilă. Dar ceea ce mă îngrijorează mai mu
cantitatea de vânt, ar putea exista niște linii electrice care s-au prăbușit. unu
pas greșit și ai putea fi electrocutat.”
Grozav. Deci alegerile noastre sunt să rămânem aici cu un criminal care p
sau riscă să se înece sau să se electrocuteze.
„Cred că ar trebui să stăm pe loc până când furtuna se stinge”, spune Shan
cel puțin, s-ar putea să ne recuperăm serviciul telefonic. Și drumurile se vor u
afară.”
Mă uit la Tim cu sprâncenele ridicate. Scoate un oftat lung. „Eu
de acord. Nu este în siguranță acolo acum.”
Ambii băieți par ferm în favoarea să rămână pe loc. Mă uit peste
Chelsea, care este complet plină de apă. Rimelul ei s-a dizolvat în
dungi care îi curg pe obraji, chiar dacă devine întotdeauna impermeabilă. eu
Cred că rimelul rezistent la apă nu se potrivește cu furtuna.

„Brooke”, spune ea, „pot să vorbesc cu tine?” Ea se uită la băieți. "Singur."
Ea nu așteaptă un răspuns. Mă prinde de braț și mă trage
afară din cameră, lăsându-i pe Shane și Tim uitându-se după noi. Ea nu se opr
până ajungem la ușa din spate, pe care ea o deschide și mă trage afară,
trântind ușa închisă în urma ei.
„Chelsea, e frig afară!” Îmi strâng brațele la piept. "Putem sa ne intoarcem
interior?"
"Nu." Chelsea aruncă o privire aproape acuzatoare către ușa din spate. "Su
speriat, Brooke. Cineva i-a făcut asta lui Brandon. Ei... el a fost
înjunghiat. Cineva l-a înjunghiat până la moarte! E mort!”
"Știu..."
Își trage ochii cu dosul mâinii. „Nu suntem în siguranță aici.
Știi asta, nu-i așa? Trebuie să plecăm de aici.”
„Ai văzut ce sa întâmplat cu Kayla când a încercat să fugă

aceasta: ."
Ochii ei arată sălbatic cu rimelul care curge. „Kayla a fost cea mai rea majoretă din echipă — abia reuși să treacă printr-un antrenament sesiune. Tu și cu mine, pun pariu că am reușit. Și dacă nu noi, băieții ar putea desigur."
„Dar ați auzit ce a spus Shane despre liniile electrice...”
„Sau poate că nu vrea să plecăm. Te-ai gândit la asta?”
Da, m-am gândit la asta. Dar încă mai are sens. Nu sunt entuziasmat rătăciți în mizeria de afară, mai ales fără încălțăminte adecvată. nu este asa se face oamenii degeraturi?
— Shane nu este un criminal, spun eu ferm. „Probabil a fost un vagabond rătăcind prin zonă. Nu există cum să fi fost unul dintre noi.”
Chelsea înghite în timp ce încearcă să ia aer. Arată ca și cum este la câteva secunde de la un atac de panică.
— Chels? Îmi strâng sprâncenele. „Chelsea, trebuie a respira. Respiră adânc, bine?”
"Sunt bine." Închide ochii, concentrându-se pe respirație. "Voi fi Bine."
Nu sunt sigur ce să fac. Să nu spună că ar trebui să-ți pui capul intre picioare in aceasta situatie? Dar Chelsea pare că a înțeles sub control. Ea se agață de mine, respirând adânc până ea umerii se relaxează. Aștept afară cu ea, deși afară este destul de frig

Aici. Deși acum că s-a întrerupt curentul, este destul de frig și înăuntru. Dar la cel puțin vântul nu ar arunca spre noi picături de apă.
„Ești bine acum?” O intreb cand deschide in sfarsit ochii.
Chelsea dă din cap.
„Trebuie să ne întoarcem înăuntru.” Nu o formulez ca o întrebare. Daca ea nu vine cu mine, oricum merg. „Nu putem rămâne aici afară.”
Se uită la mine o clipă, apoi dă din cap. Întorc clanța spre ușa din spate și împinge-o, simțindu-se obscen recunoscător pentru aerul usca bucataria. E întuneric în bucătărie și sărim amândoi când auzim usa de la camera se deschide.
"Brooke?" Este vocea lui Tim — sunt ușurat. Deși știu că Shane nu este un criminal, nu există în nimeni în care am încredere mai mult decât Tim Reese.
Dau din cap, dar apoi îmi dau seama că probabil nu mă poate vedea. Came umbre. „Da, ne-am întors. Unde este Shane?”
„A ieșit afară să vadă dacă poate primi un semnal de la telefonul mobil”.
Chelsea mă trage de braț. — Trebuie să mă așez, Brooke.
Chelsea se simte din nou foarte tremurată, așa că o ajut să treacă prin buca în sufragerie. Tim o ajută să o susțină și o ridicăm pe canapea.
Ea ajunge să se întindă, cu mâna presărată pe față. Orice ar veni din asta, Chelsea nu va mai fi niciodată la fel. Găsirea iubitului ei ucis a făcut un număr pe ea.
"Hei." Tim mă bate pe umăr. „Pot să vorbesc cu tine o secundă bucataria?"
Mijesc ochii spre Chelsea în întuneric. Arata bine deocamdata. "Amenda. D Nu vreau să o părăsesc prea mult timp.”
Tim mă conduce în bucătărie. Pe măsură ce disparem în spatele ușii, gândul îmi trece prin cap că niciunul dintre noi nu ar trebui să fie singur acu ar trebui să rămână împreună. Totuși, o lăsăm pe Chelsea singură în sufrager iar Shane se plimbă afară.
Dacă i s-a întâmplat ceva lui Shane? Dacă stă întins pe mort ca Brandon?
„Așa că am mai aruncat o privire sub pătură.” Tim tresări în timp ce spune cuvinte. „Se pare că Brandon a fost înjunghiat până la moarte.”
„El... era?”
Fața lui Tim este atât de aproape de a mea, încât îi pot distinge toate trăsăt

întuneric. Dar nu pot vedea pistruii care sunt de obicei ușor vizibili când sunt

aproape de el. „Dar nu era un cuțit lângă el. Nu am putut găsi unul, oricum."

"Oh..."

Tim ridică din cap spre blatul din bucătărie. „M-am îngrijorat că oricine se va întoarce, așa că m-am dus să iau un cuțit de la bucătărie. Și ghici ce? Toate cuțitele au dispărut."

Mă uit la el. "Ce?"

"Dreapta? Destul de ciudat. Există un bloc de cuțite pe tejghea și este gol."

Tremur și mă îmbrățișez. „Deci ce înseamnă asta?"

„Aș spune că înseamnă că oricine a făcut asta a planificat-o din timp și a p scăpa de toate celelalte arme din casă."

„Tim." Simt că mă sufoc. "Ce vrei să spui?"

— Cred că știi exact ce spun, Brooke.

CAPITOLUL 26

ZIUA DE AZI

Este o lună de început de an școlar, iar Tim Reese a devenit un frecvent vizitator la casa noastră.

După ce a reparat chiuveta și clanța ușii, el și Josh s-au îmbarcat pe un listă aparent nesfârșită de proiecte de abordat în casă. La urma urmei, casa este cam veche, așa că erau multe care trebuiau reparate. Și după ce au termi reparând totul, le-a venit ideea să construiască o bibliotecă pentru camera lui Weekendul acesta, o vor picta. (Verde neon, aparent.)

Deși eram nerăbdător să mă mut aici, rezervele mele le au pe toate topit. Munca la închisoare are suișuri și coborâșuri (nu am văzut Shane o dată în ultima lună, dar el este încă foarte mult acolo), dar eu am nu l-am văzut niciodată pe Josh mai fericit decât a fost aici. Îi place școala și n important, este legat de Tim într-un mod care m-a surprins cu adevărat.

Când ajung acasă în seara asta, simt mirosul delicios de usturoi și unt. Sunt destul de sigur că acestea sunt cele două ingrediente preferate ale lu intreaga lume. Și nu există un miros mai plăcut la care să vii acasă.

O găsesc pe Margie în bucătărie, aranjează o tavă cu creveți unt cu usturoi vreau doar să le inhalez, arată atât de bine.

„Am făcut plus", îmi spune Margie, „din moment ce presupun că drăguțul vino la cină."

Încep să protestez, dar apoi îmi dau seama că Tim a venit la cină la de cel puțin o jumătate de duzină de ori în ultimele două săptămâni. Și ne-a lu casa de trei ori.

— Da, a spus că probabil va veni, mormăi eu.

Margie râde. „Nu trebuie să vă fie jenă să aveți o iubit, Brooke."

„Nu este iubitul meu.” Margie îmi aruncă o privire și îmi scutur cap. "El nu este. Suntem doar prieteni."

Este adevarul. Tim a stat mult aici în ultima lună, dar nimic s-a întâmplat între noi doi. Nu a încercat să mă sărute. Cand noi Am văzut un film acum câteva zile, nu a căscat și nu a încercat să pună brațul în jurul umărului meu. Suntem prieteni, ca întotdeauna. Realizarea lui că Shane și cu mine avem un copil împreună a învins orice sentimente pe care le

„Atunci ar trebui să te avertizez”, spune Margie, „Josh întreabă foarte mul întrebări interesante despre el.”

Oh nu. Ce înseamnă asta?

După ce Margie a plecat pentru noapte, intru în sufragerie, unde Josh se joacă cu Nintendo lui. El este în întregime concentrat pe joc, cu limba ieșind ușor în afară în timp ce se concentrează. Expresia lui este ciudat de familiar și îmi ia o secundă să-mi dau seama cu o zguduire că Shane obișnuia să facă aceeași față exactă când se concentra asupra ceva.

„Hei, Josh.” Mă așez lângă el pe canapea. "Cum a fost la școală astăzi?"

Nu-și ia ochii de la joc. "Bine. Tim vine pentru cină?" La școală, Josh trebuie să-i spună domnul Reese, ceea ce îl face chicoti, dar acasă, el este doar Tim.

„Josh...” Alunec câțiva centimetri mai aproape de el. „Margie mi-a spus că punând câteva întrebări despre Tim.”

Josh întrerupe jocul și aruncă controlerul în lateral. Eu nu știe la ce se gândește. Probabil crede că Tim este iubitul meu, la fel Margie o face. Va trebui să-l clarific. Nu sunt sigur dacă adevărul îl va dezamăgi sau dacă va fi ușurat.

„Ei bine”, spune el, „mă întrebam...”

"Da?"

Respiră adânc. „Tim este tatăl meu?”

Simt că tocmai am primit un pumn în intestin. Habar nu aveam de asta se gândise la asta. „Josh...”

„Pentru că l-ai cunoscut de înainte să te muți”, arată Josh afară. „Și ai fost foarte aproape. Și, de asemenea, este foarte drăguț...”

Se uită la mine cu o expresie plină de speranță pe față. Mi-aș dori mai mult decât orice pe lume i-aș putea spune că Tim este tatăl lui. eu mi-ar plăcea ca Tim să fie tatăl lui. Sau că tatăl lui era o ființă umană decentă

a existat o șansă în iad cu care aș putea ajunge... sau cel puțin permite fiului meu să petreacă câteva minute în compania lui.

„Îmi pare rău, dragă”, spun eu. „Tim nu este tatăl tău.”

Josh pare zdrobit. Arată atât de trist încât o mică parte din mine și-ar dori doar a mințit despre asta și a tratat consecințele mai târziu. Dar desigur, eu nu putea face asta. Trebuia să-i spun adevărul.

Încep să-l pun cu brațul, dar soneria sună, răsunând prin casă. Când Josh o aude, își ia controlerul Nintendo și își reîncepe jocul. „Vreau doar să termin acest nivel înainte de cină”, spune el

dezamăgi, spun eu, „vreau să vorbesc mai mult cu tine despre asta... știu că eș
"Nu, nu sunt." Ochii lui sunt din nou pe ecranul televizorului. „Nu vreau vorbește despre asta.”
Amenda. Nu există nicio șansă să concurez cu Nintendo, așa că pot și eu raspunde la usa. Desigur, este aproape sigur Tim, care a sosit pentru cină. Ar trebui să-i dau doar o cheie. Nu într-un fel de relație, ci în felul în care îi dai vecinului tău o cheie de rezervă. Like pentru dacă primesc blocat sau ceva de genul ăsta. Adică, singura altă persoană care are cheia este Margie și locuiește până la capăt în orașul alăturat.
Tim stă la ușa din față, poartă aceiași pantaloni kaki și cămașă pe care a purtat-o la serviciu, dar minus cravată. Își întinde brațele, pentru că de fiecare dată când vine, ne îmbrățișăm la ușă. Asta prieteni face, nu? Ne îmbrățișăm. Nu este ca și cum ne salutăm unii pe alții făcându-n
„Hei, Brooke”, spune el. „Miroase grozav aici.”
„Mulțumesc”, spun eu, deși nu se pare că eu am fost cea care a gătit crevetă.
Totuși, miroase bine în toată casa. Am simțit mirosul în jos hol. Și doar când sunt în brațele lui Tim observ un alt miros. Ceva extrem de familiar, dar nu chiar atât de plăcut ca usturoiul și unt.
Este lemn de santal.
Mă îndepărtez de Tim, cu nasul încrețit de dezgust. „O, Doamne, ce porti?"
Ochii lui Tim se deschid și se apucă de gulerul cămășii. "Ce? Aceasta este doar o cămașă de rochie din bumbac.”
"Nu! Adică, acel miros!”

"Miros?" Își trece o mână de-a lungul maxilarului ras. „M-am bărbierit înainte să vin și mi-am pus niște aftershave. Dar-"
Mirosul de lemn de santal s-a înfipt în nările mele. Fiecare când inspir, simt lanțurile acelui colier strângându-se în jurul gâtului meu. fac un pas departe de el. „Te rog, du-te și spală-l. Acum."
"Dar-"
"Acum. Vă rog."
Tim pleacă ascultător spre baie. Aud apă curgătoare și el acolo pentru câteva minute, ceea ce cred că este un semn bun că este făcând un efort serios pentru a scoate toate aftershave-ul. Când iese din în baie, pielea lui arată ușor roz.
„Bine”, spune el. „Cred că este oprit.”
Trag o respirație experimentală. Nu-l mai miros. Slavă domnului. "Mulțumesc."
"Sigur." Are un șanț adânc între sprâncene. "Nici o problemă..."
Ei bine, acum crede că am ieșit din minți. Trebuie să-i explic asta. Spre deosebire de ceilalți băieți, el va obține. „Când Shane a încercat să... știi.. purtând aftershave din lemn de santal. Mirosul lui îmi face rău acum.”
"Oh!" Tim își freacă maxilarul. „Doamne, Brooke, îmi pare atât de rău. N-a am primit cadou acel aftershave, dar o voi arunca.”
„Nu trebuie să faci asta...”
„Evident că da.” Aruncă un zâmbet deformat. "E în regulă. urăsc aftershave oricum.”
îi întorc zâmbetul. „Atunci de ce îl purtai?”
"Nu știu. Probabil că încercam să-l impresionez pe Josh.”
Stăm acolo pe hol, ne uităm unul la altul pentru o clipă și se aude brusc electricitate între noi. Îi studiez chipul, întrebându-mă dacă o simte si el. Chiar și atunci când cred că Tim este ferm în zona prietenilor, m daca exista posibilitatea sa ma insel.
Atâta timp cât nu mai poartă niciodată acel aftershave din lemn de santal.

CAPITOLUL 27

După ce cina s-a terminat și Josh și-a adus farfuria la chiuvetă, se întoarce cătTim: „Putem arunca mingea în curtea din spate?”

Sunt uşurat că lui Josh încă pare să-i placă Tim, chiar dacă nu este al lui

Fată. Dar oricât de mult vreau ca ei să se lege, trebuie să intervin. "Ai Fă-ți tema?"

Josh își abate privirea. "Nu..."

„Ei bine, atunci acesta este răspunsul tău.”

Josh geme, dar Tim îmi confirmă verdictul — îmi place să am un alt adult de partea mea. „Fă-ți temele”, spune Tim, „și mâine putem du-te în parc cu bâta. Putem să facem o practică reală fără spargerea oricăror ferestre.”

Josh dă din cap cu nerăbdare și urcă în grabă scările spre camera lui. Tim el la parc de câteva ori, între proiectele lor de îmbunătățire a locuinței. eu mă simt oarecum vinovat că familia mea îi mănâncă întreaga viață socială. Vr el este un tip singur. Nu este ca și cum am fi într-o relație. El nu ar trebui să fi a rămas cu noi în fiecare weekend, reparând chestii în jurul casei mele și ducându-mi copilul în parc.

„Nu trebuie să faci asta”, îi spun după ce ușa lui Josh se închide trântind. Chiar dacă el spune că nu îl va duce pe Josh mâine în parc, eu ar putea plânge. M-am dus în parc să-l las pe Josh să exerseze la bataie și sunt epic de rău la asta. Nu aș putea prinde mingea dacă viața mea ar depinde de a petrec cea mai mare parte a după-amiezii fie făcându-mă ca să nu mă loveasc în cap sau urmărind mingea în timp ce Josh stă acolo.

„Este distractiv și pentru mine.” El ridică un umăr. „Știi, el este într-adevăr lovitor puternic. El poate lovi acea minge mai mult decât pot eu.”

„El a avut cele mai multe home run-uri la echipa lui din Liga Mică anul tre cu mândrie.

"Eu cred. Este un atlet natural.”

Chiar dacă este un compliment, comentariul lui Tim este greu în mine stomac. Pentru că și Shane era un atlet natural. Fundaș stea și tot ceea ce. Dacă Josh cere vreodată să se alăture echipei de fotbal, voi face tot pentru a-l convinge să iasă din asta.

Tim adună bucatele rămase de pe masă și le aduce la chiuvetă. Pornește apa fierbinte și apucă sticla de vase săpun.

„Ma descurc”, insist. „Sunt doar câteva feluri de mâncare.”

"Vreau sa ajut." Îmi smulge tigaia de pe aragaz direct din mâini și îl scufundă în chiuveta umplută cu sud. „Hai, ce fel de ticălos aș fi dacă Am venit aici, am luat o cină gratuită și apoi am plecat?

„Pentru a fi corect, ți-au plăcut lucrări de reparații în valoare de șase cifre casa.”

Din chiuvetă iese abur în timp ce Tim freacă tigaia. "În nici un caz. Era cel mult cinci cifre”.

Îl lovesc jucăuș în braț. Sau încep, dar apoi mâna mea zăbovește pe bicepși. Trebuie să... știi, să se antreneze. Tim se uită la eu, sprâncenele lui practic la linia părului. Pentru o clipă, stăm în picioare acolo, ochii noștri s-au blocat. Apoi se întinde și oprește apă în chiuvetă. Isi usuca mainile pe un prosop.

Apoi mă apucă și mă sărută.

L-am lăsat să o facă. Bine, l-am lăsat mai mult. Mai degrabă, îl prind de guler și trage-l mai aproape de mine de parcă n-aș fi sărutat un tip până la ur deceniu, care este înfricoșător aproape de exact. Pentru șaizeci de secunde bu stai în bucătărie, făcându-și că lumea e pe cale să se sfârșească. Așa îmi ia mult să-mi amintesc că fiul meu este chiar sus și apoi împing Tim se îndepărtează ușor.

Fața lui este îmbujorată și se uită la mine de parcă aș spune cuvântul, noi ar merge direct în dormitorul meu. „Doamne, Brooke”, spune el.

Trebuie să-mi iau o secundă să-mi trag răsuflarea. „Credeam că ești doar caut prietenie.”

„Da, ei bine, asta a fost o prostie și știai asta.”

„Nu, nu am făcut.”
îmi aruncă o privire. "Haide. Știi că am fost îndrăgostit de tine
de când aveam patru ani.”
Inima îmi sare în piept. Da, știam la un anumit nivel ce simțea Tim
asa despre mine. Chiar dacă se întâlnea cu alte fete, nu s-a uitat niciodată la
ei așa cum s-a uitat la mine. Dar nu am simțit niciodată așa pentru el. Nu
până recent.

„Eu doar...” Mă uit în sus pe scări, sperând că ușa lui Josh este închisă. "No
ai un lucru bun de mers aici. Josh te adora. Și tu ești cel mai bun prieten al me
simt că... mi-e frică să nu încurc asta, știi?”
„Sunt de acord, avem un lucru bun.” Întinde mâna și îmi ia
mâna în a lui și din nou, l-am lăsat. „Dar cred că am putea avea ceva mai bun
mergi.”
Are dreptate, desigur. La fel de minunat pe cât a fost să-l ai spânzurat
cam în ultima lună, ar fi mai bine dacă ar fi mai mult aici. Dacă noastre
prietenia au fost mai multe. Tim și cu mine — am putea avea totul.
„Viața mea este atât de ocupată între jobul meu și Josh”, subliniez. "Pot fi
ai fi mai bine cu cineva mai simplu. Încă ai putea să ieși cu asta
chelneriță de la Shamrock. Kelli, nu? Kelli era puțin nebună, dar ea
cu siguranță i-a plăcut foarte mult și ea cu siguranță nu a avut un fiu de zece a
cu fostul ei iubit încarcerat.
„Brooke, ascultă-mă.” Tim mă strânge de mână în timp ce mă privește dire
ochii. „Nu te-am văzut de zece ani. În acel timp, m-am întâlnit cu un târg
numarul de fete. Dar nu a ieșit niciodată — nu a putut. Și a fost tot
pentru că nu mă puteam opri să mă gândesc la tine. Oricine altcineva cu care
fii corect cu ei.” Mărul lui Adam se bob. „Nu voi simți niciodată pentru altcine
felul în care simt pentru tine.”
S-ar putea să plâng. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vr
dulce și sexy și este grozav pentru copilul meu. Ar trebui să mă arunc în
brațele lui și doar mulțumesc stelelor mele norocoase.
Dar din anumite motive, nu pot opri vocea lui Shane Nelson în interiorul r
cap.
Stai departe de Tim Reese. El este periculos.
Te rog, Brooke.
Este ridicol, desigur. Știam asta când o spunea și știu
ea acum. Dar nu pot scăpa de sentimentul că și asta s-a rezolvat puțin
bine. Că Tim este puțin prea perfect. Mai ales pentru cineva ca mine.
"Brooke?" Tim se încruntă. „Uite, nu vreau să te presez. Dacă
nu vrei asta, ne putem preface că nu s-a întâmplat niciodată. Dacă vrei doar
fii prieteni, e bine. Adică, nu e bine. Ar nafui complet. Dar
—”
— Taci, spun eu. Nu sunt sigur dacă îi spun lui Tim sau lui Shane
voce în capul meu. Dar nu contează. "Ai dreptate."

Un zâmbet i se strecoară pe față. "Eu sunt? Despre ce?"
„A nu fi împreună ar fi complet nasol.”
Îl prind de cămașă și îi trag buzele pe ale mele. Mă sărută înapoi
la fel de nerăbdător. Și în tot acest timp, ignor cel mai mic indiciu de lemn de
agăţându-se de gulerul cămăşii.

CAPITOLUL 28

UNsprezece ani mai devreme

Tim îl urăște pe Shane. El crede că ar trebui să mă despart de el. Dar ce este el a-l acuza pe Shane este un pas dincolo de asta. Îl acuză pe iubitul meu de crimă.

„Tim”, îi șoptesc, „zici că crezi că Shane...?”

Ochii lui Tim fulgeră în timp ce camera strălucește pentru scurt timp de la „Este casa lui. Dacă cineva ar plănui asta...”

„Totuși de ce ar face asta?”

„De ce ar bate un copil nevinovat? Pentru că este un teribil persoană. Asta ți-am spus, Brooke.

Mi se simt picioarele cauciucate sub mine. Shane nu este o persoană groaz nu-l cunoaște așa cum îl cunosc eu. Dacă ar fi fost în dormitor și ar fi văzut cât de dulce, de grijuliu și de iubitor era Shane, nu ar fi spus asta.
Shane nu ar răni niciodată pe nimeni. „De ce l-ar ucide pe Brandon? Brandon cel mai bun prieten al lui.”

"Cel mai bun prieten?" El dă din cap. „Nu cred că nici unul dintre acestea nemernicii are capacitatea de a avea astfel de loialitate. Sunt prieteni, dar ei se urăsc unii pe alții.”

„Nu cred asta.”

„Crede ceea ce vrei să crezi.”

"Spune-mi ceva." Mijesc ochii la el. „Când tu și Shane erați înghesuiți în sufragerie mai devreme, despre ce vorbeai?

E tăcut pentru o clipă. "Ce?"

„Când am intrat prima dată, voi doi vorbeai. Ce ai facut spune-i?”

Chiar și în bucătăria întunecată, îi văd fălcile tresărind. „Tocmai i-am spus mai bine te tratezi corect.”

"Înțeleg."

"Ascultă la mine." Degetele lui se închid în jurul încheieturii mele. „Aceasta Shane este periculos. Și cât timp ai fost plecat, am căutat

casa pentru o vreme. Apoi am observat obiectul din cealaltă mână a lui Tim, că a fost
Apoi am observat obiectul din cealaltă mână a lui Tim, că a fost ținându-mă de când eu și Chelsea ne-am întors în casă. Mic ochii în întuneric.

Este o bâtă de baseball.

„Este mai lung decât un cuțit”, spune el. „Dacă încearcă să vină la mine, eu trăgându-l chiar în cap.”

"Amenda." Dacă Tim îi dă lui Shane o comoție cerebrală, nu va fi cel mai ră asta se întâmplă aici în seara asta.

Îmi aruncă o privire lungă. „Hai să ne asigurăm că rămânem împreună, bi nu voi lăsa nimic să ți se întâmple.”

eu il cred.

Când ne întoarcem în sufragerie, Chelsea este încă întinsă pe canapea, dar în plus, pieptul ei nu pare să fie acoperit de sânge și răni de înjunghiere. Shane este și el în sufragerie, scuturând apa din a lui îmbrăcămintea și părul lui. Îl văd atât de bine încât să-l recunosc m-am udat acolo.

— Ai noroc să găsești un semnal? Întreb.

"Scuze nu." Își calcă pantofii de pământ, încercând să ajungă o parte din apă și noroi de pe ele. „Cred că suntem blocați aici până când dimineaţă."

Chelsea se luptă să se așeze pe canapea. „Sper că Kayla este bine sus.”

Trag de fulgul de nea de pe colier. „Poate ar trebui să verificăm a ei?"

"De ce?" spune Shane. „Nu părea să ne dorească nicăieri lângă ea.”

„Știu, dar a fost speriată”, spune Chelsea. „Probabil este liniștit până acum. Este mai bine dacă niciunul dintre noi nu este singur, nu-i

E o tăcere lungă în timp ce contemplăm sugestia lui Chelsea. Kayla părea isteric mai devreme și nu sunt dornic să o văd din nou chiar acum, când eu sunt deja puțin isteric. Dar, pe de altă parte, sunt și eu îngrijorat pentru ea. Când cineva este atât de supărat, poate face lucruri stupi

„Vom bate doar la uşă”, spune Tim. „Dacă ne spune să plecăm, plecăm."

Nimeni nu vrea să rămână în sufragerie, așa că mergem cu toții împreună urcând treptele către dormitoare. Casa scării este întunecată și mă agăț̆am de balustradă pentru a nu cădea. Chiar dacă este greu de văzut, îl simt pe Tim prezență chiar lângă mine, planând deasupra mea cu bâta de baseball strânsă în mâna lui dreaptă.

Kayla se întorsese în dormitorul unde fuseseră ea și Tim sună adormit când țipătul lui Chelsea ne-a trezit pe toți. Cel puțin, asta este ce ar deduce pe baza faptului că este singura ușă care este închisă. Chelsea merge primul, alegându-și cu grijă drumul pe hol până ajunge la usa inchisa. După o ezitare, bate cu pumnul în el.

Nici un raspuns.

— Kayla? Chelsea strigă. "Te simți bine?"

Din nou, nici un răspuns.

Chelsea își drese glasul. „Nu vom încerca să intrăm. Te vrem doar pe tine să ne spui că ești bine.” Ea face o pauză. — Kayla?

În fanta de lumină care intră prin ferestrele de la etaj, pot vedea Tim se uită la mine. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, iar el clătină din cap. pot a liliacul mișcându-se în mână.

Chelsea se întoarce spre noi. „Ea nu răspunde. Ce ar trebui sa facem?"

„Ușa nu are încuietoare”, spune Shane.

„Eu...” vocea lui Chelsea tremură. „Nu pot face asta.”

Înainte să mai existe o dezbatere, Shane trece pe lângă ea. Există o zgomot de scârțâit când butonul se deschide, iar o secundă mai târziu, ușa de

camera se deschide.
Chiar și dacă în cameră este întuneric, este mai deschis decât era în cameră hol, așa că ochii noștri sunt deja adaptați. Ceea ce înseamnă că sunt capabil să detalii pe care altfel nu aș putea să le fac. Ca bibliotecă din colț.
Sau patul din centrul camerei.

Sau Kayla întinsă pe pat, cu pieptul acoperit de sânge proaspăt, cu ochii privind în tavan.

CAPITOLUL 29

ZIUA DE AZI

Domnul Fanning are un deget rupt.

Nu știu cum a avut degetul rupt. L-am întrebat înainte să trimit sa dus la radiologie pentru o radiografie, dar a fost veverița în privința detalii Radiografia a arătat o fractură a falangei mijlocii a degetului său mic, iar eu a chemat departamentul de radiologie de la spitalul local care oferă oficial rapoarte ale radiografiilor noastre pentru a confirma că fractura nu a trecut p și nu a fost deplasat. Arată ca o simplă fractură – una care poate fi tratat cu ușurință cu taping cu prieten.

După ce scot telefonul cu radiologia, ies din examinare cameră pentru a-l găsi pe domnul Fanning stând pe unul dintre scaunele de p glumind cu ofițerul Hunt. Hunt este de-a dreptul ostil față de majoritatea deținuți, așa că sunt surprins să-l văd în relații bune cu Fanning.

"Domnul. Fanning, spun eu. „Hai înăuntru.”

Domnul Fanning mormăie ușor când se ridică de pe scaun. El este în al lui începutul anilor cincizeci cu un intestin mare care îi întinde salopeta kaki. El obezitate centrală care mă face să cred că se află în cinci ani de o inimă majo atac. Să sperăm că, când va începe să aibă acele dureri zdrobitoare în piept, Voi fi trecut la un alt loc de muncă mai bun.

Presupun că Hunt nu crede că Fanning este o problemă de siguranță, pent închide ușa nouăzeci la sută din drum. Fanning urcă pe masa de examinare, ţinându-şi mâna dreaptă. Nu este o fractură rea, dar este pentru el că s-a întâmplat pe mâna lui dominantă.

„Deci este rupt?” Pungile de sub ochii lui Fanning par să se adâncească. "A este, nu?”

— Este, confirm. „Dar este o fractură minoră. O putem trata aici.”

Fanning se uită cu îndoială la mâna lui dreaptă. Degetul lui mic s-a întors aproape violet, iar degetul lui inelar nu arată grozav, dar cel puțin atât

unul nu este rupt. Este norocos că nu purta inele, pentru că noi am purta probabil că trebuie să le taie.

„Se va vindeca bine”, îl asigur. "Iţi promit. Trebuie doar să imobilizează-l.”

„Bine, Brooke”, spune el. "Daca spui tu."

Mă bucur că merge de acord cu acest plan. Nu este tocmai ușor pentru a prizonier să obțină o a doua opinie, mai ales că nu par să am o doctorul mă sprijină. Deținuții au drepturi, iar dacă s-a avocat, noi ar avea probleme. Dar cei mai mulți dintre bărbați nici nu știu că pot face ast sau nu-ți pasă suficient. În orice caz, încerc să le ofer cele mai bune medicam tratament pot.

Iau niște bandă adezivă de hârtie dintr-un sertar, ca să-l pot prinde pe a p și a cincea cifră împreună. Fanning mă urmărește, cu o privire de îngrijorare fata lui. — Asta e tot ce vei face?

Îi înfășuram banda în jurul degetelor. „Acesta este tratamentul standard. A a fost o simplă fractură – trebuie doar să o imobilizăm.”

„Si se va vindeca?”

"Absolut."

Fanning se strâmbă de durere în timp ce îi întind degetele pentru a înveli uniform. „La naiba, Nelson.”

Îmi ridic capul. "Ce?"

minte.
— Nimic, spune Fanning, cu ochii deodată larg mari de panică. "Nu
"Domnul. Fanning.” Mai înfăşuresc un strat de bandă peste degetele lui. "P
Vă rog să-mi spuneți cum s-a întâmplat asta?”
"Deja ti-am spus." Își abate privirea. „O uşă s-a închis pe mână. eu
jura."
Desigur, ar putea să spună adevărul. Poate că o uşă s-a închis pe a lui
mâna și așa și-a rupt degetul. Dar atunci întrebarea ar fi,
a ținut cineva mâna în ușă când s-a închis? Dacă ar fi,
acea persoană a vrut să spună afaceri. Voiau să-i spargă două degete ale lui
mâna dominantă la fragmente.
Și de ce a spus numele Nelson?
Apoi, din nou, nu e ca și cum Nelson nu ar fi un nume comun. Nu, eu nu
amintește-ți că există și alte fișiere cu numele de familie Nelson pe ele

când mă uitam în dulap. Dar ar putea fi primul cuiva
Nume. Nu s-ar putea?
Mă asigur că banda i-a fixat degetele, astfel încât să nu le poată îndoi,
și atunci domnul Fanning este gata de plecare. Își ridică mâna, încă privind
sceptic că o rolă de bandă îi poate vindeca fractura, dar o acceptă.
„Întoarce-te într-o săptămână”, îi spun. „Vom vedea cum se vindecă.”
El dă din cap. „Mulțumesc, Brooke. Apreciez asta."
— Doar nu-ți trânti mâna în alte uși, înțelegi?
El tresări. „Da. Voi încerca – crede-mă.”
Fanning alunecă de pe masă și l-am lăsat pe Hunt să intre în cameră
escortează-l la celula lui. Îi văd pe cei doi dispărând pe hol,
și încă nu pot să nu mă întreb cum a făcut acea fractură.
La naiba Nelson.
Nu ar fi putut să vorbească despre Shane. Poate că Shane era
periculos pe dinafară, dar nu aici. Dacă ceva, Shane a fost o țintă
aici în închisoare. El cu siguranță nu se plimbă să le spargă pe a altora
degete.
Dar adevărul este că nu știu în totalitate de ce este capabil.

CAPITOLUL 30

Tim a venit în weekend să construiască o casă pentru păsări cu Josh.

Cel puțin asta mi-a spus Josh de o mie de ori de-a lungul ultima oră. Serios, am crezut că copiii devin mai puțin enervanti pe măsură c e dulce că e atât de entuziasmat. M-am gândit că Josh s-ar putea simți pe Tim a aflat că nu era în secret tatăl lui, dar nu a fost deloc așa. Dacă orice, s-au apropiat în ultimele două săptămâni.

La fel și cu Tim.

Pe la ora unsprezece, sâmbătă dimineața, Tim sună la ușă. Am schimbat cheile din motive de siguranță, deoarece el este vecinul meu, da de obicei sună clopoțelul. Apreciez asta. Trebuie să păstrăm niște limite Aici. Adică, ne cunoaștem atât de bine, încât i-ar fi destul de ușor să ne mutăm chiar înăuntru. Dar în mod intenționat o luăm încet.

Când deschid ușa, Tim stă acolo ținând câteva lemne scânduri în brațul drept și o carte groasă cu copertă cartonată în celălalt. El a peste umărul meu. „Josh este sus?”

"Da."

El dă din cap și se apleacă să mă sărute. Ne-am străduit să nu o facem anunță-l pe Josh că suntem mai mult decât prieteni. Va trebui să-i spunem în cele din urmă, dar gândul mă îngrijorează. Nu am avut niciodată o relație suficient de important pentru a-i anunța fiului meu despre asta. Aceasta este

Din fericire, Tim a înțeles. Îi face bine să aștepte.

Se îndepărtează de mine de îndată ce auzim pașii nerăbdători ai lui Josh scările. O secundă mai târziu, Josh dă buzna în cameră. „Vom face o Colivie!"

"Ai inteles!" Tim aruncă scândurile de lemn pe pământ, apoi ține sus cartea în cealaltă mână. „Dar mai întâi, am o surpriză pentru tine..."

Mă uit bine la cartea pe care o ține Tim. Când văd coperta, stomacul mi se scufundă.

Este anuarul nostru de liceu.

De ce naiba ar aduce Tim asta aici? Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu copia mea — cred că nici nu am văzut-o, din moment ce m-a sfârșitul anului școlar și a fost educat la domiciliu pentru restul anului școlar

an. Dar anuarul nostru de liceu este ultimul lucru la care vreau să mă uit. Și este ultimul lucru pe care vreau să-l vadă Josh.

Doamne, dacă vede o fotografie a lui Shane și observă asemănare?

„Acesta este anuarul nostru de liceu", îi spune Tim lui Josh. "Vreau sa vad cât de prost arătăm eu și mama ta când eram copii?

Nivelul meu de panică crește. „Tim..."

„Nu-ți face griji", murmură el la ureche. „Nu este în el."

Oh. Ei bine, cred că are sens să părăsească studentul responsabil pentru mai multe crime din anuar. Partea aceea este o ușurare, la cel mai puțin.

Josh este ciudat de dornic să se uite prin anuar. Ne așezăm la masă de bucătărie în timp ce el întoarce direct la fotografia portret cu mine, c luat cu aproximativ o lună înainte ca viața mea să se schimbe pentru totdeau imagine. Nu aveam o coafură jenant de înfiorătoare și cămașa albă Mama mea m-a pus să port pentru ziua imaginii să arate clar și profesionist. Există o moliciune pe fața mea pe care nu o mai văd când mă uit înăuntru oglindă. Nu din noaptea aceea.

"Uite! Sunt Tim!" Josh plânge. El ține anuarul lângă Tim față. „Arăți atât de diferit! Erai atât de slabă!"

"Da da..."

Reușesc să zâmbesc. „Erai drăguț atunci."

"Oh da?" Tim îmi strânge genunchiul sub masă. „Nu mi-am dat seama asa ai crezut."

Era drăguț. Dar nu era fierbinte la fel cum era Shane atunci. Între cele două, era evident care dintre ele înnebuneau fetele peste.

Josh continuă să răsfoiască paginile, studiind poze cu o intensitate surprinzătoare. Când ajunge la N, îl țin pe mine suflare. Dar Tim are dreptate. L-au lăsat pe Shane afară din anuar.

Mă uit peste umărul lui Josh, la toate fețele bătrâne. Întoarcerea paginilor înapoi, trece pe lângă Brandon Jensen și pieptul meu se strânge la cuvintele „ Memoriam" sub numele lui. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

„Stai", spun eu. "Stop."

Josh se blochează pe pagina cu numele H. Alunec cartea departe de el și privește în jos la pagina din dreapta. Mă uit la fotografia din

colțul din dreapta jos. Numele de dedesubt este scris cu majuscule aldine scrisori.

Marcus Hunt.

Doamne, este ofițerul Hunt.

Nu l-aș fi recunoscut niciodată dacă nu aș fi știut că este el. El a avut părul de atunci — fin și auriu, ca la un pui. îl recunosc vag, amintindu-l ca fiind un băiat înalt și stricat cu gros ochelari.

De ce nu mi-a spus Hunt că am mers împreună la liceu?

Ating fotografia cu degetul arătător. „Tim, îți amintești asta? tip?"

„Da. Mark Hunt. Imi aduc aminte de el."

Eu dau din cap. „Am puține probleme să-l plasez."

„Era un fel de copil ciudat." Tim își lasă vocea un pic. "Niste jucătorii de fotbal pe care poate i-ați cunoscut l-au bătut destul de rău încât să în spital odată."

Și dintr-o dată, totul are sens. De ce Hunt îl urăște atât de mult pe Shane. De ce și-a făcut misiunea să-l tortureze.

Nemernicul acela m-a mințit. Și mă voi asigura că el știe că eu stiu ce face.

CAPITOLUL 31

UNsprezece ani mai devreme

Kayla este moartă.

Este evident — o știu imediat. Știu asta înainte ca Tim să simtă pentru pulsul ei cu o mână tremurândă, liliacul îl prinse în cealaltă mână. Știu asta înainte ca Chelsea să se prăbușească pe pământ, îngenunchind cu fața la de la podea. Îmi vine să fac același lucru.

Ține-o împreună. Trebuie să ții totul împreună, Brooke.

Tim se dă înapoi de corpul Kaylei. Pare și mai zguduit decât a făcut-o când l-am găsit pe Brandon. La urma urmei, el o săruta doar pe fata cu ore mai devreme. Trebuie să fie un șoc.

Și asta este diferit. Când Brandon a fost găsit mort în afara fermă, părea posibil să fi fost vreun psihopat la întâmplare rătăcind și poate Brandon s-a certat cu el pentru că asta e ce face Brandon. Dar asta este diferit. Kayla era în casă. Care înseamnă că oricine i-a făcut asta era în casă.

Și probabil că sunt încă aici.

"Tu!" Shane arată cu degetul către Tim. "Tu ai facut asta."

"Pe mine?" Tim se strânge de piept. "Ti-ai iesit din minti?"

„Tu erai singur aici în timp ce fetele erau afară, iar eu afară caut un semnal.” Vocea lui Shane este răgușită. „Ești singurul care a avut o șansă de a face asta. Tu ai fost."

El face un punct excelent. Tim este singurul care a avut oportunitate. Dar nu putea fi el. Nu Tim. Nu. Aș face-o mai devreme Cred că eu însumi am ucis-o pe Kayla.

„De ce aș face asta?” Tim trage înapoi.

"Nu știu. Pentru că ești nebun?” spune Shane. „Poate că ea te-am respins și te-ai supărat.”

"Acest lucru este ridicol!" Ochii lui Tim se umflă. „Ai fost singur afară pentr acel timp. Poate tu ești cel care a făcut asta! Ai intrat prin

fereastră și am înjunghiat-o în timp ce eram cu toții jos.”

„Hai, acesta este etajul doi. Cine sunt eu – Omul Păianjen?”

Un alt punct excelent.

Tim face un pas spre Shane, ridicând liliacul în aer. "Nu știu cum naiba ai facut-o. Poate ai avut o scară — nu știu. Dar nu am fost eu și nu am fost Chelsea sau Brooke. Deci trebuia să fii tu.”

— Ai grijă, Reese. Vocea lui Shane are o margine amenințătoare. "Tu ar fi bine să nu te gândești să-mi arunci chestia aia.”

„O voi face dacă îmi dai un motiv”.

Inima îmi bate în piept. Mă uit înapoi la Chelsea, care s-a grăbit înapoi în picioare. Schimbăm priviri în întuneric. Eu nu știi ce urmează să se întâmple, dar este ceva rău. Încerc să-mi dau seama ce aș putea spune pentru a îndrepta asta, dar a mers prea departe.

„Brooke.” Vocea lui Tim îmi iese în gând. "Tu mă crezi, tu nu? N-aș răni nimănui. Shane... Trebuie să fi făcut asta.”

Shane își întoarce capul în direcția mea. „Brooke, nu poți serios cred că aș ucide pe cineva. Tim era cel din casă!”

Deschid gura, desi nu sunt sigur ce o sa spun. Dar înainte să spun ceva greșit, o mână mă prinde de brat. Este Chelsea.

„Puteți merge amândoi în iad!” ea scuipă la ei. — Haide, Brooke.

Îi permit lui Chelsea să mă târască afară din cameră în timp ce Shane și Ti la noi. Mă trage în dormitorul lui Shane și trântește ușa in spatele nostru. Ea își sprijină greutatea de ea pentru o clipă, respirând greu

„Nu știu cine a ucis-o.” Ea clipește înapoi lacrimile. "Dar a fost cu siguranta unul dintre ei. Trebuie să stăm aici până vine cineva S.U.A. Ajută-mă să baricadez ușa.”

Mă uit la uşă, nu sunt sigur care ar trebui să fie următoarea mea mișcare. Suntem singurii oameni de aici, ceea ce înseamnă că Tim sau Shane trebuie s Kayla. Ceea ce înseamnă că singurul mod în care suntem în siguranță este dac

Dar asta înseamnă, de asemenea, că unul dintre ei nu este ucigașul. Și aver a lăsat de fapt acea persoană singură cu un criminal.

„Chelsea”, spun eu.

„Brooke!” Vocea ei este sugrumată. „Vrei să trăiești prin noapte sau nu?”

Vreau să trăiesc noaptea. Bineinteles ca da. Dar la fel și Kayla și s-a baricadat și ea într-o cameră. Și acum e moartă.

Totuși, merg de acord cu planul, să umor pe Chelsea. Biblioteca lui Shane e prea greu pentru a fi mutat, așa că construim un zid de cărți în fața ușii. În realitate, nu sunt convins că băieții nu au putut trece cu ușurință peste asta, d mai bine decat nimic.

O mână lovește ușa. „Brooke? Chelsea?”

Este vocea lui Shane.

"Pleacă de aici!" Chelsea țipă. „Nu ieșim până dimineață!”

Nu sunt sigur de validitatea acestui plan. Ambele telefoane sunt jos, așa că dacă unul dintre băieți vrea să ne omoare, tot vor putea fă-o dimineața de îndată ce ieșim din dormitor.

„Hai, asta e o nebunie!” strigă Shane prin uşă. "Doar vino afară. Suntem mai în siguranță dacă rămânem împreună.”

— Nu ieșim, Shane. Chelsea își încrucișează brațele peste ea cufăr. „Îți pierzi respirația.”

Deși există o parte din mine care crede că are dreptate. S-ar putea să fim n
dacă noi patru rămânem împreună. La urma urmei, ucigașul nu ne poate lua
singura speranță este să ne doboare unul câte unul.

"Brooke?" De data asta e vocea lui Tim. "Te simți bine?"

Îmi ating ușa cu degetele. "Da sunt bine."

E tăcut pentru o clipă. „Cred că ar trebui să stai acolo. Ambele
tu."

Există ceva în felul în care o spune — un tremur în voce—
asta mă face să mă îndepărtez de uşă, cu mâinile tremurând. Tim are dreptat
Trebuie să stăm în această cameră pentru tot restul nopții.

Este singura noastră șansă.

CAPITOLUL 32

ZIUA DE AZI

Marcus Hunt mă întâmpină dimineața la serviciu cu o ceașcă de cafea.

A devenit o rutină pentru noi. Înainte ca Hunt să-mi aducă primul meu pa vine prin camera de examinare cu o ceașcă fierbinte de cafea pentru mine. Nu special. E doar o cafea din oala din camera de pauză a gardienilor. Dar e frum de el, iar o ceașcă fierbinte de cafea este întotdeauna apreciată la început dimineaţă.

Mama ar spune că băieții nu fac nimic frumos pentru tine dacă nu așteaptă ceva în schimb. Desigur, ea nu este prin preajmă mai să-mi facă lecții, dar poate avea un rost în acest caz. Am fost găsesc o modalitate de a menționa de la îndemână că am un iubit.

Dar astăzi, sunt prea supărat ca să fiu politicos și să-i scutesc sentimentele.

„Iată-ți smântâna și zahărul.” Hunt îmi întinde cafeaua în stânga lui mâna și câteva pachete de smântână și zahăr în dreapta. "Te cunosc îmi place să-l adaugi pe al tău.”

îmi dresesc glasul. „Pot să vorbesc cu tine o clipă? Singur."

Ochii lui Hunt se luminează. — Sigur, Brooke.

Grozav. Crede că o să mă fac cu el.

Intrăm în sala de examen și am închis ușa în urma noastră. O voce înăunt partea din spate a capului îmi spune că s-ar putea să nu fie cea mai bună idee acest tip, mai ales când sunt pe cale să-l confrunt, dar nu pot avea asta conversație cu el pe hol. Din păcate, asta este cu siguranță încurajând ideea că sunt fierbinte pentru el.

— Marcus, spun eu cu o voce joasă. „De ce nu mi-ai spus că ești aici clasa mea din liceu?”

Îngheață, cu gura deschisă, dar nu iese cuvinte.

„Nu spune că nu ai fost”, spun eu. „Mă uitam prin anuar și ți-am văzut poza. Ai fost în clasa mea. Trebuie să fi știut cine sunt eu

a fost când m-ai întâlnit prima dată.” Începe să spună ceva și adaug: „Nu minciună."

"Amenda." Umerii îi cad. „Da, te-am cunoscut imediat. Adică, este destul de greu de uitat fata care aproape a fost ucisă de iubitul ei pe parcursul anului superior.”

„De asemenea, nu ai menționat niciodată că Shane și prietenii lui te-au băt încrucișează-mi brațele pe piept. „Că te-au băgat în spital. Și i-ai păstrat ranchiună de ani de zile, iar acum ești făcându-l să plătească pentru ce ți-a făcut.”

„Asta”, spune el, „este o exagerare”.

"Este? Spune-mi că a făcut ceva aici în închisoare pentru a garanta drumu l-ai tratat.”

O expresie întunecată trece peste chipul lui Hunt. „Nu trebuie să facă orice aici. Știu deja ce fel de persoană este. El este genul de tip care m-ar lovi cu piciorul în coaste în timp ce rădea despre asta.” Mingile l într-un pumn. — Știi și tu cum este, Brooke. Nu știu de ce ești apărându-l.”

El face un punct excelent. Ar trebui să-l urăsc pe Shane. Ar trebui să fiu fer vezi-l închis aici, cu mâinile și gleznele legate împreună. Ar trebui vreau să-l văd suferind după ceea ce m-a supus.

Dar de când l-am văzut întins în patul acela de infirmerie, tot furios sentimentele pe care le-am avut față de el par să se fi evaporat. Poate pentru c este tatăl fiului meu. Sau poate există un alt motiv.

Când am depus mărturie împotriva lui Shane, m-am simțit atât de sigur că strângându-mi lanțul de colier în jurul gâtului meu, încercând să mă omoare. ma gandesc mai mult la asta, cu atat ma simt mai putin sigur. Era ceva care s-a întâmplat în noaptea aceea că sunt dispărut. Un mic detaliu care mi-a scăp

Sunt sigur de asta.

Hunt se apropie de mine — prea aproape. „L-aș putea face să plătească cu ce a încercat să-ți facă. Nimănui din afară nu-i pasă de el. Voi face orice îmi spui să fac. Aș putea să-l arunc în izolare săptămâni întregi — sau luni. L-aș putea bătu atât de rău, încât nu va putea merge mai mult. Doar tu rostești cuvântul.” Îmi face cu ochiul. „Nelson crede că am f chinuindu-l, dar habar nu are.”

Mi se strânge pieptul. „Nu vreau să faci asta.”

"Ce parte?"

„Nimic din toate acestea.” Înghit un nod dur în gât. „Eu... vreau să faci concediază-l pe Shane.”

"Scuzați-mă?"

"Trebuie sa te opresti." Ridic vocea, încercând să par mai încrezător decât simt. „Trebuie să-l tratezi ca pe o ființă umană. Acum."

Își înclină capul în lateral. „Nu cred că ești în vreo poziție să facă cereri. Tu ești cel care și-a luat o slujbă unde unul dintre voi pacientii este un om care a încercat să te ucidă. Ce crezi, Dorothy? ar spune dacă ar ști despre asta?”

Wow, încă un punct excelent. Tipul ăsta e pe val.

„De fapt”, spune el, „dacă vrei să păstrezi această slujbă, poate că ar trebui Gândește-te să-ți faci ceva timp pentru a lua acea băutură cu mine după mun

îmi ridic bărbia. „De fapt, am un iubit.”

— Vrei să spui Tim Reese? Hunt râde la expresia șocată de pe chipul meu. „Hai, tipul e la tine acasă în fiecare seară. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes.”

Nu pot să-mi cred urechilor. Îmi pare deodată incredibil de rău că am înce conversație. Și chiar îmi pare rău că suntem singuri în această cameră împreu „Mă spionezi?”

El ridică din umeri. „Am trecut de câteva ori pe lângă casa ta. L-am recunc liceu. O alegere plictisitoare, dar sigură. De asemenea...” Își dezvăluie ușor dinții îngălbeniți la mine. „Mi se pare destul de interesant că ai un copil clasa a cincea. Ești cam tânăr să ai un fiu atât de bătrân, nu-i așa? OMS te-ai întâlnit acum zece ani, oricum?

Oh nu. Nu Nu NU...

„Pariez că Nelson ar fi foarte interesat să audă despre asta”, gândește el. — Mi-ar plăcea să-i văd expresia de pe chipul lui, știi?

„Te rog să nu-i spui”, răsuflesc. "Vă rog."

Hunt îmi aruncă un zâmbet care mă face să vreau să-i lovesc un pumn în „Nu-ți face griji, Brooke”, spune el. „Secretele tale sunt în siguranță cu mine. D mai bine fii puțin mai drăguț cu mine. Pentru început, de acum înainte poți ac pentru mine în fiecare dimineață.”

— Bine, răsturn eu.

Îmi aruncă o privire lungă și mă pregătesc pentru mai multe cerințe. Dar ei nu vin. El doar scutură din cap la mine.

— Ce risipă, Brooke, mormăie el. „Totul pentru ticălosul ăla.”

Cu aceste cuvinte, deschide smucind ușa camerei de examinare și furtunile afară.

CAPITOLUL 33

Scopul meu zilnic este să-l fac pe ofițerul de corecție Steve Benton să zâmbeas

Ofițerul Benton este prima mea oprire în fiecare zi când intru în penitenci Nu pot spune că încă nu am un pic de frică când trec pe lângă curtea închisorii cu turnurile de pază căptușind gardul. Nu am văzut niciodat gardienii de acolo sus cu puștile lor, dar știu că sunt acolo sus. Gata sa trage dacă au nevoie.

Dar odată ce sunt înăuntru, este aceeași rutină veche. trec de zona de aște iar Jan de la recepție îmi cunoaște fața până acum, așa că lovește imediat soneria pentru a deschide barele metalice și îmi face semn înăuntru — abia n mai la sunet. Și următoarea mea oprire este check-in-ul de securitate cu Ofițer Benton.

"Buna dimineata!" Ciripesc în timp ce îmi așez poșeta pe masa din față din el să treacă prin detectorul de metale. "Ce mai faci?"

Benton mormăie. "Amenda. Tu?"

„Oh, de obicei.” Trec prin detectorul de metale, ținându-mi respirația cum fac mereu. Nu are sens, dar o fac automat. "Am avut o vizitați ieri cu domnul Barrett – știți, tipul care era englez profesor pe dinafară? Este atât de flirt.”

Își ridică privirea cu ușor interes. "Oh da?"

Dau din cap. „Mi-a spus că vrea să se căsătorească cu mine când va pleca d

"A făcut el?"

„Da, dar, din păcate, nu poți încheia o propoziție cu o propoziție.”

Este o glumă atât de brânză. Este adevărat la un anumit nivel — dl. Barrett Profesor de engleză și cochetează cu mine fără rușine. Dar tatăl ciudat gluma a fost în întregime în beneficiul lui Barrett – și se plătește atunci când h doar un pic. Un zâmbet aproape. O voi considera o victorie și am puțin în plus

sări peste rând. Pe măsură ce timpul trecea, Dorothy era pe hol, așteptând în fața camerei de examinare, cu brațul îndoit pe piept.

Grozav. Ce acum?

— Brooke, spune ea tăios. "Eu am nevoie să vorbesc cu tine."

"Ce ziceti?" Mă uit la ceas. „Am de văzut pacienți în curând.”

„Aș prefera să nu vorbesc aici. Să mergem în biroul meu.”

Ea își ridică degetul spre mine, iar eu o urmăresc fără cuvinte până la biro
Am fi putut vorbi în camera de examinare, unde aș fi avut câteva
pârghie. În schimb, Dorothy ajunge să stea la biroul ei în timp ce eu stau la mi
scaun în fața biroului ei, simțindu-se foarte mult ca un copil disciplinat
de către director. Îmi trec creierul să mă gândesc la ce aș fi putut să fac pentru
a ei. Într-adevăr, ar putea fi orice. Nu este nevoie de mult pentru a o declanșa
Am făcut tot posibilul să nu stau în calea ei.

Dorothy se așează pe scaunul ei ergonomic din piele, cu ochii plictisindu-și
pe mine. „Azi dimineață am primit o livrare. O saltea de reducere a presiunii.

În ciuda tuturor, simt un zgomot de fericire. Au trecut săptămâni de când
am completat formularele pe care mi le-a dat ofițerul Hunt și după câteva tele
apeluri, începusem să-mi pierd speranța. "Domnul. A venit salteaua dulgheru

„Brooke.” Buzele ei se îndreptau într-o linie dreaptă. „Ți-am spus deja că n
au resursele pentru a oferi fiecărui pacient un soft special personalizat
saltea. Ai de gând să falimentezi închisoarea.”

"Domnul. Carpenter nu este orice pacient. Este paraplegic și are un non-
vindecarea rănii de presiune pe sacrul lui. Acesta este un tratament medical.”

„O saltea confortabilă nu este un tratament medical.”

Când am început la închisoare, am crezut că Dorothy arată
familiar mie. Mă lovește deodată de cine îmi amintește ea: mama. La fel de
Mă uit peste biroul lui Dorothy la fața ei pătrată cu bărbia bronzată înclinată
ușor sus în aer, nu pot să nu-mi amintesc cum obișnuia mama
șeful-mă în jur. Întotdeauna a crezut că știe mai bine decât mine și ea
nu puteam suporta dacă nu eram vreodată de acord cu ea — era felul ei sau
autostrada.

Nu te poți gândi să păstrezi copilul acelui monstr, Brooke. eu
nu va permite.

Dar mi-am păstrat copilul. Nu am lăsat-o să mă împingă în acel moment. Ș
nu o voi mai lăsa pe Dorothy să mă împingă. M-am săturat să fiu o victimă.

„Este o saltea cu eliberare a presiunii.” Mă uit la ea, fără să clipesc. "Fără
această saltea, cu siguranță va ajunge la spital și poate avea nevoie
intervenție chirurgicală pentru a repara acest lucru.

Dorothy pufnește. „Te rog, nu fi atât de dramatic. Cât timp a trecut
de cand ai absolvit scoala? Cinci minute? Când ai fost asistentă
Atâta timp cât am, știi de ce au nevoie pacienții și ce vor.”

Cu greu îmi vine să cred urechilor. Mâna dreaptă îmi ține pumnul și am fă
să o bag între genunchi. Sincer, sunt șocat că unul dintre bărbați nu a făcut-o
a luat o leagăn la Dorothy până acum. Poate că au. Dacă s-a întâmplat, aș face
îmi place să-l fi văzut.

— Ascultă, Dorothy, spun. „Poate că nu am la fel de experimentat ca tine, d
știi suficient pentru a ști că domnul Carpenter are un ulcer de presiune grav ș
pur și simplu se va agrava dacă nu o tratăm în mod corespunzător. I-am coma

pat, iar dacă îl împiedici să-l primească, o să sun la local
ziar și le spuneți cum sunt deținuții de la închisoare
lipsit de îngrijiri medicale adecvate.”

Dorothy stă gura căscată. "Tu ma ameninti?"

— Absolut nu, spun eu. „Pur și simplu susțin ca pacienții mei să obțină îngrijire adecvată. Dacă nu ești pe aceeași pagină cu mine, atunci poate că pot explicați de ce presei locale.”

„Brooke…”

„De asemenea”, adaug eu, „trebuie să păstrați lidocaina în stoc în farmacie Nu coas pe altcineva fără anestezic. Este inuman. Data viitoare nu există lidocaină, îl trimit pe deținut la camera de urgență și poți să mănânci costul transportului.”

Acum este Dorothy care pare că vrea să mă lovească. Îi văd maxilarul lucrând în timp ce ea dezbate dacă merită să te lupți cu mine pentru asta sau nu-i place ideea unei asistente medicale de douăzeci și ceva de ani împingând-o în jur. Dar trebuie să realizeze că am dreptate. Ea nu putea nicio justifică-și comportamentul în fața ziarului sau, mai rău, într-o sală de judeca a plecat spre sud pentru Malcolm Carpenter.

„Salteaua este deja aici”, spune ea în cele din urmă. „Presupun că e în regu ca el să-l păstreze. De data asta."

Ea încearcă să salveze fața. Ea nu vrea să recunoască că am câștigat acest argument și o voi lăsa să aibă atât. Dar o să pledez pentru pacienții mei. Sunt ființe umane și merită să fie tratați așa fel, în ciuda a ceea ce ar putea crede Dorothy.

CAPITOLUL 34

Astazi este ziua mea de nastere.

Comparativ cu anul trecut, am mult mai multe de sărbătorit anul acesta. U
an, locuiam într-un apartament cu un dormitor unde fiul meu dormea pe un
în sufragerie, iar proprietarul tocmai mărise chiria cu doi
sute de dolari pe lună. Nu mai fusesem la o întâlnire de doi ani. Josh era
venind acasă în lacrimi în fiecare zi din cauza bătăușilor de la școală. Am avu
dădacă care nu a apărut jumătate din timp și a tot făcut să mă întârzie la min
ture de îngrijire urgentă. Și chiar dacă părinții mei erau în viață, noi nu eram
vorbind ani de zile.

Anul acesta, Josh este fericit la școală. Avem o casă mare în care să locuim,
și fiecare avem camera noastră. Și, desigur, mai este Tim, pe care îl am doar e
Mă întâlnesc de o lună, dar încep să cred că mă îndrăgostesc de el.

Petrec foarte mult timp pregătindu-mă în seara asta. Tim mă scoate afară
la cină, doar noi doi. Plănuisem să-l includ pe Josh, dar când am
i-a spus-o lui Margie, părea îngrozită. Trebuie să ai un adult
noaptea afară, a insistat ea. De aceea va veni să-l urmărească pe Josh, așa că T
mă poate duce la un restaurant drăguț.

Când mă uit în oglinda de lungime completă din dormitorul meu, sunt mu
Ceea ce văd. Port o rochie neagră care îmi face sânii să pară mari,
Împreună cu tocuri de pisicuță negre, iar părul meu întunecat este liber și mă
umerii mei. Și când cobor și Josh mă vede, ochii i se întorc
în farfurii.

„Mamă”, spune el, „arăți drăguță”.

Îl spune ca pe un compliment, dar faptul că sună atât de șocat
când spune că mă face să mă întreb cum crede el că arăt în restul timpului.

„Mulțumesc”, spun eu.

Își lasă Nintendo-ul jos și mă privește cu așteptare. "Suntem
ieși la cină?”

Mă așez lângă Josh pe canapea, trăgându-mi de tivul rochiei.
„De fapt, Margie vine. Doar Tim și cu mine ieșim în seara asta.”

"Oh." Pare confuz. „Deci Tim este iubitul tău?”

Știam că acea întrebare va veni în cele din urmă. Tim și cu mine am fost
Atenție la cum ne comportăm unul în jurul celuilalt când Josh este prin preaj
nu va realiza că suntem un cuplu. Tim și-a petrecut noaptea de câteva ori și e
a pus alarma la telefon la șase dimineața, ca să poată elibera
casa înainte ca Josh să se trezească. Dar era inevitabil că Josh își va da seama.

Și îi datorez adevărul.
„Da, el este”, spun eu. „Ești de acord cu asta?”
Josh ezită, gândindu-se bine. „Da, e în regulă. Tim este cool.”
"Mă bucur că crezi asta."
„De asemenea, el este directorul adjunct al școlii, așa că aș putea scăpa cu chestii dacă e iubitul tău.”
am izbucnit în râs. Josh este ca studentul cel mai bine comportat vreodată, Mă îndoiesc că ar face ceva mai rău la școală decât, nu știu, citind o carte sub masă în timpul filmului la școală.
Spre deosebire de tatăl său.
Sună soneria, iar eu alerg să răspund. Era un cincizeci și cincizeci probabil că ar putea fi Margie, dar mă bucur să-l văd pe Tim stând la ușă. Poartă o jachetă gri închis peste o cămașă albastră și o cravată. El arată dureros de frumos și tot ce pot face este să mă uit la el. Abia observ că este privindu-mă la fel până când scoate un fluier scăzut.
„La naiba”, spune el. — O să-mi faci un atac de cord, Brooke.
Se apleacă să mă sărute, dar înainte de a putea, auzim pașii lui Josh alergând spre noi. Se retrage exact când Josh intră în foaier. Josh arată cu degetul către Tim.
„Ești iubitul mamei mele”, anunță el.
Tim se uită la mine cu sprâncenele ridicate, iar eu dau din cap. „El a întreb explica. Apoi adaug: „El crede că ești cool”.
„Uau, Josh, sunt onorat.” Își pune o palmă pe piept. "Ar putea Fii prima dată când cineva mă numește cool în toată viața mea.”
Josh chicoti. Tim se întinde și îmi ia mâna în a lui. Nu știu dacă vrem să fim super afectuoși în fața lui Josh, dar cred că ținem mâinile sunt în regulă.
„Deci”, spune Tim, „am cadoul tău de ziua ta în buzunar. Tu vrei acum sau mai târziu?”
îi fac cu ochiul. „Satisfacție imediată, vă rog.”
"Unele lucruri nu se schimba niciodata.

Josh nu pare interesat de un cadou care nu este pentru el, așa că pleacă înapoi la Nintendo, în timp ce Tim și cu mine ne îndreptăm spre masa din buc jos lângă el și bagă mâna în buzunarul jachetei pentru a scoate un albastru cutie dreptunghiulară care este clar bijuterii.
„Sper că nu ai cheltuit prea mult”, am izbit. Poate nu ar trebui am spus asta, dar Tim nu poate să-l folosească la școala elementară. Eu nu vreau să cheltuiască tone de bani pe mine.
"O meriti." Își pune mâna peste a mea în timp ce se uită în mine ochi. „Dar nu, nu am cheltuit o avere. Este ceva special, cred chiar o să-ți placă.”
"Știu că voi."
Tim obișnuia să fie atât de grijuliu să primească cadouri. Sunt sigur că oric el m-a prins va fi minunat. Scot ușor capacul de pe cutie — un auriu colierul este cuibărit în interior, sprijinindu-se pe un pătrat de bumbac. iau colier, ținându-l sus până văd farmecul atârnând de lanțul de aur.
Este un fulg de nea.
Las colierul ca și cum ar fi făcut din acid. Cred că o să mă fac rău. Este același tip de colier cu fulgi de nea pe care îl purtam cu ani în urmă. The același tip de colier cu fulgi de nea cu care Shane a încercat să mă sugrume cu deceniu mai devreme.
Sar atât de repede de la masă încât scaunul se clătina pe picioare. eu simt o strângere în gât. Colierul acela. Seamănă atât de mult cu cel din mine obișnuit să poarte.
Tim sare de pe locul lui. „Brooke? Ce s-a întâmplat?"
„De ce mi-ai lua asta?” țip eu.
„Eu... nu înțeleg.” Își încrețește fruntea. „Este de același fel

de colier pe care ti l-am luat pentru a zecea aniversare. Nu te-am văzut purtân
asta, așa că m-am gândit că l-ai pierdut. L-am văzut pe acesta la piața de vech
deci eu..."

„Shane a încercat să mă sugrume cu acel colier!"

Tim pare nedumerit. "El a facut? Am crezut că a încercat să facă asta cu... c
mainile lui..."

Respirațiile îmi vin repede. Prea repede. „Nu, a folosit colierul meu. Acea
colier!"

„Îmi pare atât de rău, Brooke. Nu mi-am dat seama..."

Întinde mâna să-și pună brațul în jurul meu, dar eu mă smulg. În schimb, e
sprintez în direcția băii și înainte ca el să ajungă la mine, trântesc
ușa închisă. Și încuie-l. Am nevoie de un moment să mă adun.

Când sunt singur în baie, mă privesc în oglinda cosmetică.
M-am machiat pentru întâlnirea noastră din seara asta, dar nu ai ști de la asta
uitându-se la mine acum. Fața mea are aproximativ aceeași culoare ca o foaie
cercurile violet de sub ochi sunt la fel de vizibile ca întotdeauna.

Cum a putut Tim să uite de acel colier? Am depus mărturie în timpul lui Sh
încercare despre cum a încercat să mă sugrume cu ea. Tim stătea chiar în
public. Îmi amintesc pentru că ori de câte ori eram nervos în timpul meu
mărturie, s-ar uita la mine și m-aș simți mai puțin singur. La urma urmei, el a
acolo și în noaptea aceea.

Cum ar fi putut să uite că aproape colierul cu fulgi de nea
m-a ucis?

Stai departe de Tim Reese. El este periculos.

Bine, trebuie să mă calmez. Tim a auzit mărturia mea, dar nu este ca
a avut coșmaruri care implică un colier cu fulgi de nea de ultima dată
deceniu. Este de înțeles că ar fi uitat acel mic detaliu. Aceasta
cu siguranță are mai mult sens decât alternativa de a cumpăra intenționat
eu colierul ăla să mă sperie.

"Brooke?" Tim bate ușor la ușa băii. "Te simți bine?"

Respir adânc, apoi suflă încet. Nu pot cheltui restul
seara în această baie. Trebuie să ies.

Deschid usa de la baie. Tim stă în fața mea și el
pare lovit – aproape la fel de rău pe cât mă simt.

„Îmi pare atât de rău, Brooke", spune el. "Sunt așa un idiot. eu complet
uitat."

„Este în regulă", spun eu, chiar dacă nu este chiar așa.

„Îți voi aduce un alt cadou", jură el. „Ceva mult mai bun."

Își întinde brațele și, fără tragere de inimă, îi permit să le pună
pe mine. După câteva secunde, mă topesc la pieptul lui.

„Sper că nu am stricat noaptea", murmură el.

„Nu ai făcut-o."

Nu pot lăsa asta să mă deranjeze. Încerca doar să fie sentimental și să înțel
mi-a fost un cadou pe care a crezut că mi-ar plăcea. Nu avea idee că voi reacți
trebuie să-mi scot asta din cap și să mă bucur de seară.

CAPITOLUL 35

UNsprezece ani mai devreme

Nu începem să respirăm mai ușor până când pașii lui Tim și Shane nu dispar jos pe scări. Două seturi de pași, se pare că. Ceea ce înseamnă că sunt amândoi încă în viață.

„Trebuie să găsim o armă.” Chelsea împușcă orbește prin cea a lui Shane sertar de birou. Nu pot să nu mă gândesc la liliacul pe care Tim l-a mânuit arma lui. „Pentru că în cele din urmă, va trebui să părăsim această cameră.”

Mă las pe patul unde Shane m-a deflorat mai devreme seară. Asta a fost doar acum câteva ore? Se simte ca o altă viață. Când Îmi ating degetele de buze, încă pot să-l gust. Încă mai simt mirosul lemn de santal al lui aftershave.

Ar trebui să o ajut pe Chelsea să caute o armă. Are dreptate, nu ar trebui stai aici, răsucindu-ne degetele mari. Dar nu mă pot abține. Gândurile mele nu opri cursele.

— Chiar crezi că unul dintre ei ar putea fi un criminal? am scapat.

Chelsea se oprește în căutarea ei. Ea se îndreaptă. „Oh, Brooke...”

Se așează lângă mine pe pat și își aruncă brațul în jurul meu umerii. Și pentru prima dată în această seară, am izbucnit în plâns. Totul doar mă lovește deodată. Brandon a murit. Kayla este moartă. Și unul dintre cei do grija celor mai multe din lume este responsabil.

Și nici măcar nu știu care.

„Nu ar fi putut să o facă”, răsuflesc eu. "Nici unul dintre ei. Nu este posibil." îmi ridic ochii. "Dreapta?"

„Oh, Brooke...” Îmi strânge umerii, trăgându-mă aproape de ea cămașă umedă, pătată de sânge. „Știu că Shane este iubitul tău, iar tu și Tim merge înapoi, dar uită-te la ce s-a întâmplat. Nu este nimeni altcineva aic trebuia să fi fost unul dintre ei.”

Îmi frec nasul care curge. „Cine... cine crezi că este?”

Ea face o pauză. "Nu știu."

Da, vrei. Doar că nu vrei să spui.”
Chelsea scoate un oftat lung. "Amenda. Era Tim.”
Îmi ridic ochii surprinsă. Nu asta credeam că va face
Spune. „Tim? Dar..."
— Are cel mai logic, Brooke. Își înfige o șuviță de păr ud
în spatele urechii ei. „Shane are dreptate — Tim este singurul care a avut ocaz
să merg acolo sus și să o fac. Și el era cel care se îmbrățișa
Kayla toată noaptea. Shane abia a cunoscut-o.”
"Dar..."
Dar nu poate fi Tim. Nu este primul meu cel mai bun prieten. Primul meu
Toată viața am știut cine ar face orice pentru mine. ating
colier cu fulgi de nea, amintindu-și cât de încântat părea când am deschis
cutia.
„Și s-a întâlnit cu Tracy Gifford”, îmi amintește ea. "Ce-i cu aia?
A avut o grămadă de întâlniri cu o fată care a apărut ucisă și își dă seama
nu trebuie să spună asta nimănui? Este foarte suspect,
Brooke.”
"Știu dar..."
„În plus, este frustrat”, adaugă Chelsea. „Pentru că te întâlnești cu Shane,
și, desigur, te vrea pentru el.”
Îmi întorc capul să mă uit la ea. "Ce vrei sa spui?"
Ea scoate un oftat dramatic care durează câteva secunde. "Haide,
Brooke. Trebuie să realizezi că Tim este îndrăgostit nebunește de tine.”
pufnesc. "Nu, el nu este. Noi suntem prieteni."
"Dreapta. Te gândești la el ca la un prieten și este îndrăgostit de tine.” Ea
lasă capul în lateral. „Credeam că știi sigur. Tu chiar nu
vezi?”
Mă întind din nou după farmecul de pe colier, cu degetele tremurând
puțin. Are dreptate Chelsea? Întotdeauna am crezut că Tim și cu mine suntem
pagina despre relația noastră. Adică, da, obișnuia să vorbească despre noi
căsătorit când eram mici. Dar eram copii.
Și da, ne-am sărutat acea dată. Dar a fost doar o dată, chiar dacă
a durat douăzeci de minute. Și exersam. Nu era așa cum a vrut să spună
orice...
Oh Doamne.
Ea are dreptate.

Tim este îndrăgostit de mine.

CAPITOLUL 36

ZIUA DE AZI

„Bine”, spune Tim, „va trebui să evaluezi această zi de naștere în comparație cu toate celelalte zile de naștere pe care le-ai avut în viața ta.”

Tim și cu mine suntem în mașină, ne întoarcem de la restaurant. După mi speriați de colierul cu fulgi de nea, am ajuns să avem o minunată timp. A fost frumos doar noi doi. Am putea fi la fel de afectuosi ca noi a vrut fără să-și facă griji că îl sperie pe Josh. Și Tim este foarte afectuos. Mai ales după un pahar de vin.

„Evaluați-l pe o scară de la unu la zece?” Întreb. E greu să-mi rup obiceiul de la școala de asistență medicală de a evalua totul pe scala vizuală analogică

"Nu." Îmi zâmbește când ne oprim la un semafor roșu. „Adică cum se clasează în comparație cu celelalte zile de naștere ale tale? Cum ar fi, vorbi cinci…?"

„Top zece”, spun eu.

"Top zece!" Pare ofensat. „Ți-am spus că ar fi trebuit să primești homarul. Asta l-ar fi luat cu siguranță în primele cinci.”

Râd. „Încetează-te, puiul a fost grozav.”

„Doar că simt că...” El își sprijină mâna dreaptă ușor pe genunchiul meu în începe din nou să conducă. „Vreau să spun că nu-ți amintești primele cinci zile de nastere. Deci, într-adevăr, top zece nu este atât de bun.”

„Este destul de bine.”

„Ei bine, poate pot face altceva pentru tine în seara asta, care ar putea dur în primele cinci...”

"Poate ai putea…"

Deși adevăratul motiv în seara asta nu poate ajunge în top cinci nu are nin face cu cina diseară, care a fost delicios, sau cu ceea ce va face în dormitor în seara asta, care sunt sigur că va fi uimitor ca de obicei. Al doilea e mi-a oferit acel colier cu fulgi de nea, noaptea a fost distrusă. La fel deoarece încercam să nu mă gândesc la asta, nu puteam să-mi scot totul din c

„De asemenea”, adaugă el, „am niște vești bune”.

"Ce-i asta?"

„Am avut o mare conducere la o nouă slujbă pentru tine.” Îmi strânge gen ai un prieten care lucrează la un cabinet de îngrijire primară, cum ar fi cincis departe de aici și a spus că caută o asistentă.
Sunt disperați, de fapt. Vor să te cunoască cât mai curând posibil.”

„Oh”, spun eu.

„Nu este grozav? Sună perfect pentru tine. Și atunci nu ai face-o trebuie să mai lucreze la acea închisoare.”

„Da, dar...” Trag de tivul rochiei mele negre. „Am un an contract la închisoare, deci...”

"O, haide. Nu te vor ține la asta. Doar dă-le ca un un preaviz de o lună.”

"Nu știu…"

Tim se întoarce să mă privească la o altă lumină roșie. Albul ochilor lui strălucește ușor în lumina lunii. „Vrei să renunți la slujba aia, nu? Tu nu vreau să lucrez în continuare la un penitenciar pentru bărbați, nu?”

Mă zvârcolesc pe scaunul meu. „Nu este atât de rău pe cât crezi. Majoritate atât de fericit că primesc îngrijiri medicale.”

„Și ca să nu mai spun," continuă Tim de parcă nici măcar n-aș fi vorbit faptul că Shane Nelson este prizonier acolo. Nici măcar nu știu cum ai putea lucrează acolo știind că este prin preajmă. Dacă ar trebui să-l tratezi?"

Am vorbit pe scurt despre faptul că lucram la aceeași închisoare unde Shane este încarcerat. Tim a fost uluit, dar când i-am explicat a fost singurul loc de muncă pe care l-am găsit, până la urmă s-a liniştit. Dar a jură-i că nu l-am tratat niciodată pe Shane.

Adică am mințit.

„Dacă ar fi să-l tratez", spun, „aș putea face".

"Serios? Pentru că ai aruncat o privire la un colier care amintea tu din acea noapte și păreai de parcă o să intri în panică atac. Și Hristos, dacă ar afla despre Josh?

mă încruntă. Tim este îngrijorat de faptul că eu lucrez la o securitate maxi închisoare, dar nu e atât de rău pe cât crede el. Și poate că Shane nu este la fe gandeste fie.

„Dacă..." îmi dresesc glasul. „Dacă am greșit? Dacă Shane nu a fost cel care a încercat să mă sugrume în noaptea aceea?

Mâna lui Tim părăsește brusc genunchiul meu. "Ce?"

Îmi îmbrățișez pieptul. „Spun doar că în sufragerie era atât de întuneric. e nu putea vedea nimic. Nici măcar nu i-am văzut fața."

Tim trântește frânele, la câțiva centimetri de mașina din spate in fata noastra. „Trebuie să glumești de mine, Brooke."

"Cred doar-"

Oferă mașina pentru a se opri pe marginea drumului. pot deslușI o vână care îi pulsa în tâmplă. — Poate că era prea întuneric ca să-l vezi, dar L-am văzut. A venit la mine cu un nenorocit de cuțit și mi l-a îngropat în intes Tot ce puteam face a fost să-l lovesc cu bâta aia, dar ticălosul nu a căzut. El S-a uitat direct în ochii mei, Brooke, și mi-a spus că tu ești următorul. Aveţi în -a fost el."

Poliția l-a găsit pe Tim inconștient și sângerând pe podeaua fermă cu o înjunghiere în burtă. În ultima lună, am avut ocazia de a vedea cicatricea lăsată în urmă din acea noapte. Este o linie de un pielea ridicată la câțiva centimetri de buric. Mereu am crezut că va fi mai mare.

„A fost foarte întuneric în noaptea aceea", murmur eu. „Asta e tot ce spun.

Tim se întoarce de la mine. Se uită în jos la volan, al lui ochii sticloși. După o secundă, pune mașina la loc. Noi călătorim în rest a depărtării până la casa mea în tăcere.

„Îmi pare rău", spune el în timp ce oprește în fața casei mele. „Nu ar trebu am... uite, înțeleg de ce s-ar putea să ai sentimente amestecate despre Shane, dat..."

„Bine", spun înainte ca el să poată duce la bun sfârșit gândul.

„Dar trebuie să știi că el este o ființă umană rea. E bolnav. Și dacă îl vezi vreodată la închisoare, trebuie să te întorci și să alergi pe celălalt cale."

Cobor ochii. „Pot avea grijă de mine, Tim."

Nu are nimic de spus la asta. Îmi desfac centura de siguranță, dar el este încă liniștit. Nu mă ofer să-l las să intre și el nu cere. Cred că această zi de naștere a căzut oficial din top zece.

Când mă întorc în casă, e liniște, cu excepția sunetului apei alergând în bucătărie. Probabil că Margie face curățenie. Poate că e bătrână, ea nu stă niciodată pe loc. Sincer, mi-aș dori să am energia ei.

Intru în bucătărie la timp s-o văd pe Margie frecând o tigaie și fredonând în sinea ei. „Bună, Brooke!” ciripește ea. „Josh doarme. Ai să te distrezi bine?”

„Uh-huh.”

„Oh, mă bucur atât de mult!” Ea oftă. „Ca să vă spun adevărul, mi-e dor de imi iubesc Harvey, dar mi-e dor de entuziasmul acela. Și Tim este așa frumos."

„Da…”

„Are sprâncene grozave”, adaugă ea.

„El?”

"O da. Poți spune multe despre un bărbat din sprâncene. Grozav sprâncenele înseamnă că este înțelept.”

"Interesant…"

„De asemenea”, adaugă ea, „are un fund frumos.”

Oh, Doamne. Deși are dreptate — Tim are un fund frumos, dar eu am oarecum stânjenită că a observat Margie. „Uh, mulțumesc?”

„Și ăsta e un colier atât de frumos pe care ți l-a luat! Dar ar trebui să-l pui în cutia ta de bijuterii, unde va fi în siguranță.”

Îmi scade stomacul. abandonasem colierul de pe masa din bucătărie și apoi am uitat totul. Ei bine, nu am uitat de asta atât de mult ca mine speram că va dispărea în aer cât timp eram afară cu Tim. Sau cel puțin, el ar ști suficient să-l arunce la coșul de gunoi, acolo unde merita să fie.

Dar nu a făcut-o. Mi-a lăsat-o acolo.

Margie își ia haina și ia jos pentru noapte. Doar după ce ea este plecat că îndrăznesc să mă apropii de cutia dreptunghiulară albastră lăsată îr masa de bucatarie. Se pare că fie Tim, fie Margie l-au pus înapoi în cutie, deci Trebuie să fac este să-l arunc la gunoi.

Dar, în schimb, mă trezesc deschizând cutia.

țin colierul, lăsând farmecul fulgilor de nea să se balanseze înapoi și mai departe. Arată exact la fel cu cea pe care o purtam eu – cea Tim m-a cumpărat de a zecea aniversare. Este un lanț de aur cu un fulg de nea au cu diamante albe înserate în cele șase spițe ale fulgului de nea.

Mă uit mai atent la colier și observ altceva care mă face oprirea inimii.

Cea de-a doua spiță de pe fulg de nea îi lipsește un diamant din margine. Exact ca cea pe care o purtam.

Acest colier este identic cu cel pe care l-am purtat la liceu. Și are exact același defect în exact același loc ca și acel colier.

Este posibil să fie același colier?

Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu acel colier. După ce s-a rupt, eu n l-am văzut din nou. Am presupus că poliția a păstrat-o ca dovadă, dar poate că nu a făcut-o. Poate că altcineva a avut-o în tot acest timp.

Tim a susținut că l-a luat de la piața de vechituri din oraș. O piață de vechi piata de vechituri despre care vorbește? Locuiesc în acest oraș de când eram și n-am auzit niciodată despre vreun fel de târg de vechituri.

A mințit?

Stai departe de Tim Reese. El este periculos.

Este posibil ca Shane să fi spus adevărul despre acea noapte? Este este posibil să nu fi fost el cel care a încercat să mă sugrume cu acel colier? eu nu i-am privit niciodată chipul. Singura persoană care a mărturisit cu absolut certitudinea că l-au văzut pe Shane cu un cuțit era Tim. Chiar dacă al meu mărturia a fost blestemătoare, Tim a fost cel care i-a pus ultimul cui

sicma.

Da, dacă Tim a mințit despre toate?

Nu, nu pot gândi așa. Tim este iubitul meu. L-am cunoscut al meu intreaga viata. E un tip bun. N-ar minți, și sigur că nu ar minți ucide pe oricine. O știu mai bine decât îmi cunosc propriul nume.

Dar atunci cum a obținut acel colier?

CAPITOLUL 37

Tim și cu mine ne-am împăcat din noaptea zilei mele de naștere.

A venit în seara următoare cu un buchet de trandafiri și o pereche de cercei frumoși. Nu am mai discutat niciodată despre colier, dar am făcut unul lucru pe care l-a întrebat. Acum câteva zile, am programat un interviu cu acel practica de îngrijire. Avea dreptate – lucrul la o închisoare de maximă securit exact jobul meu de vis, și cel puțin, practica de îngrijire primară este mult mai aproape.

Dacă renunț la slujba mea la închisoare, nu va trebui să-l mai văd niciodat va fi o ușurare.

Mai ales.

Tim și cu mine suntem angajați în ceea ce a devenit rutina noastră de noap spălând vasele împreună după cină. Suntem împreună de vreo două luni acum și de când i-am spus lui Josh despre relația noastră, Tim a fost petrecând aici trei sau patru nopți pe săptămână. Bineînțeles, el trăiește chiar blocul, așa că nu și-a mutat prea multe lucruri aici, pentru că este ușor suficient pentru ca el să meargă înainte și înapoi pentru a obține tot ce are ne

„Devenim ca un cuplu de bătrâni căsătoriți?” îl întreb în timp ce glisez ultima dintre feluri de mâncare pe raftul pentru vase.

Tim chicotește. „Îți amintești când eram copii și mereu obișnuiam să vorbim despre cum ar fi viața când ne-am căsători?

Timp era cel care obișnuia să vorbească așa, dar îmi amintesc. "Da, desigur."

„Am presupus că vom ajunge împreună, știi? Ca și cum a fost nimeni altcineva din lume cu care aș putea să mă căsătoresc.”

"Știu." Îi permit să mă tragă aproape de el. „Când te-ai oprit gandind asa?”

"Nu."

Râd, dar Tim nu zâmbește. Se uită serios în ochii mei expresie pe chipul lui.

„Brooke”, spune el. „Vreau doar să știi că... te iubesc. eu am te-am iubit mereu și sunt destul de sigur că te voi iubi mereu.”

Chiar dacă este prima dată când spune asta, declarația lui de dragoste nu este o surpriză. Îmi dădeam seama că mâncărimea să mi-o spună. Și deși am simțit și eu, mi-a fost teamă să-l aud spunând asta.

Pentru că ultimul bărbat care mi-a spus că mă iubește a încercat să mă om

Dar nu am cum să-l las spânzurat. Este evident cât de rău el vrea să spun înapoi. Sunt sigur că s-ar preface că e în regulă dacă nu aș face-o dar înăuntru, l-ar ucide.

„Și eu te iubesc”, spun.

Mă sărută și vreau să fie acest moment minunat când îl spunem ne iubim pentru prima dată, dar nu mă pot opri pe gânduri despre ultima dată când am spus acele cuvinte. Te iubesc, Shane.

Apoi, câteva ore mai târziu, îmi strângea acel colier în jurul meu gât.

Sărutul nostru este întrerupt de sunetul lui Josh care țipă la ecranul televiz

îi spusese să urce și să-și facă temele, dar se pare că a decis să o facă
joacă mai mult Nintendo. „O, Doamne”, spun eu. „Copilul acela are probleme s
Ies în sufragerie tocmai la timp să văd ceva care explodează ecranul televizorului. Îl înfig cu putere pe Josh în umăr. „Până la camera ta acum, amice.”
"Dar mama-"
„Josh, acum.”
„Sunt chiar la mijlocul acestui nivel!”
„Ascultă-ți mama”, spune Tim cu severitate.
Îmi place felul în care Tim este cu Josh. Îmi amână respectuos totul, dar întotdeauna mă sprijină dacă am nevoie de el. Și Josh într-adevăr îl iubește. Cei doi sunt destul de adorabili atunci când fac ceva împreună—Nintendo, baseball, reparații acasă.
Josh mormăie, dar el oprește jocul și aruncă controlerul jos pe canapea. Cu Nintendo oprită, televizorul se transformă în cablu, care arată știrile de seară. Josh urcă treptele una câte una, apoi ușa camerei lui se trântește zgomotos.
„Sunt așa răutăcios?” îl întreb pe Tim.
„Niciun caz”, spune el. „Obișnuiam să predau clasa a cincea când am începe uneori, acești copii au nevoie de un impuls în direcția corectă. Dar e un copil Vrea să se descurce bine la școală și va fi recunoscător că te-ai asigurat că el și-a făcut treaba.”

"Pot fi..."
Ochii mei merg direct la ecranul televizorului, care arată un localnic poveste noua. Este vorba despre o femeie dispărută. Kelli Underwood, care a acum două zile. S-a descoperit că a dispărut când nu a apărut pentru slujba ei de chelneriță.
Job de chelneriță?
Mă uit mai atent la televizor. Există o fotografie a celor dispăruți femeie tencuită pe ecran. Și imediat, o recunosc.
Este chelnerița aia de la Shamrock. Cel pe care l-am cunoscut de sus școală. Cel pe care l-am întâlnit la băcănie, care a țipat la mine depunând mărturie împotriva lui Shane și mi-a spus să stau departe de Tim.
Tim se uită și el la ecranul televizorului. Ochii i se fac mari când ei arată fotografia lui Kelli. Degetele lui prind marginea canapelei, ale lui degetelor devenind albe.
— Nu este chelnerița de la Shamrock? spun la fel de dezinvolt ca posibil.
„Hm.” Își smulge ochii de pe ecranul televizorului. "Este? Pot fi. Nu am mai fost acolo de mult timp. Nu de când am mers împreună.”
„Nu ești sigur? Nu ai spus că ai ieșit cu ea?”
„Nu”, spune el. „Vreau să spun, abia. Am luat o băutură împreună când era terminat cu tura ei. Asta este. N-a fost nimic."
"Înțeleg..."
Sunt aproape sigur că mi-a spus că au ieșit la două întâlniri. Și Kelli cu siguranță părea să-și amintească de asta când m-a confruntat la supermarket. Dar nu vrea să recunoască.
Poate pentru că aceasta nu este prima fată cu care a ieșit și care dintr-o da dispărut.
„Ascultă, Brooke...” El își trece o mână ușor tremurândă prin păr. „Eu cred că aș putea să mă întorc la mine. Sunt cam bătut și avem un întâlnire de dimineață devreme. Așa că o să dorm singur loc."
Mi-am asumat după ce am schimbat „te iubesc” pentru prima dată, noi avea să facă dragoste pasională curând după aceea. Dar, în schimb, Tim pare de aici destul de repede. Și apoi când coboară treptele mele veranda din fata, se impiedica si aproape cade cu fata.

Dar nu pot spune că nu sunt complet dezamăgit că a plecat, pentru că acu
accesați Google Kelli Underwood.

Detaliile sunt extrem de ușor de găsit. Kelli (cu un „i” la sfârșit) este o chelneriță de douăzeci și șapte de ani, care făcea și cursuri de istoria artei la colegiul local. Ea locuia singură într-un mic apartament de la subsol și ei a descoperit că a dispărut când nu s-a prezentat la tura ei la Shamrock acum două nopți. O poveste spune că are un iubit, dar asta nu spune dacă este suspect.

Acum două zile... Tim a fost aici în noaptea aceea? Nu-mi amintesc.

Din fericire, Kelli a fost extrem de activă pe rețelele de socializare. Spre de ea a plasat fotografii cu ea însăși pe tot internetul. Mă uit înapoi la diversele ei fluxuri de socializare, căutând orice care să-mi iasă la iveală. În sfârșit, găsesc o postare de la începutul verii:

Adevărat: directorii adjuncți sunt BUNII SĂRUTĂTORI!!!!!

Dacă nu există un alt director asistent cu care Kelli a ieșit, eu sunt o să presupun că se referă la Tim. Ceea ce înseamnă că a ieșit cu ea în timpul verii și a fost destul de o întâlnire pe care s-au sărutat la sfârșit. Sau în timpul. Și se pare că i-a plăcut.

Dar asta e singura mențiune pe care o pot găsi despre Tim. Are minim prezența în rețelele sociale însuși și ea nu l-a etichetat sau nimic. În afară de acel sărut, nu pot dovedi că s-a întâmplat altceva între ele lor.

Dar cu siguranță a ieșit cu ea. A mințit când a jucat jos.

Totuși, nu-l pot învinovăți în totalitate. Sunt sigur că nu este dornic să vorb chelnerița cu care a ieșit înainte să fim împreună. Și după ce s-a întâmplat cu fata aceea Tracy Gifford, el ar prefera să nu se asocieze cu o altă fată dispărută.

Nu înseamnă că el este responsabil. La naiba, probabil că Kelli tocmai a de undeva fără să spun nimănui. Probabil că e bine.

Sunt sigur de asta.

CAPITOLUL 38

UNsprezece ani mai devreme

Chelsea a căutat în sertarele biroului lui Shane în ultimele douăzeci minute, dar căutarea ei pentru o armă nu merge bine.

"Nu e nimic!" declară ea. „N-are nici măcar o pereche de foarfece!"

nu știu ce sa spun. Chiar dacă Shane avea o pereche de foarfece ascuțite sertarul lui, nu știu ce m-aș simți dacă le folosesc. nu cred Sunt capabil să înjunghi pe cineva cu o pereche de foarfece.

„Ce zici de un stilou?” mă întreabă ea. „Sunt o mulțime de acestea.”

Îmi trag genunchii la piept, strângându-i aproape de corp. "Ce ar trebui să ne descurcăm cu un pix?”

"Nu știu. Îl bagi în ochi?”

Eu dau din cap. „Nu cred că aș putea să bag pe cineva în ochi un stilou. Ai putea?"

Ea se îndreptă și se întoarce să se uite la mine. E atât de întuneric în camer este greu să-i disting expresia. O zăresc doar când se aude un fulger. „Aș putea dacă ar trebui. Dacă eram Tim sau eu.”

Ea vorbește despre asta acum, ca și cum totul s-ar fi decis. Tim este unul care i-a ucis pe Brandon și Kayla. Dar tot nu-mi pot învălui capul în juru Îl cunosc prea bine pe Tim. Nu putea face așa ceva. Bine, poate eu nu era conștient de pasiunea lui pentru mine, dar asta e diferit.

— Nu cred că Tim i-a ucis, spun eu. „Nu cred.”

Chelsea își plantează mâinile pe șolduri. „Ai un punct orb serios când vine vorba de Tim. Nu este un tip atât de grozav pe cât crezi că este.”

"Da el este."

— Ai încredere în mine, nu este.

Se pare că are ceva anume în minte, dar sunt sigur că este ceva stupid. „Uite, el nu este un ucigaș.”

Ea scoate un sunet exasperat. — Nu înțelegi, Brooke? Trebuia fii el. El este singurul care a avut ocazia. Era singur în sufragerie și ar fi putut să urce și să o ucidă. Nimeni altcineva nu a avut șansa de a o face.”

Îmi mestec buza de jos. Buzele mele s-au crăpat foarte tare în ultimul câteva săptămâni, pe măsură ce vremea s-a schimbat. Lingându-le și mușcând înrăutățește, dar nu mă pot abține.

„De fapt”, spun eu, „o altă persoană a avut o șansă”.

"OMS? Shane era afară. Și nimeni altcineva nu este aici. Cine mai avea un şansă?"

"Tu." Încerc să-i descopăr trăsăturile în camera întunecată, dar tot ce pot v sunt ochii ei întunecați cu rimel scurs. „Erai singur în sufragerie când Tim și cu mine eram în bucătărie.”

Falca ei cade deschisă. "Scuzați-mă?"

„Ei bine”, spun eu gânditor. „Are sens. Mai mult sens decât Tim sau Shane i-a ucis la întâmplare pe Brandon și Kayla. Adică, Brandon era te inseala. Mult. Și apoi Kayla te acuza că l-ai ucis. Aceasta este rezonabil...”

„Oh, asta e bine!” Chelsea pare că încearcă să fie sarcastică, dar vocea ei are o margine usor isterica. „În primul rând este iubitul meu ucis și trebuie să-i găsesc cadavrul. Și acum crezi că l-am ucis, și se pare că a spart ușa Kaylei și a făcut-o și ea?

„Nu, nu spun asta”, spun eu cu grijă. „Vă subliniez doar asta ai avut o oportunitate și un motiv.”

Ea stă acolo o clipă, cu silueta complet nemișcată. "Daca sunt cel care i-a ucis, de ce mă obosesc să caut o armă? Daca am facut asta înseamnă că am un cuțit ascuns undeva, nu-i așa?

„Eu... presupun că da.”

"Al naibii de drept." Ea scutură din cap. „Vreau să spun, ești serios afară din mintea ta dacă crezi că sunt capabil să ucid două persoane.

Stomacul mi se învârte când mă lovește un gând. Tim îl căuta pe cuțit în timp ce eu și Chelsea eram în casă. Nu a găsit-o, dar asta a fost informații pe care mi le-a spus singur. Deci, de unde putea să știe că ucigașul cuțitul ascuns? Dacă nu...

„Cred că ar trebui să coborâm”. Mă ridic în picioare. "Vreau să asigurați-vă că băieții sunt bine. Și... cred că este mai bine dacă suntem cu toți

"Eşti nebun? Din câte știm, Tim l-a înjunghiat deja pe Shane moartea, iar el ne așteaptă în josul scărilor!”

— Nu, spun eu ferm. "El nu este."

Trebuie să ies din camera asta. Acum că Chelsea știe că sunt cu ea, Nu sunt în siguranță aici. Nu vreau să ajung ca Brandon și Kayla — nu pot. eu du-te la ușă și întoarce clanța, dar zidul de cărți pe care l-am construit din față îl împiedică să se deschidă.

"Hei hei hei!" Chelsea alunecă în fața mea și își pune mâna pe ușa, ținând-o închisă. „Serios, ce faci? Nu este sigur jos

Acolo."
IV
Vreau să merg." Dau afară câteva dintre cărți. "Lasa-ma sa plec."
„Brooke, ești nebun! Nu crezi serios că am ucis Brandon și Kayla, nu?
"Nu știu." Mai împing câteva cărți din calea mea. "Am nevoie doar de să plec de aici. Trebuie sa folosesc baia."
Încerc din nou să ajung la clanță, dar Chelsea o blochează corpul ei. Îmi ridic ochii să mă uit la fața ei rotundă, părul ei negru cu vârfuri palide pe care am ajutat-o să le înălbească în baia de la ea acasă, și pe ochi căprui care deodată arată ca bălți de întuneric în lumina slabă a Dormitorul lui Shane.
„Chelsea", spun eu ferm. "Se retrage. Acum."
Privirea ei se fixează pe fața mea. "Nu. Nu pleci."
Chelsea căutase în cameră o armă, dar nu avea nevoie a căuta. A avut un cuțit pe ea tot timpul. Același cuțit pe care l-a ucis Brandon și Kayla. Același cuțit pe care îl va folosi pentru a mă ucide.
Cu excepția când mă uit în jos la mâinile ei, sunt goale. Unde este cuţit? L-a ascuns pe undeva?
„Chelsea..."
— Trebuie să stai aici, Brooke. Nu poți pleca."
Nu, nu voi ajunge ca Brandon și Kayla. Dacă pot trece ea și să scape din această cameră, Tim și Shane mă vor ajuta. Și am un avantaj față de ceilalți doi pe care i-a ucis — știu de ce este capabilă. Și știu din practica de majorete care sunt slăbiciunile ei.
Îmi retrag adidașii și o lovesc cât de tare pot tibie, exact acolo unde ea primește întotdeauna atele când alergăm. Chelsea s podeaua, gemând în timp ce ea se strânge de picior. „Târfa tu!" ea plânge.

Apuc din nou clanța și de data asta reușesc să deschid ușa a câțiva centimetri. Vă mulțumesc puțin pentru toate orele pe care le-am petrec jos pentru a se potrivi în uniforma mea de majorete și îmi strâng corpul decalajul minuscul dintre ușă și tocul ușii.
„Brooke!" țipă ea.
Nu mă întorc să-l privesc pe Chelsea încercând să se întoarcă la picioarele ei. Nu am mult timp, dar am nevoie doar de câteva secunde de ava sprintez pe hol, care este negru absolut, și mă simt în jur după balustrada casei scării. Trebuie să cobor jos.
„Tim!" strig. „Shane!"
Nici un raspuns.
Nu este un semn bun. Am presupus că ei doi vor fi jos în sufragerie, ținându-se cu ochii unul pe altul, dar cei vii camera este tăcută. Nimeni nu este acolo jos.
Mă întreb deodată dacă am făcut o greșeală groaznică părăsind dormitor.
Cobor scările cât de repede îndrăznesc. Aud zgomote venind din dormitorul lui Shane. „Brooke!" Chelsea strigă din nou, dar ea vocea este înăbușită de parcă ar fi încă în dormitor. E ciudat - am lovit-o pute dar nu atât de greu. Ar trebui să fie din nou pe picioare până acum și să fugă jos pe scări după mine.
„Tim!" Sun din nou, aproape să țip acum. „Shane!"
Când ajung la piciorul scărilor, scot un țipăit în timp ce mă împiedic și ple întinsă. Ceva stătea în calea mea, blocându-mă. Ceva moale.
Oh, Doamne. Este un corp.
Îmi închid ochii, încercând să văd cine este, dar camera de zi este prea întu Ridică-mi mâinile de pe podea și ceva lipicios și umed mă acoperă palmele.
Sânge.
Oh, Doamne. Chelsea avea dreptate. Altcineva a fost ucis în timp ce

Chelsea și-a mușcat buza, dorind să nu fi spus niciodată în fața celorlalți. Am scos un suspine înecat, știind că trebuie să mă ridic și să fug, dar corpul meu se simte înghețat.

Și apoi greutatea unui corp mă zdrobește, împiedicându-mă să ajung înapoi pe picioarele mele. Și degetele îmi prind lanțul de la gât, trăgându-l strâmt.

CAPITOLUL 39

ZIUA DE AZI

Când ies din camera de examinare să văd cine este următorul meu pacient, singura persoană care așteaptă este Shane Nelson.

Încă o dată, ofițerul Hunt și-a legat atât încheieturile, cât și gleznele. Și este evident care este motivul lui Shane pentru a fi aici: cineva l-a bătut pe rahat din el. Buza de jos are despicată, are o vânătaie adâncă înflorind pe pometul stâng, iar când Hunt îl ajută să se ridice, el trebuie să șchiopătească în sala de examen.

„Credeam că nu mai facem cătușele cu el”, îi spun Vânătoare.

Paznicul îmi aruncă o privire. Relația noastră a fost hotărâtă geros de când l-am confruntat cu trecutul nostru comun, dar mă simt mai cur de când am avut un interviu ieri la cabinetul de îngrijire primară și a mers bine. Dacă vrea să mă concedieze, e bine pentru mine.

„Se lupta”, mă răsti Hunt. „Cătușele sunt necesare.”

Având în vedere că nu văd nicio abraziune pe degetele lui Shane, se părea mai puțin de parcă ar fi luptat și mai mult de parcă ar fi fost bătut. Dar eu nu împinge problema. Totuși, închid ușa odată ce Shane este la examen camera.

„Isuse”, comentez.

„Nu este atât de rău pe cât pare”, spune el. "Într-adevăr."

a dispărut complet. Îşi ridică privirea şi îmi întâlneşte ochii. Îşi trece limba peste buza de sus. Este cusut prima dată când a fost aici. Are tăietura aceea pe buză şi ceva vânătăi pe faţă, dar nimic care să pară să aibă nevoie de cusături. Dar observ de fiecare dată când îşi schimbă greutatea, tresări.

"Ce te doare?" Îl întreb.

„Am o coastă ruptă.”

Ridic sprâncenele. "De unde stii ca?"

„Pentru că se simte exact ca şi ultima dată când am avut o coastă ruptă.”

Mă întreb câte coaste rupte a avut de când este aici. "Bolnav comandă o radiografie toracică”, îi spun.

"Grozav."

În ciuda tuturor lucrurilor, simt un val de simpatie pentru Shane. Pe scurt de când am lucrat aici, l-am văzut venind aici cu răni semnificative în mâinile altor deţinuţi în două ocazii separate. Chiar dacă este „rău” aşa cum spune Tim, pare greşit că închisoarea permite acest lucru întâmpla.

— Eşti sigur că nu vrei să raportezi bărbaţii care ţi-au făcut asta?

"Foarte sigur." El pufneşte. „Crezi că vreau să mi se întâmple asta de fiecar zi?"

„Ştii”, spun eu, „uneori trebuie să înfrunţi bătăuşii. Ultimul anul, când fiul meu era în clasa a patra, era împins de fiecare dată zi. Dar acum-"

Mă opresc scurt pentru că Shane se holbează la mine de parcă tocmai l-am intestinul. Derulez înapoi ceea ce tocmai am spus în capul meu, încercând să-arata asa. Atunci îmi dau seama.

— Ai un fiu în clasa a cincea? întreabă el cu o voce răguşită. "Ai spus era la grădiniţă.”

Deschid gura, dar nu ies cuvinte. Doar un mic scârţâit.

„Brooke.” Îşi strânge genunchii cu mâinile. Hunt trebuie să fi făcut manşetele extrem de strânse, pentru că văd metalul muşcându-i încheieturile

Aş putea minţi. Nu are cum să afle adevărul. Dar apoi din nou, sunt sigur că poate vedea adevărul scris pe toată faţa mea. „Are zece

"Este el...?"

"Da." dau încet din cap. „El este al tău.”

Orice i-au făcut acei bărbaţi lui Shane care l-a adus aici, ce am tocmai ce i-am făcut e mult mai rău. Se pare că are multe probleme să-şi tragă răsuflarea, ceea ce este puţin deranjant dacă chiar are o coastă fractură, dar nu cred că de aceea.

„De ce nu mi-ai spus?” se descurcă.

Dau din cap, dar nu răspund. Nu cred că se aşteaptă de la mine. Răspunsul este evident.

"Brooke, pot...?" El ezită şi mi-e teamă că o să mă întrebe să-l aducă pe Josh în vizită. Nu voi face asta. Nu are cum să mă convingă. Dar, în schimb, spune: „Pot să văd o poză cu el? Vă rog?"

nu ar trebui. Chiar nu ar trebui. Dar felul în care mă priveşte este frângându-mi inima. Şi într-adevăr, ce rău ar putea face?

Așa că îmi scot telefonul. Aduc în discuție o fotografie recentă cu Josh și re
ecranul pentru ca el să se uite la el. Se uită în jos la fotografie, cu buzele între
„Dumnezeule”, respiră el. "El seamănă cu mine."
"Da."
„Pot să văd încă unul? Te rog, Brooke?”
Chiar, chiar nu ar trebui, dar nu pot să spun nu. Shane nu va face niciodat
să-și întâlnesc fiul, dar pot măcar să-i dau asta. Așa că îi arăt câteva recente
poze. Unul dintre Josh joacă baseball. Unul de la o petrecere de aniversare. eu
și el niște bătrâni. Josh în prima zi de grădiniță, pozând cu mândrie
cu rucsacul său de țestoasă ninja din adolescență. Shane mănâncă totul. În to
de a fi mamă, nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva atât de hipnotizat
poze cu fiul meu. Nici măcar părinții mei nu păreau atât de interesați.
Am fi putut să ne uităm cu ușurință la aceste fotografii pentru următoarel
ore, dar apoi Hunt bate tare la ușă. — Închei lucrurile?
Îmi bag telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor. Fața lui Shane cade.
„Îmi pare rău”, spun eu.
„Este în regulă”, spune el. "Mulțumesc. Pentru că mi-ai arătat acele poze. e
știi că nu trebuie să faci asta.”
"Cu plăcere."
Ochii lui căprui sunt atât de triști, încât aproape îmi rupe inima. "Mă bucu
nu l-a adus niciodată aici. Nu aș vrea să mă vadă așa. nu aș face-o
vreau să știe că tatăl lui este...”
„Da...”
Shane se uită la perete. Există ceva în expresia lui, nu pot
destul de citit. „Știi”, spune el, „uneori aproape că mă obișnuiesc cu cum
e nasol să fii blocat aici, mai ales pentru ceva ce nici măcar nu am făcut. eu
accept faptul că va trebui să cer permisiunea de a folosi baia
pentru tot restul vieții, nu voi ajunge niciodată să ocup un loc de muncă adev
o mașină din nou, nu voi mai fi niciodată cu... cu o femeie. Că fiecare
masa pe care o voi mânca pentru tot restul vieții mele va avea gust de slop. Că
lună, o grămadă de băieți mă vor sări în celulă și mă vor bate

fără niciun motiv, cu excepția faptului că m-am uitat greșit la unul dintre ei.”
respiratie tremurata. „Dar apoi aflu despre încă un lucru al naibii
aici m-a luat și este doar... este...”
Își strânge buzele cu putere, deși trebuie să doară ca naiba
cu tăietura aceea pe care o are pe buza de jos. Îmi ia o secundă să realizez că
încercând să nu plângă.
„Shane”, spun eu. „De ce nu facem acea radiografie toracică?”
„Este în regulă”, mormăie el. „Nu te deranja.”
„Tocmai mi-ai spus că ai o coastă ruptă. Trebuie măcar să ne asigurăm
nu ai pneumotorax. Asta te-ar putea ucide.”
"Mă îndoiesc de asta. Nu sunt chiar atât de norocos.”
„Shane...”
— Am voie să refuz, Brooke, spune el tăios. Își lasă vocea în jos.
„Măcar dă-mi asta.”
Ochii ni se blochează. Pentru o clipă, el este băiatul pe care îl priveam jucâ
fotbal când eram majorete. Era atât de grozav la asta. Și așa arătă
fierbinte în uniforma lui de fotbal. Dar, mai ales, mi-a plăcut cât de entuziasm
a fost când m-ar observa pe teren și mi-ar face semn cu mâna.
N-aș fi crezut niciodată că acel băiat era capabil să încerce să mă omoare.
Adevărul este că încă nu cred. Mai era ceva asta
s-a întâmplat în acea noapte — ceva important care îmi lipsește. Ceva trăgător
la periferia memoriei mele. Simt că dacă m-aș putea gândi destul de bine, eu
s-ar da seama. Dar cu cât încerc să-mi amintesc mai greu, cu atât mai mult mă
Shane întrerupe mai întâi contactul vizual. „Aș vrea să mă întorc la celula
„Ești sigur că nu vrei...”
"Da."

Fac ce spune el – îl rog pe Hunt să-l aducă înapoi în celula lui fără obținerea testelor de care are nevoie. Este deprimat – asta e evident. sinucigaș Nu știu. Avem un psihiatru care se presupune că vine aici odată a lună, dar încă nu l-am văzut o dată în lunile în care am fost aici. eu gândește-te să-l suni pe Shane înapoi pentru a-l întreba mai multe despre asta tortură-l.

Nu sunt sigur că mă voi vedea pe Shane din nou în timp ce lucrez aici. Probabil că va face tot posibilul pentru a evita orice vizite medicale și, dacă practica de îngrijire primară îmi oferă un loc de muncă, sunt plecat de aici. A văzându-l. Nu a fost așa cum credeam că va fi.

Mă bucur că asta aproape s-a terminat.

CAPITOLUL 40

UNsprezece ani mai devreme

Voi muri.

Iubitul meu colier cu fulgi de nea — cel pentru care l-am purtat în fiecare z ultimii șapte ani — îmi întrerup aportul de oxigen. Degetele puternice sunt strângându-l strâns, închizându-mi trachea în timp ce răsuflesc după aer.

„Te rog…” Încerc să formez cuvintele, dar nu am aer.

O să mă omoare. Tim o să mă omoare cu colierul m-a cumpărat de a zecea aniversare. Ironia ei.

Doar că atunci ajung din urmă cu un miros de ceva. Ceva în aer. Un parfum familiar aproape de mine, venit de la tipul care mă ține jos.

Lemn de santal.

După ras al lui Shane.

La urma urmei, nu este Tim. Tim este cel care zace mort pe podea. Shane e cel care mă ține jos, încercând să mă sufoce până la moarte. Shane este acela care a avut ocazia să planifice acest lucru. Pentru a scăpa de toate cuțitele și arme în casa lui, cu excepția cuțitului folosit pentru a-i înjunghia pe Brandon — și acum Tim — până la moarte.

Dar a ales un alt final pentru mine.

„Shane”, încerc să mă sufoc.

Dar nu are rost. Capul meu începe să înoate în timp ce mă agăț de conștiin
luptă împotriva lui, dar el este prea puternic și are marginea întinsă deasupra
de mine.

Unde este Chelsea? Nu înțeleg. Ea încerca să iasă din
cameră. Ar trebui să fie plecată până acum – ar trebui să mă poată ajuta. Dar
nu aici. Poate că a decis să se ascundă când m-a auzit țipând. eu
nu puteam învinovăți-o în totalitate.

Fulgerul fulgeră și zăresc sângele dintr-o baltă de dedesubt
pe mine. Se simte fără speranță. Shane a ucis deja trei persoane în seara asta.

ei a fost un fotbalist chiar mai mare decât el. Conștiința mea este
a se îndepărta. Voi muri. Acest lucru se va întâmpla.

Un tunet zguduie temelia casei. Este cel mai tare
încă unul, și vag, sunt conștient de un alt sunet în fundal. Și
încă un lucru.

Spărgerea unei verigi în colierul meu.

Dintr-o dată, aerul îmi vine năvalnic în plămâni. Pot să respir din nou. A
Adrenalină mă lovește și simt că Shane a fost dezechilibrat
prin ruperea colierului meu. Dacă a existat vreodată o șansă, aceasta este. eu
balansează-mi cotul înapoi cât pot de tare.

Când mormăie de agonie, știu că am nimerit banii. The
presiunea asupra corpului meu scade și reușesc să ies de sub el. Sunt
sigur, într-un minut, își va fi recuperat, așa că trebuie să fug. Nu pot privi înap

Ajung la ușa din față și o deschid atât de tare încât balamalele
țipăt. Am izbucnit în noapte, abia conștient de cât de frig este și de fapt
că nu am jachetă pe mine. Ploaia coboară greu și mai e
practic un râu în fața casei lui Shane, dar nu mă pot gândi la asta. eu
trebuie să fugă. Poate că există o linie electrică căzută acolo care așteaptă
electrocutează-mă, dar trebuie să risc.

Fug pe drumul inundat, recunoscător că orele mele de majorete
practica m-a menținut în formă și agil. Desigur, Shane este al naibii de în forn
de asemenea. El este un fundaș. Și picioarele lui sunt mult mai lungi decât ale
a merge pentru mine este un avans și faptul că nimeni nu mi-a dat un cot puto
în testicule.

„Brooke!”

Îmi aud numele strigat de undeva în spatele meu. Sau poate sunt eu
doar imaginându-l. Poate e vântul. Dar trebuie să cred că e aproape
în spatele meu. Nu mă poate lăsa să plec. Dacă trăiesc, voi spune tuturor ce a f

„Brooke!”

Lacrimile îmi curg pe obraji. Picioarele mele sunt amorțite de gheață...
apă rece, dar trebuie să continui. Aceasta este singura mea șansă. trebuie sa
Trăi.

„Broo...”

Și apoi o văd. Un set de faruri în depărtare. Arată ca o
camion. În circumstanțe obișnuite, este genul de vehicul pe care l-aș face

păstrează-mi distanța de noaptea târziu pentru că nu știi niciodată ce fel de criminalul cu topor conduce, dar acum, este singura mea șansă.

Alerg spre camion, fluturând cu mâinile în aer. "Stop!" țip eu. "Ajutați-mă!"

Slavă Domnului, camionul se oprește și noaptea nu se termină cu mine lovit și ucis de o camionetă. Risc să mă uit în spatele meu, dar există nimeni acolo. Nu sunt sigur că Shane m-a urmărit vreodată, în primul rând, dar dacă era, acum a plecat.

Fug până pe partea laterală a vehiculului. Șoferul este un tip mare cu plin barbă. E mai mare decât Shane. Pare dur, dar are ochii mari și tot culoarea i se scurge de pe chip când se uită la mine, stând acolo picurând ud, sânge peste tot cămașa mea.

„Vă rog să mă ajutați”, spun.

Și apoi mă prăbușesc.

S-a terminat.

CAPITOLUL 41

ZIUA DE AZI

Când poliția a ajuns la ferma Nelson, a găsit cinci cadavre. Brandon Jensen pe verandă — mort. Kayla Olivera într-un dormitor de la etaj -mort. Chelsea Cho în dormitorul lui Shane — înjunghiată până la moarte într când am fugit din cameră și sosirea poliției. Tim pe podeaua lui camera de zi — sângerând și inconștient, dar încă viu. Shane pe podeaua sufrageriei — scăpat de frig. Trei morți, trei supraviețuitori.

Eu am fost cel care le-a spus poliției că Shane a încercat să mă sugrume cu colierul meu. Când Tim și-a recăpătat cunoștința, l-a confirmat pe Shane venise la el cu un cuțit și l-a dat jos. Dar Tim s-a forțat să coboare de pe podea și îl lovise pe Shane în cap cu o bâtă de baseball și l-am doborât pentru a-l împiedica să mă urmărească pe ușă — doar înainte de a se prăbuși. Amprentele lui Shane au fost găsite peste tot cuțit.

Shane a fost singurul care a spus o poveste diferită. El a susținut că el nu l-a înjunghiat niciodată pe Tim – și era cuțitul lui, așa că, desigur, amprent pe el. El a susținut că Tim l-a lovit și nu-și amintea orice s-a întâmplat după aceea. El a susținut că Tim trebuie să fi înjunghiat el însuși pentru a face să pară că el era partidul nevinovat. Dar desigur, am fo departajantul care a susținut povestea lui Tim. Când am spus poliției despre ceea ce mi-a făcut Shane, el a fost cel arestat.

Chiar dacă nu i-am văzut niciodată chipul prin toată povestea.

Și acum Shane își petrece viața în închisoare. Tim, pe de altă parte, este prietenul meu. Cineva despre care încep să cred că ar putea avea un viitc cu, pentru prima dată de când am devenit mamă singură la optsprezece ani. Este un tip grozav. Cel mai bun, într-adevăr.

Shane a fost cel care a încercat să mă sugrume în acea noapte. Trebuia să a fost.

În seara asta, Tim și cu mine sărbătorim. Am primit postul la îngrijirea pri
practică, iar salariul și beneficiile sunt uimitoare, ca să nu mai vorbim că e m
mai aproape și mult mai puțin înfricoșător decât închisoarea. Interviul a mer
și-au cerut scuze că nu au răspuns la prima mea solicitare de interviu
când îmi trimiteam CV-ul în tot orașul — aparent, unii
un pacient nemulțumit a sunat și i-a avertizat despre mine. M-am simțit groaz
unui pacient nu mă plăcea suficient de mult încât să fac asta, dar am încercat
Cel puțin am treaba acum.

Așa că mi-am înmânat avizul la Penitenciarul Raker și chiar dacă
Dorothy a făcut un pic de tam-tam în privința asta, când am subliniat faptul c
Nu mă întâlnise o dată pe medicul care trebuia să mă supravegheze, ea reped
și-a schimbat tonul și mi-a urat noroc la noua mea funcție.

Nu va mai avea de-a face cu Dorothy sau Marcus Hunt vreodată. Nu voi
trebuie să-l văd pe Shane vreodată. Slavă domnului.

Margie vine să-l îngrijească pe Josh, pentru ca eu și Tim să avem o
noapte singur. Tim a înțeles că vrea să-mi gătească cina, așa că
chiar acum, mă îndrept prin bloc spre casa lui. Mi-ar plăcea să petrec
noapte acolo, dar nu e corect să o întrebi pe asta de la Margie, așa că vom mer
înapoi la mine acasă la sfârșitul nopții.

În timp ce îmi apăs cu degetul pe soneria, un gând la întâmplare plutește
capul meu: Mă întreb dacă Kelli Underwood a venit vreodată aici. sunt sigur
Tim mi-a spus că cei doi au avut câteva întâlniri, așa că nu este imposibil
ar fi putut-o invita. S-ar putea să fi stat chiar în acest loc, sunând
soneria.

Ea este încă dispărută. A trecut o săptămână acum. Am verificat știrile
zilnic pentru actualizări, iar tonul poveștilor sună din ce în ce mai puțin
optimist. Până acum, dacă ar fi putut, ar fi contactat
cineva. Cu cât cineva lipsește mai mult, cu atât există mai puține șanse
ei apărând vii și bine.

Am încercat să o vorbesc aseară cu Tim și el a schimbat subiectul. eu
presupun că nu-l învinovățesc. Pare inconfortabil să vorbească despre foștii s
— ca și mine.

Tim deschide ușa casei, purtând un tricou și blugi. A lui
toată fața se luminează când mă vede la ușă, așa cum o face întotdeauna.
Ai crede că acum ne întâlnim de peste două luni, el

nu ar părea întotdeauna atât de entuziasmat să mă vadă. Dar el o face. Se sim
că am ajuns împreună după toți acești ani.

„Brooke!” el spune. „Intră aici... e frig!”

Are dreptate – temperatura a scăzut în ultima săptămână, iar eu subțire
jacheta nu pare suficient de caldă. Raker devine mult mai rece decât
Regine.

Odată ce intru în casă, Tim mă ajută să-mi scot haina și apoi
își înfășoară brațele în jurul meu pentru a mă încălzi. Îmi sprijin capul pe um
simțind un val de fericire. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o relație atât
vreodata din nou. Cu fiecare zi care trece, sunt din ce în ce mai sigur că Tim e
Alesul. Și nu a făcut nici un secret că simte același lucru pentru mine.

„Hei”, spune el, „cum a mers testul de matematică al lui Josh?”

Aseară, Josh și Tim au petrecut o oră studiind adăugarea lui
fracții cu numitori diferiți pentru testul său de astăzi. încercasem
explică-i lui Josh cu o săptămână înainte, dar cumva nu a trecut.
Din fericire, Tim este un profesor profesionist de școală elementară care a pre
foarte subiect.

„A primit o sută”, spun eu.

"În regulă!" Tim face o pompă cu pumnul. "Grozav."

„Mă bucur că unul dintre noi este bun la predarea matematicii copiilor de
„Nu te simți rău. Ești drăguț, cel puțin.”
Râd și îl lovesc pe Tim în umăr. „Știi ce ai făcut,
tu nu? Va trebui să faci asta de acum înainte de fiecare dată când Josh a făcut
un examen. Acum ești profesorul desemnat.”
Îmi zâmbește. „Nu mă deranjează asta.”
În timp ce mă îndrept spre sufragerie, miros că vine ceva tentant
din bucătărie. Nu este la fel de bun ca aromele de bucătărie ale lui Margie, da
destul de bine. Inspir adânc în timp ce mă așez pe canapeaua lui. "Ce sunt
gătești pentru mine?”
Tim stă lângă mine pe canapea. "Ghici."
Mai iau un adulmec. „Miroase a sos de roșii.”
„Ding ding ding.”
Îmi amintesc de altă noapte când am venit, Tim a gătit spaghete și
Chiftele. "Spaghete si chiftelute?"
Îmi face o față. „Ar trebui să fiu jignit de faptul că tu
miros de sos de rosii te face sa presupui ca trebuie sa fi facut spaghete si

Chiftele? Sunt capabil să fac alte lucruri, știi.”
„Ei bine, ce este atunci?”
„Sunt spaghete și chiftelute”, spune el, puțin defensiv. "Dar
ar fi putut fi altceva. Ar fi putut fi lasagna. Pui
parmigiana. Doar spuneam..."
Mă aplec să-l sărut. „Îmi plac spaghetele și chiftelele.”
Mă sărută înapoi, trăgându-mi corpul aproape de al lui. Acesta este modul
a sărutat-o pe Kelli Underwood? Cu siguranță părea să creadă că el era un bu
sărutător.
Nu, încetează. De ce mă gândesc la asta?
„Te iubesc, Brooke”, murmură el la ureche.
Din prima noapte în care mi-a spus-o, am deschis
porți de inundație. Îi place să-mi spună că mă iubește. Și nu pot spune că nu i
fiind iubit. "Și eu te iubesc."
Se îndepărtează și aruncă o privire înapoi spre bucătărie. „Miroși
arde ceva?”
"Nu..."
Se încruntă. „Mai bine mă duc să verific mâncarea. Ma intorc imediat."
În timp ce Tim se năpustește în bucătărie pentru a avea grijă de spaghete ș
se sprijină pe spate de perna canapelei. Observ ceva ce s-a împodobit
coapsa mea, provocând o presiune incomodă, și mă întind înapoi să văd ce
este. Între pernele canapelei, degetele mele găsesc o cârpă plină de bile.
Trag de cârpă până se eliberează. Atunci îmi dau seama că nu a fost un
pânză deloc. Este o eșarfă de mătase verde, care se amestecase cu țesătura lui
canapea verde.
A cui este eșarfa de mătase? Cu siguranță nu-i aparține lui Tim. eu aduc
țesătura aproape de nasul meu, inspirând parfumul unei femei. The
mirosul este vag familiar.
„Sosul este bine”, declară Tim în timp ce se întoarce în sufragerie. „Aș vrea
spune că mâncarea ar trebui să fie gata în aproximativ zece minute. Sper că ț
pentru că am făcut drum, mult prea mult.”
Nici măcar nu reușesc să forțez un zâmbet. Degetele mele sunt înfăşurate
eșarfa de mătase din mână. „Tim, a cui eșarfă este aceasta?”
Abia îi aruncă o privire. "Nu știu. A ta?"
"Nu e al meu."

Se uită mai atent la țesătura verde din mâna mea, la ochii lui îngustarea. „Nu mi se pare cunoscut. Poate că e a mamei mele?”

Desigur, asta are sens. Aceasta este, până la urmă, casa părinților lui Tim. A nu ar trebui să fie suspect să găsești o piesă de îmbrăcăminte pentru femei bl mobila. Poate că parfumul pe care îl simteam mi s-a părut cunoscut pentru că era aceeași pe care o purta doamna Reese cu toți acești ani în urmă.

Da, asta trebuie să fie. La urma urmei, nu este ca și cum Tim aduce altele femeile de aici. Nu m-ar înșela.

Tim îmi smulge eșarfa din mână și o aruncă pe măsuța de cafea. Apoi alunecă pe canapea de lângă mine, atât de aproape încât îi este apăsată împotriva mea. „Ascultă”, spune el, „e ceva ce vreau să-ți vorbesc despre."

"Oh?"

„Da.” Întinde mâna și îmi strânge mâna. „Doar că... sunt nebun despre tine, Brooke. Am fost mereu. Și știu că nu am fost atât de mult împreună, dar urăsc să fiu departe de tine chiar și pentru o noap mă gândeam... poate...”

Mă întreabă dacă ar trebui să ne mutăm împreună? Dacă asta e întrebarea nu stiu ce sa zic. Si eu sunt innebunit dupa el. Dar îl am pe Josh de gândit despre. Nu-i pot dezrădăcina viața punând o altă persoană să se mute la noi, ca totul să se destrame. Nu pot să-i dau fiului meu un tată și apoi să-l iau de la el.

Și mai există un motiv pentru care nu sunt sigur că sunt pregătit să iau luc la nivelul următor cu Tim. Nu pot scăpa de sentimentul că se ascunde ceva de la mine. De ce a fost atât de evaziv de fiecare dată când am încercat să-l întrebi despre Kelli? Mi-a spus deja că a ieșit cu ea. De ce nu a recunoscut-o?

Și cui îi aparține cu adevărat această eșarfă?

Tim trebuie să observe expresia de pe chipul meu, pentru că îmi elibereaz se dă înapoi pe canapea. "Știi ce? Să vorbim despre asta mai târziu.”

Umerii mei se relaxează. "Bună idee."

"Hei." Îmi strânge genunchiul. „De ce nu iei o sticlă din pivniță? Cred că ne-ar putea folosi o băutură.”

Este oarecum adorabil că Tim numește subsolul lor o pivniță de vinuri, da a fugit deja în bucătărie să aibă grijă de orice arde, așa că eu nu ai ocazia să-l tachinezi despre asta. Nu este o cramă — deloc. E o subsol cu o duzină de sticle de vin și un suport de lemn pe care tatăl lui construit. Dar presupun că dacă vrea să-i spună o pivniță de vinuri, nu-l voi s acea.

În timp ce Tim este în bucătărie, întorc mânerul spre ușa de la subsol. Ca casa mea, casa lui este veche și ușa se lipește, așa că trebuie să o deschid. Și, bineînțeles, subsolul este negru. Mă simt în jur după șnur pentru a aprinde becul. După ce s-a apucat orbește de vreo treizeci secunde, degetele mele fac contact. Un singur bec se aprinde, slab luminând subsolul.

La subsolul casei lui Tim se simte mai rece decât afară — aproape frig — iar aerul este ușor umed. Imediat ce intru, identific un miros neplăcut de mucegai care nu era aici ultima dată când am luat o sticlă d vin de la subsol — probabil că aici devine mucegai. fac cobor scările de lemn, ținându-mă de metalul înghețat balustradă ca să nu zbor. E destul de întuneric aici jos încât sunt nervos despre așezarea picioarelor mele pe pământ.

Câțiva ani în urmă, stăteam la masa de cină. Sofia era la a patra sau a cincea ceașcă de ceai, iar eu mă gândeam că ar trebui să mă duc acasă. Nu am mai fost aici de ultima dată când am fost aici. Nu ai am adăugat nimic nou, stăteam pur și simplu acolo. Tim este orice fel de cunoscător de vin, dar se bucură doar de a avea un pivniță.

După ce am scos câteva sticle pentru a verifica etichetele, aleg o sticlă de Merlot. Merlot merge bine cu spaghete și chiftele? Nu am nici o idee. Dar va avea un gust bun și ne va da un pic drăguț amândurora.

Tocmai când sunt pe cale să mă întorc la etaj, observ o prelată cenușie rula podeaua subsolului, în colțul camerei. Nu observasem asta prelată ultima dată când am fost aici jos uitându-mă la colecția de vinuri. Ce e Tim se descurcă cu o prelată uriașă?

Mă strecur spre materialul rulat – mirosul ciudat este mai puternic aici. Chiar și în lumina slabă a subsolului, pot spune că ceva este ieşind din capăt. Mă aplec și îmi dau seama ce este — este un pantof. Nu, nu doar un pantof, este un pantof roșu cu toc înalt.

Și este încă pe piciorul unei femei.

Mă uit la piciorul care iese din prelată, incapabil să înțeleg ce Vad. Mă uit mai atent și pot deslușI un alt pantof care iese cu ochiul din prelată de asemenea. Are Tim un manechin învelit într-o prelată în subsol?

Nu te înșela, Brooke. Știi exact la ce te uiți. Eșarfa ei stă pe măsuța de cafea de la etaj.

Trebuie să ies din subsolul ăsta.

Arun merlot pe pământ, iar sticla se sparge în zeci de bucăți. Fug spre scară, urmând treptele câte doi, fără să mă deranjez fii atent de data asta. Îmi pun mâna pe buton și...

Nu se întoarce.

Oh Doamne. E incuiat.

CAPITOLUL 42

Tim m-a trimis aici să iau vin. El a vrut să văd acel cadavru
învelit în prelată. Și acum m-a prins aici jos.

„Tim!” Bat în ușa de la subsol. „Tim!”

Totul are sens într-un fel oribil. S-a jucat
cu mine în tot acest timp. Acel aftershave din lemn de santal — trebuie să fi șt
ce simțeam eu în legătură cu asta. Dacă el a fost cel care a stropit-o în noaptea
ferma, așa că aș crede că era Shane? Și apoi, desigur, asta
al naibii de colier cu fulgi de nea. El este cel care mi l-a dat. El știa asta
era colierul folosit pentru a mă sufoca în noaptea aceea — pentru că el era ce
a facut-o. L-a păstrat în toți acești ani și mi l-a dat doar ca să mă sperie.

De ce am avut încredere în el? Ar fi trebuit să-l ascult pe Shane. M-a averti
Mi-a spus că nu pot avea încredere în Tim Reese. M-a rugat să nu am
orice are de-a face cu el. Dar nu l-am crezut. Au fost atât de multe
semnele și le-am ignorat pe fiecare pentru că aveam orbește încredere în Tim
— băiatul pe care l-am cunoscut de când eram mici.

Tim este bolnav. Nu mi-am dat seama până în acest moment.

„Tim! Lasă-mă să ies de aici!”

Nu mă poate ține aici jos, nu-i așa? Nu avea să scape niciodată cu asta.
Margie știe că sunt aici și Josh la fel. Dacă nu veneam acasă, ei
ar ști. Ar suna poliția și le-ar spune unde sunt.

Dacă nu plănuiește să le facă și lor ceva...

Trebuie să plec de aici. Nu-l pot lăsa să-mi facă ce ia făcut lui Kelli.
Dar cum? Mi-am adus telefonul cu mine, dar este în geantă, pe care am lăsat-o
canapeaua lui de sufragerie.

Butonul se agită ușor. Îl aud pe Tim mormăind și fac un pas înapoi
ușa se deschide. Stă în fața mea, cu ochii aproape
gol în lumina holului.

„Îmi pare rău pentru asta”, spune el. „Ușa trebuie să se fi blocat.”

Mă uit la el. Chiar se preface că nu am văzut doar ce am văzut
acolo jos?

El ridică din sprâncene. „Ce vin ai ales?”

Arunc o privire peste umăr la sticla de Merlot care zace sfărâmată
pe podeaua subsolului. „De fapt, nu mă simt atât de bine. Eu... cred
Voi pleca afară.”

"Serios?" Maxilarul i se strânge. „Tocmai mi-am petrecut ultima oră gătind
cină. Chiar ai de gând să pleci?”

„Eu...” Îmi apăs vârfurile degetelor pe tâmplă. „Am o migrenă.”

„Ai migrene? Nu mi-ai menționat asta niciodată.”

"Ei bine, eu fac."

„Pentru că aceasta este prima dată când ai avut o migrenă tot timpul
am fost împreună.”

Tâmplele îmi tremură – în încă o secundă sau două, chiar voi avea o
migrenă. „Deci nu am voie să am o migrenă? Asta este
spui?”

Își dă capul pe spate. „Nu asta spun. Doar spuneam...
nu merge. Hai să vorbim un minut.”

"Prefer să nu."

„Este vorba despre ceea ce am spus mai devreme? Îmi pare rău că am spus
vreau să te presează.”

— Vreau să plec, Tim.

Nu astept un raspuns. Îmi împing pe lângă el până la ușa din față, smulgând
poșeta mea de pe canapea. Telefonul meu este acolo și spray-ul meu cu piper
îl folosesc dacă trebuie, deși sper să nu o fac. Tim se grăbește să mă ajungă din
Picioarele lui sunt mult mai lungi decât ale mele și mă apucă de brat chiar înai
ajunge în camera de zi. Degetele lui îmi înconjoară antebrațul, înfipându-mă
pielea mea.

„Brooke”, spune el. Există o privire în ochii lui pe care abia o recunosc.
Acesta nu este Tim pe care îl cunosc – este o altă latură a lui pe care nu am vă
inainte de.

„Dă-mi drumul”, șuier la el.

"Brooke, ce..."

În acea secundă, sună soneria. Tim se uită la uşă, apoi înapoi la
pe mine. Îmi eliberează brațul, iar eu mă îndepărtez de el, cu trupul tremurând
în același moment în care fac eu, el observă luminile roșii și albastre intermit
fereastra de lângă uşă. "Ce...?"

Este poliția. Ce caută ei aici? Parcă le-am numit

psihic.

Mă opresc în timp ce Tim se îndreaptă spre uşă. El răsucește încuietorile și deschide usa. Pare surprins de apariția unui ofițer în uniformă pe veranda lui. Ușurarea mă cuprinde. Ofițerul este înalt și musculos și pare că l-ar putea lua pe Tim într-o luptă.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici!” Gâfâi înainte ca polițistul să desch „Nu mă lăsa să plec și... și e un cadavru în el subsol."

Tim cade maxilarul. „Un cadavru? Brooke, cum ai putut...

Ofițerul de poliție pare la fel de șocat ca și Tim. Încă nu sunt sigur cum a ajuns aici sau ce vrea cu Tim, dar face un pas în casa, cu mâna pe toc. „Tu ești Timothy Reese?”

"Da." Ochii lui Tim ies afară. „Dar... dar asta e o nebunie! Brooke, la ce te gandesti?"

— Ai un cadavru în subsol, l-am scuipat. "L-am vazut! Este Kelli?”

„Kelli! Ti-ai iesit din minti?" Se uită între mine și polițist. „Ofițer, asta este complet nebunesc. Nu e nimic în subsolul meu.”

„Și eșarfa ei este pe măsuța de cafea”, îi spun ofițerului.

Tim se uită cu gura căscată la mine. "Ce vrei sa spui? Este al mamei mele eșarfă."

Ofițerul vorbește în ceea ce arată ca un walkie-talkie montat pe el cufăr. O secundă mai târziu, un al doilea ofițer apare la ușă. "Domnul. Reese”, primul ofițer spune: „Am venit aici din cauza unui pont anonim că a femeia dispărută pe nume Kelli Underwood a fost văzută intrând în casa ta noaptea dispariției ei.”

Cred că o să vomit. În tot acest timp, am crezut că Tim este un bun tip. Cum am putut să greșesc atât de mult? Mi-aș dori să pot lua înapoi ultimii ani.

„Este ridicol”, spune Tim. „Nici nu l-am cunoscut pe Kelli Underwood.”

"Cum poți spune că?" Plâng. „Ai ieșit cu ea! Te-ai sărutat a ei!"

Culoarea se scurge de pe fața lui Tim. Le arată ofițerilor neputincioși uite. „Bine, am ieșit o dată cu ea. Cu luni în urmă. Nici nu am văzut-o în cel puțin două luni.”

"El minte!" Lacrimile mi se adună în ochi. „Este jos, la subsol, învelit într-o prelată. Am vazut-o!"

„Este o nebunie!” Tim plânge. — Îți promit, ofițer, că nu există morți trupul în subsolul meu. Tot ce am acolo este o cramă – jur.”

Primul ofițer se uită la Tim. „Te superi dacă ne uităm înăuntru subsolul tău?”

Pe fața lui Tim se vede o expresie de panică tot mai mare în timp ce se uită si politistul. „Ascultă...” Glasul îi tremură. "Doar așteaptă. Aștepta. Tu nu trebuie...”

Nu cunosc legea, dar bănuiesc că ofițerul are probabil cauza in acest moment. El trece pe lângă Tim, care pare că va avea o lovitura. Tim începe să-l urmărească, strigând protestе, dar celălalt ofițer, care este mai în vârstă cu părul gri, lasă o mână fermă pe umăr.

— Stai chiar aici, fiule, îi spune polițistul lui Tim.

„Nu e nimic acolo jos.” Sprâncenele lui Tim sunt strânse. „Este doar crama mea de vinuri.”

Lacrimile îmi curg acum pe față. Nu pot să-i opresc. Polițistul observă că plâng și îmi aruncă o privire plină de compasiune. „Ești bine, dom Te-a rănit?”

„Nu am rănit-o!” izbucnește Tim. Fața lui este roșu aprins. „Brooke este iubita mea. N-aș fi niciodată…”

O voce plutește din subsol. „Avem un cadavru aici jos! Seamănă cu Underwood!”

Rapid ca fulgerul, ofițerul mai în vârstă îi scoate o pereche de cătușe centura. Tim se pare că e pe cale să se îmbolnăvească acum. „Timothy Reese, arestat pentru uciderea lui Kelli Underwood.”

„Te rog…” Fața lui Tim devine roz în timp ce polițistul își sparge mânșetele încheieturi. „Nu știu ce este în subsolul meu, dar nu am pus-o acolo. eu iti jur…”

Dar polițistul nu ascultă. Îi citește lui Tim drepturile în timp ce îl frământă spre ușa din față. Mă uit la tot, și este atât de suprarealist încât îmi vine dacă mă ciupesc tare, s-ar putea să mă trezesc în pat, cu o sudoare rece. Tim a ucis-o pe Kelli Underwood și a ascuns trupul ei în subsolul lui, probabil intenționând să scape de ea la un moment dat. Probabil a ucis-o și pe fata ace Tracy Gifford cu toți acești ani în urmă. Și sunt aproape sigur că el a fost unul care m-a sugrumat în noaptea aceea.

Am înțeles totul greșit. Am făcut o greșeală groaznică și am avut încredere persoană. Din cauza acelei greșeli, un criminal a fost eliberat și acum o fată es

mort.

Trebuie să fac tot ce pot pentru a face acest lucru corect.

CAPITOLUL 43

Poliția mă ține acasă la Tim mai bine de o oră, interogându-mă
si iarasi. Le spun despre cum am găsit cadavrul la subsol, că
Tim nu m-a lăsat să plec și am menționat suspiciunile mele despre acea noapt
la fermă cu peste un deceniu mai devreme. Ei vor să cobor la
stație cu ei, dar le explic că trebuie să ajung acasă la fiul meu și

Nu pot merge în curând la casa mea pentru a mă arunca în aer. Nu pot merge în curând la casa mea pentru a mă arunca în aer. Nu pot merge în curând la casa mea pentru a mă arunca în aer.

„Plâh”, îi spun eu, „te rog nu plânge”.

„Plâng.”

Îmi ating ochii și îmi dau seama că are dreptate. Toată fața mea este udă d
Josh se urcă în poala mea așa cum obișnuia când era copil mic, iar eu țin
el aproape de mine în timp ce amândoi plângem pierderea încă o persoană di
vietile noastre.

CAPITOLUL 44

DOUA LUNI MAI TARZIU

Vederea gardului de sârmă ghimpată din jurul închisorii de maximă securitat
mă face nervos.

Am renunțat la slujba mea de la Penitenciarul Raker acum două luni. am f
aici de mai multe ori de atunci, dar doar ca vizitator. În parcare, tu
se pot vedea vârfurile ascuțite din vârful gardului și turnurile de pază
flancând curtea exterioară.

Totuși, nu voi fi aici mult timp. Abia am de gând să cobor din mașină.
Și după azi, nu mă voi mai întoarce niciodată aici.

S-au întâmplat multe în ultimele două luni. În afară de noul meu loc de mu
pe care îl iubesc, Tim este în prezent încarcerat, în așteptarea procesului pent
crime. În timp ce se întâlnea cu mine, îl urmărea și pe Kelli. N-am avut nici o i
desigur. Din punctul meu de vedere, mi s-a părut iubitul perfect. Cu toate că
mai mulți oameni de la școala primară au susținut că știau acolo
era ceva puțin neplăcut la el.

Mi-am retractat mărturia despre noaptea de la fermă. Chiar dacă
Știam că pot avea multe probleme pentru asta, trebuia să o fac. A trebuit să-i s
poliția că mi-am dat seama că am înțeles greșit. Shane nu fusese cel care înce
sugrumă-mă în noaptea aceea. Era Tim. El a fost cel suficient de răsucit încât s
ucide-mă chiar cu colierul pe care mi l-a cumpărat.

Și apoi l-a salvat pentru un deceniu întreg. Așteptând dreapta

mo Dieter a ajutat, nu am avut niciodată probleme după ce m-am retractat
mărturie. A fost o greșeală sincera din partea mea – a fost, până la urmă, un
noapte extrem de traumatizantă. Și asta a deschis calea pentru ca Shane să ob
avocat și să i se anuleze verdictul procesului.

Astăzi, după unsprezece ani, Shane Nelson este eliberat din închisoare.

Și îl iau.

Ușile închisorii se deschid și Shane iese, purtând un bătrân
palton negru, o pereche de blugi și pantofi sport care probabil erau albi, dar
sunt acum o nuanță de gri. Are o geantă de mână pe umăr,
care deține toate bunurile sale în întreaga lume. Îi fac semn ca să vadă
eu, iar el îmi face semn înapoi.

Când se apropie, cercurile întunecate de sub ochi sunt mai vizibile,
dar măcar nu are vânătăi pe față. Îmi făcusem griji că
s-ar putea întâmpla ceva în ultimele zile care l-ar putea împiedica
venind acasă, dar nimic altceva nu a mers prost.

„Brooke. Bună."

„Bună”, spun eu.

Când l-am vizitat la închisoare în ultimele două luni, a trebuit
vorbiți unul cu altul printr-un perete de sticlă, folosind telefoane montate pe
perete. Nu ne puteam atinge unul de altul. Acum nimic nu ne desparte, dar
stăm acolo, zâmbind nervoși. Nu știu care dintre noi arată
mai anxios.

„Mulțumesc că m-ai luat”, spune el.

"Nici o problemă." Nu e ca și cum ar avea pe altcineva care să o facă pentr
în afară de mine, e singur pe lume. „Cum te simți să fii afară?”

Este o întrebare atât de stupidă și mă simt prost pentru că am pus-o. Dar p
pentru prima dată după mult timp, zâmbetul de pe chipul lui pare autentic. "S
uimitor."

Nu va fi o tranziție ușoară înapoi la viața obișnuită. Shane cel puțin a prim
GED, dar plănuise să meargă la facultate și, desigur, asta niciodată
s-a întâmplat. Nu are bani și, deși probabil că va fi complet
scutit de toate acuzațiile, este greu de șters faptul că și-a petrecut ultimul dece
a vieții sale în închisoare. Nu poate continua ca în ultimii zece ani niciodată
s-a întâmplat.

Este vina mea și voi face tot ce pot să-l ajut.

Am mâna în buzunar și scot un telefon cu flip. Îi întins lui Shane.
„Iată un telefon pe care să-l folosești dacă ai nevoie. Are o grămadă de preplăt
minute.”

Mi-l ia, răsturnându-l în mână. "Wow. La închisoare,
aceasta ar fi contrabandă majoră. Mulțumesc foarte mult."

"Nu e mare lucru."

„Știu, dar apreciez.”

Dau din cap, cu fața brusc fierbinte. „Ei bine”, spun eu, „să pornim la drum

Shane își aruncă geanta în portbagajul mașinii mele și apoi se urcă în el
scaunul pasagerului de lângă mine. „Trebuie să-mi iau permisul de conducere

„Nu mă deranjează să fiu șoferul tău între timp”, îi spun.

„Mulțumesc, Brooke.”

„Vrei să iei niște fast-food la întoarcere?”
Practic începe să-i lămurească gura. „Isuse, mi-ai citit gândurile.”
Se pare că luarea unui tip care a fost în închisoare în ultimii zece ani la un restaurant fast-food este chiar mai bine decât să duci un copil la un mag Shane se uită fix la meniu timp de vreo zece minute, cu ochii mari, și ajunge comandând mai multă mâncare decât l-am văzut vreodată mâncând într-o sin comenzi, scoate acest plic plin cu bani din buzunar, dar eu fac l-a pus la loc. Practic nu are bani – cel puțin pot face este să-l tratez la această masă.
Când în sfârșit mușcă din burgerul ăla gras de fast-food, se uită ca și cum ar muri de fericire. „La naiba, acesta este un burger fantastic.”
Mă uit la propriul meu burger, cu chiftelele sale cauciucate și salata verde ghiței."
Își bagă în gură ca opt cartofi prăjiți deodată și apoi ia o înghițitură lungă din milkshake-ul lui de vanilie. "Îmi pare rău. Nu știi ce am mâncat în ultimii zece ani.”
„A fost așa de rău?”
El se înfioară. "Nu vreau să vorbesc despre asta. Dar da.”
Pentru o clipă, mi-l imaginez pe Tim stând la una dintre mesele lungi din sala de mese din închisoare, privind în jos la o tavă cu carne misterioasă și pli legume. Este ceea ce merită. E mai bine decât merită.
„Deci”, spune Shane, „când ajunge Josh acasă?”
Oricât de mult se bucură de această masă fast-food, a devenit clar din conversațiile pe care le-am avut cu Shane în ultimele câteva săptămâni că cee așteaptă cu nerăbdare să-și cunoască fiul. El a fost ferm că eu nu l-am putut aduce pe Josh să-l vadă la penitenciar. Nu vreau să mă vadă ca aceasta.
— De obicei, autobuzul ajunge la noi acasă la trei după un sfert, spun eu.
El dă din cap. "Asa de..."
Nu suntem pe deplin siguri cum este cel mai bun mod de a gestiona aceast nu genul de lucruri pe care le poți căuta cu ușurință online. Cum te prezinti

fiul tău către tatăl său, care a fost în închisoare pentru crimă de zece ani? este complicat. Tot ce i-am spus lui Josh până acum este că un vechi prieten de-al n stai puțin cu noi.
„Voi spune doar că ești prietenul meu”, îi spun. „Suntem de acord asta, nu?”
Shane dă din cap. „Vreau doar să-l cunosc. Îi putem spune adevărul când timpul este potrivit.”
"Exact."
„Mă gândeam...” Mai ia o mușcătură din burger. „Poate pe În urmă, ne-am putea opri și aș putea să-i cumpăr un cadou, știi? Ce fel de lucru crezi că i-ar plăcea?”
„Îi place baseballul, dar acum este prea frig pentru a juca.” Cred pentru ur „Sincer, în zilele noastre, îi place cel mai mult Nintendo lui.”
„Aș putea să-i cumpăr un joc?”
„Totuși sunt atât de scumpe.”
Shane tresări. „Ei bine, poate că aș putea...”
„Shane.” Întind mâna lui, dar în ultimul moment mă retrag. "Doar Relaxați-vă. Tot ce trebuie să faci este să vorbești cu el și poate să te joci cu Ni l. Este un copil ușor. Îi va plăcea de tine.”
El zâmbește timid. "Bine. Îmi pare rău. Acest lucru este cu adevărat import pe mine."
"Știu. Dar crede-mă, va fi bine.”
Josh este un copil ușor și sunt sigur că îi va plăcea Shane. Partea grea este o să-i explic cine este acest om cu adevărat și de ce am păstrat asta de la el de atâta timp. Cât de mult din adevăr îi putem spune? Eu nu vreau să-l mint, dar are zece ani. Nu știu dacă se poate descurca

întregul adevăr.

Bănuiesc că o vom cânta după ureche.

CAPITOLUL 45

După ce ne întoarcem la mine acasă, primul lucru pe care Shane vrea să-l faca
duș. Când îi dau voie, el se îndreaptă spre etaj
baie, iar apoi stă acolo peste o jumătate de oră. El iese
arătând de parcă și-ar fi petrecut ziua la un spa.

„A fost cel mai bun duș pe care l-am făcut în zece ani”, anunță el. "Am
pentru a face apa la orice temperatură mi-am dorit. Aș putea petrece atâta tim
dorit acolo. Și nu eram goală lângă alți cinci tipi.”

„Sună grozav”, râd.

Se uită în jos la ceas. „Deci autobuzul ar trebui să vină în curând, nu?”

"Destul de curând." Mi-am luat ziua liberă de la muncă și i-am dat lui Marg
după-amiaza liberă la fel. „Probabil va veni în următoarele zece minute.”

„Bine...” Își trece o mână tremurândă prin părul umed, apoi se uită
jos la blugii săi. „Crezi că ceea ce port este în regulă?”

Este atât de adorabil de nervos. Mă apropii de el și îmi pun mâinile pe el
umerii lui. Este prima dată când îl ating de când a ieșit din el
închisoarea, dar se simte corect. "Nu fiți agitat. O să te placă. eu
promisiune."

"De unde știți?"

"Deoarece." îi rânjesc. „Ești un tip simpatic.”

Ochii ni se întâlnesc și un colț al buzelor lui iese în sus. Acum că el este
s-a curățat și a ieșit din salopeta de închisoare, arată atât de diferit. am avut
am uitat cât de sexy ar putea fi Shane. Și trebuie să recunosc că a crescut
jocul lui din ultimii zece ani. Până și cicatricea de pe frunte pe care i-am cusu
eu însumi sunt sexy.

De asemenea, îmi vine prin minte că nu a fost cu o femeie de peste un dece
Și în seara asta, va dormi în dormitorul chiar lângă al meu.

Momentul de liniște dintre noi este întrerupt de sunetul
sunând soneria. Este Josh. Autobuzul școlar a sosit.

Shane se îndepărtează de mine, uitându-se la ușă în timp ce îl trage de a lu
gulerul cămășii. Mă repez și descui ușa, iar acolo este Josh, în picioare
intrarea cu rucsacul atârnat pe un umăr ca acesta este oricare
zi obișnuită, și nu ziua în care este pe cale să-și întâlnească tatăl pentru prima

„Bună, mamă”, spune el. "Mi-e foame."

„Josh.” Mă uit înapoi la Shane, care își strânge mâinile.
„Avem un vizitator aici. Acesta este Shane.”

„Bună, Josh”, spune Shane. „Este foarte plăcut să te cunosc.”

Josh îl ignoră pe Shane și își aruncă rucsacul chiar în centrul
foaierul. Ar trebui să-l pună pe o parte, dar întotdeauna reușește să-l pună înă
exact locul potrivit pentru care cineva să se împiedice. „Nici nu am luat prânz
scânci el. „Au mâncat ravioli la prânz și mi-au dat doar cinci
ravioli. Cinci, mamă!”

Mă uit din nou la Shane, îngrijorat că este jignit că Josh în mare parte doar
pare interesat să ia o gustare, dar nu pare supărat. El este doar
zâmbind și uitându-se la Josh de parcă n-ar putea trece peste asta.

„Bine”, spun eu. „Ce vrei pentru o gustare?”

"Nu știu. Ce avem noi?”

„Știi ce avem!” Doamne, copilul ăsta îmi poate încerca răbdarea
uneori.

„Când eram copil,” spune Shane, „obișnuiam să iubesc untul de arahide
biscuiți Ritz. Mama obișnuia să-mi facă asta tot timpul.”

Josh ridică privirea spre Shane, luând în considerare sugestia lui. Doi dinți
seamănă atât de mult încât îmi dă fiori. Mă întreb dacă Josh observă. Sunt sig
Shane o face.

„Bine”, spune Josh. „O să am asta.”

Din fericire, avem atât biscuiți Ritz, cât și unt de arahide în cămară

Shane crede că Mama le folosește pentru a-l ține pe Josh ocupat. Ar trebui să-i spun.
Shane ia o mână de biscuiți pentru a-și ține foamea în frâu în timp ce Mama pune în farfurie și le acoperă cu unt de arahide. Nu este chiar o slujbă de două persoane dar ne dă șansa de a vorbi.

„Îmi pare rău că a fost cam nepoliticos”, spun eu.

"În nici un caz." Shane mă râde. „I-a plăcut sugestia mea. Asta a fost Grozav. De asemenea...” Coboară vocea. „Îmi amintește mult de mine la asta vârstă."

— Știu, seamănă foarte mult cu tine.

„Nu doar atât.” Aruncă o privire peste umăr. „Există ceva despre el. Personalitatea lui. El doar... mă face să mă gândesc la ce Eram ca la vârsta aceea.”

Nu vreau să fiu în dezacord cu Shane, dar în interior, îmi tremur cap. Josh nu este ca Shane. Nu l-am cunoscut atât de bine pe Shane înainte de întâlniri, dar toată lumea știa că Shane Nelson era sălbatic. Josh nu este așa toate. Este timid și dulce și nu a început niciodată probleme la școală.

„De ce nu te duci să te joci Nintendo cu el?” Sugerez.

Ochii lui Shane se luminează. „Da?”

"Sigur. De ce nu?"

„Obișnuiam să mă joc la casele prietenilor când eram copil...” Desigur, the Nelsons nu-și putea permite Nintendo. Abia își puteau permite să păstreze lumini aprinse. — Crezi că și-ar dori eu?

„Cu siguranță ar face-o.”

Termin de făcut eu însumi biscuiții Ritz, în timp ce Shane intră camera de zi să se alăture lui Josh. Abia le văd și nu aud orice spun ei, dar se pare că merge bine. Shane se apleacă Josh, vorbind cu el. Apoi se așează pe canapea de lângă el.

După zece ani, Josh își petrece în sfârșit timp cu tatăl său. Nu pot aștepta să-i spui adevărul.

CAPITOLUL 46

În timp ce Shane și Josh joacă Nintendo, telefonul meu sună cu un număr nu recunosc.

Când Tim a fost arestat prima dată, am învățat să nu răspund la telefon da nu a recunoscut numărul. În mare parte, au fost reporterii de pe cealaltă linie disperat după o relatare directă a experienței mele de acum unsprezece ani și în ultimele luni. Mi-au oferit cantități uluitoare de bani ca să-mi spun povestea, dar am refuzat mereu. E destul de rău că va treb depune mărturie la procesul lui Tim — nu vreau să-l retrăiesc cu un reporter vezi povestea mea mânjită în știri și pe internet. Ca să nu mai vorbim de asta ar crește șansele ca Josh să afle adevărul.

Și apoi erau cei care urăsc care mă sunau. Oameni care au fost furios pe mine pentru că am trimis un om nevinovat la închisoare. Pentru că un bărbat care s-a dovedit a fi un ucigaș. A trebuit să-mi schimb adresa de e-m pentru că inbox-ul meu era inundat în fiecare zi cu mesaje supărate și chiar amenințări. Mi-am schimbat și numărul de telefon, dar nu a ajutat. Dacă cine vrea să ajungă la tine, există întotdeauna o cale.

Dar a trecut destul de mult. Au mai fost o sută de știri

povestiri de la arestarea lui Tim, iar publicul are o memorie scurtă. Reporteri
nu mai sunt interesat de povestea mea. Sunt știrile de ieri și asta e
cum o prefer eu.

Deci este sigur să răspunzi la telefon.

Dau clic pe butonul verde pentru a accepta apelul în timp ce mă așez la bu
masa. "Bună ziua?"

"Brooke?"

Este vocea unei femei. Pare mai în vârstă, cam de aceeași vârstă, mama m
ar fi fost, dar nu o recunosc.

„Da...” spun eu.

„Brooke, ea este Barbara Reese.”

Mă încremenesc, dorindu-mi să nu fi preluat apelul. Barbara Reese a lăsat
mesaje pe mesageria mea vocală, când Tim a fost arestat prima dată, dar eu
nu a mai întors niciunul dintre ei. Era disperată să vorbească cu mine, ceea ce

surprinzător, având în vedere că voi depune mărturie împotriva singurului e
Și acesta este cu atât mai mult motiv pentru care nu pot vorbi cu ea.

"D-na. Reese, încep eu, nu pot...

— Te rog, nu închide, Brooke. Vocea ei se sparge pe cuvinte. La fel de
Oricât de greu au fost pentru mine ultimele două luni, sunt sigur că au fost eg
mai rău pentru ea. "Vă rog. Eu am nevoie să vorbesc cu tine."

Vreau să închid telefonul, dar nu-i pot face doamnei Reese. Adevărul
este că mi-a plăcut foarte mult de ea când eram copil. Mi-am petrecut aproxim
Casa lui Tim și doamna Reese era mult mai drăguță decât mama mea. Ea
întotdeauna au avut gustări mai bune decât la mine acasă, ea și soțul ei au făc
cei mai buni burgeri pe grătar și ea a avut întotdeauna cuvinte bune să-mi sp
ca să menționez când mama ne-a prins pe Tim și pe mine într-o încuietoare a
eram la gimnaziu (exersam!), ea a făcut tot posibilul să netezi lucrurile
afară cu mama mea isterica. Întotdeauna l-am invidiat pe Tim pentru mama l

„Îmi pare rău”, spun, „dar nu avem despre ce să vorbim”.

Trag telefonul de la ureche, dar sunt oprit de sunetul lui
Doamna Reese strigând: „Te rog, nu închide, Brooke! Te rog doar ascultă-mă
afară!”

Am scos o respirație lungă. „Nu e nimic de discutat. Eu... am văzut un mort
trupul în subsolul lui. Îmi pare rău. Știu că e greu să aud asta. eu niciodata
ar fi crezut că și Tim va face asta.”

„Nu ar face-o!” Doamna Reese și-a pierdut calmul. — Brooke, tu
îl cunoştea mai bine decât oricine. Chiar crezi că ar ucide asta?
fată?"

„Cadrul era în subsolul lui.”

„Deci trebuie să fi pus-o altcineva acolo!”

Simt un val de tristețe. Ea nu crede pentru că nu a fost blocată
jos, în pivnița aceea unde o fată moartă era înfășurată într-o prelată, putrezin
etajul subsolului. Ea nu a văzut panica de pe chipul lui Tim când și-a dat seam
poliția cobora la subsol. Ar fi fost nevoie de mult
convinge-mă că fostul meu cel mai bun prieten a fost un criminal în serie, dar
m-a făcut credincios.

În acel moment, Shane intră în bucătărie cu paharul lui gol
apă. Începe să-l umple, dar când observă că sunt la telefon și
îmi prinde expresia chipului, ridică o sprânceană spre mine. El gura
cuvintele: Cine este?

„Te rog să vorbești cu Tim”, scâncește doamna Reese. „Dacă vorbești cu el încă mai crezi că a făcut acele lucruri oribile...

„Nu o să-l vizitez pe Tim în închisoare.” Asta este absolut în afara întrebare. — Îmi pare rău, doamnă Reese.

Cealaltă sprânceană a lui Shane se ridică la numele doamnei Reese. El stă acolo, ținându-și paharul cu apă într-o mână, ascultându-mi capătul conversație.

— Trebuie, Brooke! Doamna Reese plânge. „Totul acesta se întâmplă din cauza ta — nu înțelegi? Dă-i lui Tim șansa să explice. Tu Trebuie să-"

Înainte ca doamna Reese să-și poată finaliza propoziția, Shane îl smulge telefonul din mâna mea. Îl apasă de ureche, ascultă o secundă, apoi își drese glasul cu voce tare.

"D-na. Reese, spune el cu o voce fermă. „Acesta este Shane Nelson. Tu trebuie s-o las pe Brooke in pace. Nu mai suna la acest număr niciodată.”

Cu acele cuvinte, Shane trage la butonul roșu de pe telefon îl aruncă pe blatul din bucătărie. — Un nerv din partea ei, mormăie el.

„Pentru a fi corect...” ridic privirea la el. „Mama ta m-a sunat când tu au fost procesați și au spus aproape aceleași lucruri.”

„Corect, dar am fost nevinovat.”

„Sunt sigur că mama lui Tim îl crede nevinovat”.

"Oh te rog." Acum că am vorbit, el își umple paharul cu apă, drept până la refuz. „Ea știe adevărul. Cum a putut să nu știe? Ea la urma urmei, l-a crescut.” Ia o băutură din paharul cu apă. "Tu nu crezi că dacă Josh ar fi un ucigaș, ai ști asta?

E amuzant pentru că atunci când am crezut că tatăl lui Josh este un crimin urmărind mereu fiul meu pentru tendințe sociopatice. Dacă ar fi arătat vreun toate, aș fi sărit peste tot — dar Josh era un băiat bun. Totuși, copii se schimbă după ce cresc. Îl voi cunoaște când va avea treizeci de ani la fel de îl cunoști la vârsta de zece ani?

„Nu știu”, spun în cele din urmă.

Își dă ochii peste cap. — Nu fi naiv, Brooke. Mama lui Tim nu caută pentru adevar. Ea caută doar să-și scoată fiul de pe cârlig. Nu poți lăsa asta se întâmplă.”

Are dreptate, desigur. Doamna Reese va face tot ce este necesar pentru a o fiul achitat. Dar va dura mult mai mult decât să mă convingă.

CAPITOLUL 47

După ziua stresantă pe care am avut-o, nici nu mă pot gândi să gătesc cina. În schimb, comandăm o pizza. Există un moment drăguț când Shane și Josh descoperă că amândoi iubesc pepperonii pe pizza și jur că Shane arată ca el va lacrima.

Conversația de la cină curge ușor. Uitasem cât de natural Shane ar putea fi carismatic și, deși încearcă puțin prea mult, Josh nu pare să observe. Josh a fost un pic dezamăgit de când era Tim arestat, iar aceasta este una dintre cele mai frumoase cine pe care le-am avut

După ce Josh urcă pentru a-și termina temele, Shane rămâne la masă de bucătărie, zâmbind în sinea lui.

"Ce?" Spun.

„Este un copil drăguț”, spune el.

"Da. El este."

„Pare și el deștept.” El lasă capul. „Se pricepe la sport?”

"Foarte bun. Ar trebui să-l vezi cum lovește o minge de baseball.”

Ochii i se fac mari. "Aș putea?"

„Ei bine, nu acum. Dar când vremea se îmbunătățește. Și Liga Mică începe în primăvară. Poți să mergi la jocurile lui – sunt sigur că i-ar plăcea ast

Nu am văzut niciodată toată fața cuiva luminându-se la perspectiva participarea la un joc de softball pentru copii, care este desigur destul de plict tu, Brooke, spune el.

"Pentru ce?"

„Pentru că am făcut o treabă atât de bună în creșterea fiului nostru.”

Arunc o privire rapidă spre casa scării. „Ai grijă ce spui. Pereții sunt subțiri pe aici.”

"Dreapta. Scuze.” Își drese glasul. „Oricum, am vrut doar să-ți spun că apreciez că m-ai pus aici și o să scapi de părul tău în curând.”

Clipesc la el. "Ce vrei sa spui?"

"Oh." El ridică un umăr. "Am uitat să menționez. Am auzit de la mine avocat și se pare că mama mi-a lăsat ferma în testament. Deci dupa Am curățat locul acela, pot locui acolo. Cred că mă voi duce Mâine."

Ferma. Locul unde s-a întâmplat totul. Masacrul.

„Cum ai putea să vrei să locuiești acolo?” Spun. „După toate astea s-a întâmplat..."

Sprâncenele lui se ridică cu centimetri în sus. „Aceasta a fost casa mea tim Brooke. Și sincer, nu este ca și cum aș avea multe opțiuni.”

„Poți sta aici cât vrei.”

„Nu vreau să impun.”

„Nu vei fi.”

Se uită în jos la farfuria din fața lui, pătată de unsoare de pizza. „Apreciez generozitatea ta, dar aceasta nu este casa mea. Am nevoie de al me loc. Înțelegi asta, nu?”

Înțeleg, dar nu-mi place. Acea fermă apare doar în mine coșmaruri în aceste zile. Nu-mi pot imagina cum ar putea să-și dorească să tră Acolo. Gândul că mă duc oriunde în apropiere mă îmbolnăvește fizic.

„Dacă asta vrei”, spun în cele din urmă.

Doar nu-mi cere să vizitez.

Shane și adun totul de la cină și îl pun pe spate în dormitorul de oaspeți. Îi iau un pl
și pătură, pentru că a început să ningă, iar camera pare puțin rece.
El insistă că poate să-și facă singur patul, așa că îl voi lăsa pe el în timp ce spu
noapte lui Josh.
Josh și-a terminat temele și citește în liniște în pat. El pune
jos cartea lui când mă vede intrând.
„M-am spălat pe dinți”, îmi spune el.
Mă așez pe marginea patului lui. În primii cinci ani ai lui Josh
viața, noi doi am împărțit un pat din necesitate. (A fost excelent pentru mine
iubește viața.) Și acum copilul are propria lui cameră. "Loc de muncă bun. To
temele sunt făcute?”
"Da." El ezită. „Mama?”
"Da?"
„De ce Shane stă cu noi?”
„Este un vechi prieten.” Minciuna devine din ce in ce mai usoara. „El este
va sta câteva nopți. De ce?"
Josh ridică din umeri slabi. "Fara motiv."
„Nu-ți place de el?”

El ezită, iar stomacul meu se scufundă. lui Josh îi place pe toată lumea. Cu
am crezut că e posibil ca el și Shane să nu fie cei mai buni prieteni
imediat, nici măcar nu mi-a trecut prin minte că lui Josh nu i-ar plăcea
l.
„Este bine”, spune Josh cu grijă.
„A fost rău cu tine?”
"Nu."
„Există ceva ce nu-ți place la el?”
„Nu...” Dar din nou, există această ezitare. Este ceva ce el nu este
spunându-mi și mă înnebunește că nu-l pot scoate din el.
Totuși, nu știu ce ar fi putut greși Shane. am avut
Ochii mei pe ei practic tot timpul de când Josh a fost acasă.
Shane a fost grozav cu el, având în vedere că nu are experiență cu el
copii. Adică, Tim a fost profesor. Asta a făcut pentru a trăi.
Evident, era mai bun să se împrietenească cu un băiețel de zece ani decât cu u
tip care și-a petrecut ultimii zece ani din viață în închisoare.
„Cât timp rămâne?” întreabă Josh.
„După cum am spus, nu atât de mult. Poate câteva nopți.”
Este imaginația mea sau Josh pare ușurat?
Nu știu ce are Josh împotriva lui Shane, dar nu o să las
lui Shane despre toate acestea. Ar fi complet zdrobit. Trebuie să
preface că Josh a crezut că este grozav.
Când intru în dormitorul de oaspeți, Shane tocmai a terminat de pus
cearșafuri noi pe pat. Scutură pătura, dar o pune jos
când mă vede. „Hei”, spune el.
"Hei."
„Deci...” își freacă cicatricea de pe frunte. „Josh a spus ceva despre?
pe mine?"
Nu pot să-i spun că Josh părea fericit de ideea că nu ar fi
stând mult timp. „Te-a plăcut.”
A fost un lucru corect de spus. Un zâmbet se întinde pe buzele lui Shane.
"Asta-i grozav. Știi, mă gândeam, poate până când voi obține un loc de muncă,
fii aici când Josh ajunge acasă de la școală în fiecare zi și fii atent
el pentru tine.”
„Oh...” Îmi feresc privirea. „Ei bine, treaba este că deja avem
cineva care este aici în fiecare zi. Asa de..."

„Dar asta te-ar economisi bani. Și aș putea să petrec timp cu el.”

„Lasă-mă să mă gândesc la asta”, spun, chiar dacă nu o voi face. Nu există Scap de Margie, mai ales când Josh nu pare atât de nebun despre Shane. „Ascultă, sunt niște haine pe care le poți purta în vârf sertar acolo.”

Shane deschide sertarul de sus al comodei de lângă pat. El scoate a tricou pentru bărbați, despre care acum îmi dau seama că are cuvântul Syrac Acolo a mers Tim la facultate și, din privirea de pe chipul lui Shane, el o știe. „Asta este îmbrăcămintea lui Tim?”

„Da”, recunosc. „Era în casă așa că…”

Shane dă jos tricoul dezgustat. "Grozav."

"Îmi pare rău." Acum mă simt cât de nepotrivit a fost asta. Nu părea ca o idee proastă înainte totuși. Adică, sunt doar haine. "Te voi prinde altceva de purtat mâine.”

El oftă și se lasă pe marginea patului. "Nu, e bine. eu nu poate fi pretențios. Și totul sunt doar haine.”

„L-am spălat”, spun eu slab.

Se uită în jos la poala lui. „E vina mea că ai fost chiar și în această poziție. Dacă te-aș fi protejat mai bine de el în noaptea aceea...

— Ai încercat să mă avertizi.

„Am făcut...” El ridică ochii. „Mă ucide faptul că a luat avantajul tău de când ai venit aici. Nu mă voi ierta niciodată că l-am lăsat se întâmplă.”

Mă așez lângă el pe pat. „Nu a fost vina ta. Ai fost în închisoare. Oricum, până la urmă a ieșit.” Îi pun ușor o mână pe a lui. „Mă bucur că ai plecat acum.”

El chicotește. "Și eu."

Se uită în jos la mâna mea pe a lui, iar apoi ochii lui trec peste mine. The dorul de pe chipul lui este inconfundabil. Presupun că nu ar trebui să fiu surp omul este în închisoare de un deceniu. Nici măcar nu a atins o femeie în totali acel timp.

Și Shane este încă foarte atractiv. Obișnuiam să leșin când îl priveam alergând pe terenul de fotbal și e și mai sexy acum că este mai în vârstă. E mai musculos decât era în liceu – trebuie să fi făcut antrenament multe în închisoare. E greu de rezistat.

Dar nu pot face asta. Și mai bine îmi iau mâna de pe a lui. Acum.

Când observă că m-am retras de el, își întoarce privirea. „La naiba, Îmi pare rău."

Încerc să-mi păstrez vocea uniformă. "E în regulă."

„Nu vreau să te fac deloc inconfortabil”, spune el. "Nu sunt o să mint — când mă uit la tine, vreau să... dar oricum, asta e al meu problemă. Nu al tău. Îți promit că voi fi un gentleman perfect cât timp stau aici.”

"Mulțumesc." îi zâmbesc. „Și nu ar trebui să ai probleme departamentul de romantism. Ești destul de fierbinte.”

El râde. „Sunt? E bine de știut."

"Doar spuneam. Nu cred că vei avea prea multe probleme a găsi o femeie cu care să recupereze timpul pierdut.”

„Hei, nu vreau vreo femeie întâmplătoare într-un bar de care să nu-mi pas despre." Își mestecă buza de jos. „Vreau să spun, da, a trecut mult timp. Dar

Încă vreau să fie cu cineva la care țin. Cineva important pentru mine.”

„Shane...”

„Ca mama fiului meu...”

Cuvintele lui trezesc ceva în mine. Mama fiului meu. Shane este pentru mine ceva ce nimeni altcineva nu poate fi. El este tatăl biologic al lui Jo După toți acești ani, el este singurul bărbat care poate face întreaga familie. Vrea să fie aici cu mine, iar fiul nostru nu va fi niciodată cel mai bun după el cum mă temeam că va fi pentru orice alt bărbat cu care am ales să mă căsăto

"Brooke?" el spune. Ochii lui sunt plini de poftă inconfundabilă.

„Ar trebui să ajungi să ai asta”, îi spun. „Nu ar trebui să te mulțumești. Tu ar trebui să aibă acea legătură specială.”

Când se aplecă înainte și mă sărută, nu-l opresc.

CAPITOLUL 48

Mă trezesc acoperită de o sudoare rece.

Eu și Shane am ajuns să facem sex aseară. Nu prea am vrut să o fac du-te până la capăt, dar mi-am dat seama că el și-a dorit foarte mult, iar eu nu m-am putut convinge să spun nu. La urma urmei, el fusese privat de asta p zece ani. Nu poți spune nu dacă dai un pahar cu apă unui tip care a fost pierdut în deșert timp de zece ani.

Bine, îmi dau seama că nu este același lucru. Încă.

S-a terminat repede și, după aceea, m-am simțit ciudat de gol. Shane a plut să dormim aproape instantaneu, așa că nu am avut șansa de a vorbi, ceea ce a pentru cel mai bun. M-am strecurat din dormitorul de oaspeți și m-am întors unde m-am aruncat și m-am întors timp de peste o oră înainte de a pleca în sf somn neliniștit.

Și, desigur, acel somn a fost plin de coșmaruri.

A fost același coșmar pe care l-am avut întotdeauna. Eram înapoi la fermă, în sufrageria neagră cu furtuna năvălind afară. Și acel fulg de nea colierul se strângea în jurul gâtului meu. Tunetul l-a zguduit pe fermă, iar o legătură de pe colier s-a rupt.

Și atunci m-am trezit la trei dimineața, cămașa mea de noapte udată.

Stau întins în pat tremurând. Nu a fost atât de mult un coșmar, cât a fost re ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Tim mă sufocă cu colierul ăla. Și apoi fulger de tunet. Și apoi…

Altceva.

Am auzit altceva exact când a izbucnit tunetul. Sunt sigur de asta. Dar eu nu-mi amintesc ce a fost. Amintirea gheare la marginea mea subconștient și îmi strâng ochii închiși de frustrare.

Ei bine, dacă nu mi-am putut aminti de zece ani, nu o voi face amintește-ți acum.

Îmi dau seama că un sunet mă trezise din somn. Ceva din in afara. Afară este încă o furtună de zăpadă, așa că a fost greu de deslușit, da aproape suna ca...

Un motor de mașină. Chiar în afara ferestrei mele. Si inca ceva:

Deschiderea ușii garajului.

Ma dau jos din pat, cu capul invartit. Navigam prin întuneric spre fereastra care dă spre fața casei mele. E destul de întuneric acolo, cu doar lumina slabă de la o lampă stradală, dar pot spune că ușa mea de gara închis. Și…

Alea urme de anvelope sunt în zăpadă?

Îmi mijesc ochii în fața ușii garajului, încercând să decid dacă eu ar trebui să mergi să verifici. Îmi pierd mințile aici? De ce ar face cineva îmi folosești mașina? Ușa garajului este încuiată. Nimeni nu intră acolo cu excepția din interior. Și singura altă persoană din casă este Shane și nici măcar nu are permis de conducere valabil. Nu că nu ar fi capabil condus, dar...

Inima îmi bate prea tare ca să încerc măcar să adorm din nou chiar acum. Îmi bag picioarele în papucii mei neclari și mă strecur pe jos hol către dormitorul de oaspeți, unde Shane dormea adânc ultima dată când a l-am vazut. Și, probabil, încă mai este.

Ușa dormitorului de oaspeți este închisă. Nu există niciun semn că Shane a fost în afara dormitorului. Îmi apăs urechea de ușă și pot aproape că se simte sunetul lui care respiră adânc. Nu vreau să bat sau a izbucnit asupra lui. Părea de parcă ar putea avea nevoie de un somn bu

Sunt paranoic. Nimeni nu folosea mașina mea. Nimeni nu este acolo. Ușa garajului este închisă.

Desigur, există o modalitate de a verifica acest lucru cu siguranță. Aș putea garaj și să văd dacă e zăpadă pe Toyota mea. Dacă există, cineva are a condus-o foarte recent.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât totul pare mai nebunesc. nu cr a auzit un motor de mașină. Trebuie să fi făcut parte din visul meu.

Trebuie să mă calmez și să mă întorc la culcare.

———

Când mă ridic din pat dimineața, mă simt cu adevărat oribil. Pleoapele mele simt că sunt lipite împreună și aproape că trebuie să le deschid cu mine degete. Înainte măcar să fac duș, mă poticnesc în sufragerie să iau o ceașcă de cafea.

Shane este deja treaz și este în bucătărie. El face ceva la sobă în timp ce fredonează pentru sine. Îmi frec ochii, privindu-l pentru a

moment până când în sfârșit mă observă.

"Buna dimineata!" spune el vesel.

"Dimineaţă." Casc tare. „Îmi pare rău. Nu am dormit bine.”

„Am dormit grozav.” Când se întoarce să se uite la mine, cercurile întuneca ochii aproape au dispărut. Mă simt prost pentru că am crezut că rătăcea oraș în Toyota mea în miezul nopții — era clar că primea noapte de somn pe care mi-aș dori să am. „Patul acela este atât de confortabil

Chiar nu este. Dar știu cât de îngrozitoare sunt saltelele de la închisoare.

„M-am obișnuit să mă trezesc devreme”, explică el. „Așa că am făcut micul dacă e în regulă. Am preparat și cafea dacă vrei ceva.”

Turnez o ceașcă de cafea din aparat. De obicei, pun smântână și zahăr, dar de data asta îl beau negru. "Ce faci?"

„Clătite.”

„Josh iubește clătitele. Mai ales dacă arunci puțină ciocolată chipsuri."

"Se va face."

Arunc o privire spre cămară. „Credeam că nu mai rămânem amestecul de

„De fapt, le-am făcut de la zero.”

"Într-adevăr?" Nici nu știam pe deplin că poți face asta. "Sunt impresionat.”

„Eu și mama făceam clătite în fiecare duminică dimineața”, el spune. „Îmi fac o mulțime de ei dacă vrei să-l trezești pe Josh și să-l lași știu.”

Spune ultima parte oarecum timid. Vrea mai mult timp cu Josh. eu înțeleg, dar nu poate forța asta.

„După micul dejun”, spune el, „o să ies și voi lopata aleea, bine?”

"Ar fi grozav." Zăpada s-a oprit undeva la începutul anului ore ale dimineții, lăsând o pătură groasă peste tot aleea și strada din afara casei. L-am lopat eu însumi — unul dintre multele responsabilități care revin direct asupra mea, ca singur adult din gospodărie. E frumos ca Shane să-l intensifice.

„Și după”, adaugă el, „am crezut că putem merge cu mașina la fermă. Vedeți cât de rău arată și poate curățați puțin.”

Am avut o gură de cafea în gură și aproape am scuipat-o. "Conduce la ferma? Astăzi?"

Întoarce o clătită, care acum este maro auriu. "De ce nu? Merge să-mi ia ceva timp să-l pregătesc pentru a mă muta acolo. Și e sâmbătă. La fel de bine să începă."

„Da, dar..." O transpirație rece îmi izbucnește pe ceafă. "Eu nu stiu daca este o idee buna. Probabil că este foarte murdar și poate chiar periculos. A stat gol de mult."

Își strânge buzele. „Bine, și de aceea trebuie să verific. este nu am de gând să iau nicio curățenie doar să stea acolo."

Mâinile îmi tremură. Așez ceașca de cafea jos în bucătărie masă înainte să-l scap. „Nu mă simt confortabil să conduc acolo. După tot ce s-a întâmplat, știi?"

Se uită la mine surprins. "Într-adevăr? A fost acum unsprezece ani."

De fapt, tocmai am trecut de aniversarea de unsprezece ani a acelui oribil noapte. "Da într-adevăr."

Așează spatula pe care a folosit-o pentru a răsturna clătitele. "Bine, Nu știu ce am de gând să fac atunci. Nu am permis de conducere, deci cum ar trebui să ies acolo?"

„Eu..."

Se încruntă. „Ai putea măcar să mă duci cu mașina? Nu trebuie să stai sau intră înăuntru. Doar lasă-mă."

ezit.

— Te rog, Brooke?

Simt un junghi de vinovăție. Sărmanul nici măcar nu are permis de condu cu atât mai puțin un vehicul. Tot ce vrea să facă este să se întoarcă la casa cop o poate recupera in conditii de locuit.

„Bine", spun eu.

Dar chiar dacă cuvintele îmi ies din gura, știu că voi trăi a le regreta.

CAPITOLUL 49

Shane marchează puncte mari cu clătitele sale. Josh mănâncă aproximativ op
și cu gura plină, le declară a fi „cele mai bune clătite vreodată”. Shane
nu ar putea arăta mai fericit când spune asta.

„Pot să iau niște rechizite de curățenie pe care să le duc la fermă?” el
întreabă în timp ce curăță mâncarea de pe masă.

„Sigur...” Nu vreau să-i spun că am sperat că ar putea
se răzgândește.

„Mulțumesc foarte mult că ai făcut asta, Brooke.”

Își sprijină o mână pe umărul meu și o strânge. mă zvârcolesc, de când
Josh este încă la masă. Da, am dormit împreună aseară, dar nu-i așa
să înțelegem că trebuie să fim atenți ce informații sunt furnizate celor zece nc
fiu de un an?

Destul de sigur, ochii lui Josh se fac ușor mari la vederea mâinii lui Shane
zăbovind pe umărul meu. Dar el nu spune nimic.

„Deci”, spune Shane. „Când putem pleca?”

"Mergând unde?" Josh țipă.

Shane se alunecă înapoi într-unul dintre locurile de la masa din bucătărie.
și mă duc la această fermă grozavă din celălalt capăt al orașului. obisnuiam
să trăiesc acolo cu mult timp în urmă.”

„Oh”, spune Josh. "Misto."

"Vrei să vii?" întreabă Shane.

trag aer în piept. Mă gândeam că Josh va rămâne în urmă în timp ce eu
l-a condus pe Shane la fermă. Dar spre surprinderea mea, Josh dă din cap
cu entuziasm. „Da!”

„Oh, dragă”, spun eu repede. „Nu trebuie să vii cu noi. este
va fi cu adevărat plictisitor. Nici nu vom intra înăuntru.”

„Dar ies vreo casă, te voi aștepta în familie.
Shane se îndreaptă afară să dea cu lopata aleea, iar eu adun curățenie provizii din casă. Nu știu exact ce să aduc și sunt îngrijorat că întreaga casă va fi murdară dincolo de cuvinte. Nu există mocheta, asa ca nu ma deranjez cu aspiratorul. Aduc mopul și găleata, mult lichid de curățare, câteva cârpe și două suluri de prosoape de hârtie. Sha va avea treaba tăiată pentru el.
După ce am toate proviziile, mă duc să-mi iau cheile de la mașină pentru a totul în portbagaj. Îmi țin cheile pe bibliotecă chiar lângă intrarea in casa, pe al patrulea raft de sus, chiar in fata Dicționarul lui Webster. Cu excepția cazului în care mă duc să-i duc, ei nu sun
Unde-mi sunt cheile?
O fracțiune de secundă mai târziu, găsesc cheile pe al treilea raft. In acelas unde le pun de obicei, cu excepția unui raft mai sus. Le smulg în mine mână, uitându-se la breloul de chei ca și cum ar fi căutat un indiciu.
Sunt sigur că am pus cheile pe al patrulea raft. Le-am pus acolo fiecare o singură zi când ajung acasă de la magazin sau de la serviciu sau oriunde. es automat. O fac fără să mă gândesc la asta. Deci, deși nu-mi amintesc punând cheile pe raft, sunt sigur că am făcut-o.
Desigur, când am ajuns acasă ieri, se întâmplau multe. am fost l-am adus acasă pe tatăl fiului meu, un bărbat care fusese închis închisoare din ultimul deceniu. Aveam multe în minte. Dacă există vreodată u când aș fi pus cheile în locul greșit, a fost ieri.
Totuși, mă neliniștește. Aseară când m-am trezit în mijlocul noaptea, eram sigur că auzeam un motor de mașină chiar în fața ferestrei me acum cheile mele sunt în alt loc decât unde le-am lăsat.
Mi-aș fi dorit să-mi fi verificat mașina aseară. Dacă cineva ar fi folosit-o pe mașină, ar fi fost zăpadă pe ea. Dar acum e prea târziu. Orice zăpadă ar fi s-au topit.
Ușa de la intrare se deschide și Shane intră în casă cu mănușile acoperit cu zăpadă. Odihnește lopata în colțul de lângă ușa unde el l-a găsit și îmi zâmbește. „Ai tot ce ne trebuie?”
Asta e o prostie. Trebuie să fi pus cheile în locul greșit. am mult in mintea mea. Nu ar trebui să mă înnebunesc analizând prea mult asta. Și oricum, dacă Shane a luat mașina undeva aseară? Ar fi asta chiar să fie cel mai rău lucru care a fost vreodată? Poate că voia doar să știe c era ca și cum ai fi din nou la volan după atâta vreme. Nu puteam da vina l.
„Da”, spun eu. „Am înțeles totul.”
Cincisprezece minute mai târziu, am încărcat Toyota cu curățarea provizii și ies la drum cu Shane pe scaunul pasagerului și Josh înăuntru partea din spate. Am acest sentiment îngrozitor de rău în timp ce trag pe drur i-am promis lui Shane că voi face asta. Nu pot da înapoi.
„Știi cum să ajungi acolo?” el intreaba.
— Da, răsturn eu.
E tăcut pentru o clipă. "Te simți bine?"
Nu, nu sunt bine. Ieșim cu mașina spre casa unde eram aproape ucis acum unsprezece ani. Nu este nimic în regulă în asta. Dar eu

nu pot spune exact toate astea în fața fiului meu. "Sunt bine."

„Apreciez că faci asta."

"Da."

Shane pare să realizeze că nu mai vreau să vorbesc despre asta, așa că tace și se lasă pe spate în scaun. Drumurile au fost în mare parte curățate afară dimineața, așa că, deși nu am tracțiune integrală, nu este prea navigarea proastă în jurul lui Raker. Nu este până când nu fac drumul mai mi la fermă că devine un pic alunecos. Drumul a fost arat, dar nu foarte bine și pentru că este sub temperatura de îngheț, o mulțime de zăpada rămasă s-a transformat în gheață.

„Doamne," comentează Shane în timp ce mașina derapează în lateral. "Ate Brooke. Nu știi să conduci pe zăpadă?"

Nu foarte bine. Nu aveam o mașină înapoi în Queens – doar am luat autob unde trebuia să merg. Această Toyota este prima mașină pe care am deținut-o aceasta este prima mea iarnă cu zăpadă gravă.

„Poate că ai putea să-mi dai niște sfaturi cândva", spun eu.

"Da, poate."

Conduc încet pentru restul milei întinse până la fermă. eu trebuie să meargă mai puțin de zece mile pe oră. După câteva minute, casa iese la vedere.

Arăta rău în urmă cu unsprezece ani și, dacă se poate, arată și mai rău acum. Vopseaua roșie s-a uzat aproape complet, cu excepția câtorva puține petice, iar treptele spre ușa din față s-au prăbușit aproape complet departe. Acoperișul este acoperit cu zăpadă și se pare că cel puțin rezistă, dar pun pariu că și acolo sunt multe daune. Casa asta este un pic mai mult decât un fixator superior.

Shane se uită la vechea lui casă, cu mâinile strângându-i genunchii. Nu pot citește-i gândurile până când izbucnește: „Uite! Este vechiul meu Chevy!"

Destul de sigur, mașina veche a lui Shane este încă parcată lângă casă, aco într-un strat sănătos de zăpadă, dar încă de recunoscut. Sunt sigur că mașina la fel de multă muncă cât casa pentru a o pune în stare de folosință. Trag lâng Chevy, sperând că îmi mai pot scoate mașina după asta. Toyota nu este bun la retragerea din zonele înzăpezite.

„Acolo trăiam eu, Josh", îi spune Shane.

„Este ca o casă bântuită", comentează Josh.

Shane îmi face cu ochiul. "Ar putea fi."

N-aș fi complet surprins. La urma urmei, aici au murit trei oameni. Aceast simte că Shane nu prea simte gravitatea asta. El chiar pare fericit să fiu aici.

„Hei", îi spune Shane lui Josh, „vrei să vezi înăuntru?"

"Sigur!"

Deschid gura să protestez, dar Shane și Josh urcă deja afară din mașină. Sunt atât de supărată pe Shane acum, vreau să țip. Am avut acord. I-am spus că îl voi lăsa aici și apoi plec. Dar dacă al meu fiul intră în casă, evident că nu pot pleca. Deci nu am de ales decât să se grăbească după ei.

Încep să țip la Shane să fie atent la pași, dar fără să am ca să fie spus, Shane îl ajută pe Josh să urce cele patru scări până la ușa din fa nu alunecă și nu cade. Mă urmez în spate, strângând balustrada ca să mă fere alunecând eu însumi de pe scările înghețate. Shane caută în buzunar o cheie, pe care îl încape în ușa din față. În timp ce descuie ușa, mi se face rău sentiment de déjà vu, din vremea când Shane și cu mine ne întâlnim și el a ad m-am întors la el acasă de câteva ori.

„Shane...", spun eu.

„Hai să aruncăm o privire rapidă în jur", spune el.

Se chinuie putin sa deschida usa, intre fiinta de lemn

aschiată și putrezită și toată fața casei fiind înghețată. El are să-și pună toată greutatea pe ușă, dar în cele din urmă se deschide. Și apoi, împotriva judecății mele mai bune, pășim înăuntru.

Interiorul casei este la fel de rece ca și exteriorul. Nu există putere, dar, din moment ce este zi, nu este atât de întuneric ca în noaptea aceea de ac Sunt pânze de păianjen lipite de tavan, iar toată mobila este acoperită cu a strat gros de praf. Mirosul de îngheț și mucegai pătrunde în aer.

Dar cel puțin este mai bun decât lemnul de santal.

„La naiba.” Shane se uită în jur. „Locul acesta a văzut cu siguranță zile mai

Privirea mea se îndreaptă spre zona din fața casei scării. Acolo este s-a întâmplat. Acolo a încercat Tim să mă sugrume cu propriul meu colier.

Josh trece un deget de-a lungul canapelei. Își ridică vârful degetului, adică acum acoperit cu negru. „Uite, mamă!”

„Da, este murdar.”

„Canapeaua este o cauză pierdută”, spune Shane. „Dar aș putea curăța pod Și bucătăria…”

Se uită la mine cu speranță. El vrea ajutorul meu. Are nevoie de ajutorul m Îi va lua tot restul vieții pentru a-și curăța locul ăsta proprii. Și acum că sunt înăuntru și nu am un atac de panică în mod activ, poate că asta nu va fi atât de rău pe cât cred eu că va fi. Poate voi primi în sfâr despre ceea ce s-a întâmplat aici în acea noapte.

Poate mă va ajuta să mă vindec.

— Bine, putem sta aici câteva ore, spun eu. "Si asta e."

Shane dă din cap cu nerăbdare. „Mulțumesc mult, Brooke.”

— În regulă, spun eu. „Hai să luăm materiale de curățenie.”

CAPITOLUL 50

Noi trei facem curatenie ca familie.

Până și Josh intră în asta. Urăște să-și curețe camera, dar asta este mai mul
aventura de curatenie. Nu ai idee la ce pepită dezgustătoare te duci
să găsesc după fiecare colț. De exemplu, într-un coș de gunoi gol din
bucătărie, găsim un șobolan înghețat. Este cel mai dezgustător lucru pe care l-
dar Josh se bucură de asta. Și Shane ia o lovitură din el
o lovitură din ea.

„Te rog scapă de șobolanul ăla”, mormăi eu lui Shane. „Nu vreau ca el să în
să-l ia acasă pentru a le arăta prietenilor săi.”

Shane râde. „Înțelegeți cu siguranță mentalitatea celor zece ani-
bătrân”.

Din păcate, după aproximativ două ore de curățare, am lansat un
o cantitate bună de praf în aer și Josh nu se poate opri din strănut. Nasul i se î
roșu și îi lăcrimă ochii.

„Cred că trebuie să ieși afară”, îi spun. „Luați puțin aer proaspăt.”

„De fapt”, spune Shane, „am putea face o plimbare. Pădurea dreapta
pe aici sunt foarte cool pe timpul iernii. Am putea chiar să construim un
om de zapada. Ce spui, Josh?

„Sigur”, este de acord Josh.

Eu dau din cap. "E prea frig. Nu vreau să rătăcesc prin
pădure."

Shane aruncă o privire spre Josh și apoi se uită înapoi la mine. „Ei bine, aș

ia-l eu însumi dacă vrei să rămâi în urmă.”

Un sonerie de alarmă sună în capul meu. Nu-l lăsa să facă asta. "Nu știu dacă este o idee bună.”

Shane se uită la mine pentru o clipă, ochii lui se întunecă. "De ce nu?"

„Pentru că nu este sigur.”

„Este perfect sigur.” Se încruntă. „Obișnuiam să trec prin toate aceste pădu vremea când aveam vârsta lui. De unul singur. Și voi fi cu el — voi avea grijă pentru el."

"Stiu dar-"

„O să-l țin în siguranță.” Fața lui Shane devine ușor roz. „Nu ai încredere pe mine?"

eu?

Eu am fost cel care sa asigurat ca Shane să fie eliberat din închisoare. am i el înapoi în viețile noastre. El este tatăl fiului meu. El este șansa noastră de a f familie, iar dacă nu pot avea încredere în el, am probleme mult mai mari dec doi dintre ei făcând o plimbare împreună în plină zi.

Josh mă trage de braț. „Vreau să plec, mamă.”

Până și Josh vrea să meargă. Cei doi se leagă în sfârșit. Ar fi fii crud să nu se întâmple.

Shane bagă mâna în buzunar și scoate telefonul cu clapeta pe care l-am cu l. Îl scutură în aer. „Am telefonul meu. Mă poți contacta dacă trebuie sa. Și am numărul tău dacă am nevoie de tine.”

„Bine”, spun eu. „Doar fii atent.”

Shane își pune o mână pe piept. „Jur, îl voi proteja cu mine viaţă."

eu il cred.

Mă asigur că Josh își pune pălăria și mănușile, iar Shane face la fel. Îi duc până la uşă şi îi privesc păşind în mica zonă împădurită lângă casă. La un moment dat, Josh alunecă pe un petic de gheață, dar Shane întinde mâna și îl stabilește.

Va fi bine. Shane este tatăl lui Josh. Nu va lăsa să se întâmple nimic l.

Mă întorc în casă, închizând ușa în urma mea. Incepe sa frig acolo, cu siguranță sub îngheț. Pun pariu că după zece minute, Josh va începe să se plângă și să vrea să se întoarcă înăuntru. Deși nu este ca deranjat de frig ca mine. Mereu a trebuit să mă chinui să-l fac să pună pe haina pentru școală, de parcă ar fi vreo șansă să-l las să meargă la școală doar într-un hanorac când sunt douăzeci de grade afară. Mă întreb dacă Shan la fel când era copil.

Mă doare ușor spatele din cauza tuturor curățeniei, așa că îmi iau un minu pe unul dintre scaunele pe care le-am curățat. Îmi scot telefonul din buzunaru — abia primește un semnal. Un bar pentru serviciul celular, dar cred ajunge. Aduc browserul de internet și ezit un moment înainte de a tasta: Timothy Reese.

Nu știu de ce tot caut la el. Nimic nu se schimba de la o zi la alta, acum că au trecut două luni de la arestarea lui. Imediat după, numele lui era

tinctul în fiecare zi. A fost o poveste bună și ar putea fi blândă
responsabil pentru mai multe crime cu ani în urmă.

Tim a avut curajul să pledeze nevinovat – aproape că simt că o face
să mă chinuiască. Cadavrul unei femei a fost găsit în subsolul lui. Oare el chia
cred că există vreo șansă să iasă din închisoare după ceva de genul
acea? Mi s-a spus deja că voi depune mărturie la procesul lui. mi-e frica
asta, dar asta trebuie să fac. E vina mea că nu a intrat la închisoare zece ani
mai devreme. M-a păcălit complet.

Nu am de gând să mai pierd timpul gândindu-mă la el. Îl șterg pe al lui
numele din motorul meu de căutare.

În schimb, aduc site-ul de știri local pe telefon. Voi răsfoi câteva
povești în timp ce aștept ca Shane și Josh să-și construiască omul de zăpadă sa
Josh să se răcească și să vrea să se întoarcă, oricare survine mai întâi. Este ne
pentru totdeauna pentru ca site-ul de știri să se încarce. Textul apare primul,
încă se încarcă pe ecran. Probabil că asta îmi va epuiza bateria.
În timp ce aștept, mă uit la prima poveste:

Garda locală a închisorii a fost ucisă

Mă uit la titlu, cu inima scufundată în stomac. Nu se putea
fi. Nu se putea.

Încerc să dau clic pe titlu. Nimic nu se intampla. De ce Internetul
trebuie să fie atât de rău aici? Poza de lângă titlu se completează
practic pixel cu pixel. Începutul unui craniu chel se materializează pe
ecran.

Nu poate fi Marcus Hunt. Nu se poate.

Și apoi imaginea se umple puțin mai mult. Doar cât să pot să văd
Ochii lui.

Oh Doamne. Este el. Este Hunt. A fost găsit mort, probabil astăzi. Ating
din nou pe articol, dar ecranul a înghețat complet. nu ma duc la
apuca sa citesti aceasta poveste. Nu știu când s-a întâmplat sau cum, dar
cumva, Marcus Hunt a fost ucis.

Aceasta este o știre de ultimă oră. Ceea ce înseamnă că tocmai l-au găsit
recent. A fost ucis peste noapte? Nu am nici o idee.

Dar știu că în această dimineață, cheile mașinii mele erau în alt loc
decât le-am lăsat când am venit acasă ieri. Și știu și asta după
tot ce s-a întâmplat la Penitenciarul Raker, Shane trebuie să-l disprețuiască pe
Vânează cu o pasiune arzătoare.

Mi se învârte capul. Sar de pe scaun, plimbându-mă prin cameră
de parcă mi-ar putea da un indiciu despre ce s-a întâmplat aseară. Dar de
desigur, camera este complet tăcută. Fără indicii. Doar mult praf.

Înghet când ajung la picioarele scărilor. Îmi sprijin pentru scurt timp mân
balustrada. Ca orice altceva, este praf.

Aici eram exact când Tim a încercat să mă sugrume. eu
tocmai coborase scările, fugind din camera lui Chelsea pentru că, pentru
Cu un motiv nebunesc, am înțeles că ar fi putut să-l înjunghie pe Brandon
și Kayla. Nu știam că ea însăși va muri curând după aceea și a mea
decizia de a părăsi camera i-a costat viața pe cea mai bună prietenă a mea.

Închid ochii, încercând să nu mă gândesc la acea noapte, ci doar la asta
pare să înrăutățească situația. Cu cât încerc să nu mă gândesc la asta, cu atât
totul pare. În ultimii ani, amintirile aproape dispăruseră. Dar acum
că stau din nou în această fermă, se pare că totul s-a întâmplat
ieri.

Am ieșit în fugă din dormitorul lui Shane. Am coborât scările la fel de repe
puteam, apoi m-am împiedicat. Și apoi rapid ca o fulgerare, Tim a fost deasup

stăine mele. Apoi s-a auzit un trosnet de lemn, ca și cum un os ar fi fost rupt. Sunetul s
nu prea putea desluși.
Aproape că pot simți greutatea corpului lui zdrobindu-mă. Aerul fiind tăia
din plămânii mei. Și încerc să țip:
Shane, nu!
Ochii mei se deschid din nou. Mă dau înapoi de la casa scării, inima mea
bătându-mi în piept. Pe măsură ce anii au trecut, am început să mă îndoiesc d
nu i-am văzut niciodată fața, așa că ar fi putut fi oricine în noaptea aceea. Doa
oricine. Știam cine era în noaptea aceea. Și știu cine a fost acum.
Era Shane.
Mă întâlneam cu el de luni de zile. Îi cunoșteam trupul. Știam că era el
deasupra mea. Nu era Tim, care era mai slab și mai slab. Era Shane.

Shane a fost cel care a încercat să mă sugrume, și probabil el a fost cel care a
care l-a ucis pe Hunt aseară. Cum aș fi putut să mă amăg vreodată
in caz contrar?
Hunt avea dreptate. Shane este manipulator. Chiar m-a facut sa cred...
Îmi tremură tot corpul. Aproape că simt acel pocnet de tunet
care a zguduit casa cu toți acești ani în urmă. Și sunetul că aproape
mascat. Piesa lipsă din puzzle. Aproape că o aud. Era...
Un țipăt înăbușit.
În timp ce Shane mă sugruma pe podeaua sufrageriei,
Chelsea țipa în dormitorul de la etaj. Ea nu țipa
pentru că a văzut totuși ce îmi făcea Shane — pentru că ușa către
dormitorul era închis. Ea țipa pentru că cineva era
venind spre ea cu un cuțit.
Doar că nu era Shane. Nu putea fi.
În acea noapte mai era un criminal în casă. Din cele trei
supraviețuitori, ar fi putut fi o singură altă persoană.
Oh, Doamne.
Tim și Shane au făcut-o împreună.

CAPITOLUL 51

Are atât de perfect sens. Nu pot să cred că nu am văzut-o până acum.

În noaptea în care sa întâmplat, Shane m-a lăsat aproape chiar în fața Casa lui Tim. Nu obișnuia să facă asta. Și Tim s-a întâmplat să fie afară, în curtea lui. Probabil că s-au gândit că îl voi invita împreună. Și dacă nu aș fi făcut-o, Tim ar fi reușit o invitație.

De îndată ce am ajuns la fermă, deși pretindeau că urăsc unul pe celălalt, cei doi au fost brusc adânciți într-o conversație liniștită. eu amintește-ți felul în care s-au uitat unul la altul pe tot parcursul serii. eu am crezut că se urăsc unul pe altul, dar retrospectiv, era mai mult decât că.

Shane era singurul care știa cumva că Tim se întâlnise cu Tracy Gifford. Am fost cu toții șocați că știa despre asta. Dar desigur că știa. Probabil au ucis-o împreună. Ea a fost cursa lor de antrenament pentru acea

Și apoi, după ce l-am găsit pe Brandon mort, eu și Chelsea l-am lăsat pe Sha Tim singur în sufragerie. A fost aproape prea perfect pentru ei. Shane a ieșit afară, dându-i lui Tim șansa să se strecoare în camera Kaylei și să o terr oprit.

Și în a doua despărțire cu Chelsea, Shane a încercat să mă sugrume
sufrageria. Am crezut că m-am împiedicat de cadavrul lui Tim în sufrageria,
dar era atât de întuneric — probabil că m-am împiedicat de altceva cât timp e
pândind în umbră. Și în timp ce trahea mea era zdrobită, Tim
a urcat în dormitorul lui Shane să se ocupe simultan de Chelsea — cea
sunetul tunetului aproape că masca sunetul tipetelor ei. Eu niciodată nu prea
a înțeles când ucigașul a avut timp să scape de Chelsea, dar acum totul
are sens.

Când și-au dat seama că am scăpat din casă, probabil că au făcut ceva
gandire rapida. Era evident că micuța înjunghiere din burta lui Tim nu era
menită să-l omoare. Era menit să facă să pară că ar fi o victimă. La fel
face față umflăturii de pe scalpul lui Shane. Ei doar pretindeau că sunt
inconștient. Poate că planul era să sper că nu am văzut niciodată fața persoan
care m-a sufocat, dă vina pentru întreg masacrul pe un vagabond și revendică
urmele pașilor fuseseră spălate.

Dar apoi, când i-am dat vina pe Shane, Tim sa răsturnat. El a pornit
Shane, mergând cu povestea mea pentru a-și salva propriul fund. Trebuie să f
l-a înnebunit pe Shane, dar ce putea face? Dacă ar spune adevărul, ar fi
recunoscând că a fost un criminal.

Din fericire pentru Shane, Tim nu s-a putut abține să ucidă din nou.

Genunchii mi se strâng sub mine și abia ajung la scaun înaintea mea
colaps. Shane este nebun. A încercat să mă omoare în acea noapte – nu am ni
mai era el. Și acum este în pădure cu fiul meu.

Fiul nostru.

Mâinile îmi tremură aproape prea tare ca să-mi scot telefonul din haină
buzunar. Trebuie să-i aduc pe Shane și pe Josh înapoi aici și nu-l pot anunța p
că știu ce a făcut. De îndată ce ne întoarcem în oraș, voi merge direct
la politie. Le voi spune tot ce știu.

Telefonul sună de cinci ori înainte de vocea lui Shane
vine pe cealaltă linie: „Bună, Brooke”.

Sună atât de normal. Nu pare un criminal. Nu pot lăsa
ce stiu. "Hei. Vă întoarceți în curând?”

„Destul de curând”, spune Shane vag. „Ne distrăm foarte mult aici
construind acel om de zăpadă.”

"Grozav." Încerc să-mi păstrez vocea stabilă și normală. Cum se
vocea mea sună de obicei? Nici nu-mi amintesc. „Dar se face târziu. Tu
ar trebui să se îndrepte înapoi.

"Târziu? Abia e miezul după-amiezii.”

„Doar că... e frig afară. Nu vreau ca Josh să se îmbolnăvească.”

"El este bine. El este totul la pachet.”

"Încă. Cred că e mai bine dacă te întorci destul de curând. Știi?"

Există o pauză lungă pe cealaltă linie. „Nu, nu știu. eu sunt doar
încercând să petrec puțin timp cu fiul meu, Brooke. Știi, cel eu
nu am văzut de zece ani și nici nu știam că există.”

„Shane”, respir. "Asculta-"

— Nu, ascultă, Brooke. Tonul lui este tăiat – am distrus pe oricare
avantaj pe care l-am avut. „Am ratat zece ani. Zece ani. Nici măcar nu mi-ai sp

— Îmi pare rău, spun încet.

— Cam târziu pentru asta, nu-i așa? El pufnește. „Dar nu-ți face griji. Acum
Sunt aici, vom recupera timpul pierdut. Si poate
vei vedea cum e să ratezi.”

„Shane...” Mă ridic de pe scaun, cu inima bătând cu putere. Mă grăbesc în direcția ușii către fermă. "Ce vrei sa spui?"

— Cred că știi, Brooke.

Ies pe ușa din față a fermei. Mic ochii în pădure, în direcția lui Shane și Josh au dispărut. Nu pot vedea nimic - doar alb orbitor. Unde s-au dus?

„Putem vorbi despre asta acasă, te rog?” îl implor. "Am înțeles cum te simți, dar putem rezolva asta. Vreau doar să fiu o familie din nou." Întinz mâna în buzunarul hainei după cheile Toyota. "Spune-mi unde sunteți și voi veni să vă iau băieți.”

Am de gând să conduc pe drum până îi văd. am de gând să găsesc ei dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

În afară de unde sunt cheile mele?

„Cred că îți va fi greu să ne ridici”, spune Shane, „din moment ce eu dețin cheile Toyota.”

„Dar...” îmi tot verific buzunarele, sigur că trebuie să se înșele. Toate Pot să găsesc că sunt șervețele bulgate. "De ce?"

— Cred că știi de ce, Brooke.

Acest lucru nu se poate întâmpla. Nu pot fi eu cel responsabil pentru a ave am dezlănțuit acest monstru și l-am lăsat să rătăcească în pădure cu fiul meu. Acesta va fi încă unul dintre acele vise din care mă voi trezi într-o transpirație rece.

Trezește-te, Brooke!

Cobor treptele până la ușa din față și o alunec pe ultima. Picioarele mele alunecă afară de sub mine și o durere ascuțită îmi lovește glezna dreaptă. Tel mi-a căzut din mâini și stă întins lângă mine în zăpadă. o smulg.

— Shane, răsuflesc. „Te rog... hai să vorbim despre asta.”

„Oh, nu-ți face griji”, spune el. „Mă voi întoarce până la urmă.” Înainte să a al doilea pentru a se simți ușurat, adaugă: „La urmă urmei, trebuie să mă asig pentru ceea ce ai făcut.”

„Shane...”

„Mă întreb”, spune el, „dacă vei țipa mai tare decât a făcut Tracy Gifford.”

Îmi rămâne gura deschisă. Încerc să vorbesc, dar nu ies cuvinte.

„La revedere, Brooke.” Aproape că îl aud zâmbind pe cealaltă linie. „Sau ar trebui să spun, ne vedem mai târziu.”

Prin telefon, pot auzi vocea fiului meu. Râsul lui. S-ar putea nu-l mai auzi niciodată râzând.

„Shane!” Plâng. "Vă rog-"

Dar e prea târziu. Linia este moartă.

Încerc să-l sun înapoi, dar se duce imediat la mesageria vocală. Shane nu îl aduce pe Josh înapoi. Nu știu unde este, dar el știe că am și-a dat seama jocul. Mi-am pierdut avantajul. Și chiar dacă se întoarce în cele din urmă pentru a încerca să mă rănească, va fi inteligent în privința a mult timp - până când căldura se stinge.

Din anumite motive, gândul de a te confrunta cu Shane nu sperie pe mine. Ceea ce mă sperie este ce se va întâmpla cu fiul meu. Nu pot lăsa asta monstru scapă cu asta.

Mă apuc de balustrada scărilor ca să mă ridic în picioare. The în al doilea rând încerc să pun greutate pe glezna dreaptă, țipă de durere. este categoric luxat, posibil rupt. Mi-e frică să-mi scot cizmele evaluează daunele și oricum nu va ajuta la nimic. Nu mă va ajuta să găsesc Shane și Josh.

Tastesc 911 în telefon cu degetele tremurânde. El nu va scăpa cu luarea lui Josh. Va fi o alertă de chihlimbar, îl vor găsi și

Shane se va întoarce la închisoare. Nici măcar nu are mașină – poate că are mi-a luat cheile, dar Toyota este încă aici. Poliția îi va găsi. Sunt sigur de asta.

Cu excepția cazului în care încerc să conectez apelul, acesta nu va trece. m jos la ecranul telefonului meu.

Fara servicii.

Este aproape o coincidență că serviciul meu a întrerupt exact când Shane a închis cu mine. Are un fel de blocant pentru a preveni celulele telefoanele din functiune? Asta au făcut el și Tim în noaptea aceea de unsprez în urmă, pentru a vă asigura că niciunul dintre noi nu ar putea apela pentru a

Ce urmeaza sa fac? Dacă nu am un serviciu de telefonie mobilă și nici un v Cel mai bun pariu este să mergi pe jos până la drumul principal. Dar nu sunt pe glezna mea.

Nu am de ales. Chiar dacă merg pe o gleznă ruptă, asta nu contează. Trebuie să fac asta pentru Josh. Nu pot lăsa acel monstr să-l fure și să faci Dumnezeu știe ce să-i facă.

Am pus ceva greutate pe glezna dreaptă. Durerea este aproape orbitoare, împinge prin ea. Pentru Josh. Fac asta pentru Josh.

Șchiopătesc pe drum, fiecare pas ca un cuțit care mă înjunghie în gleznă. Nu știu cum o să fac asta, dar o voi face. Nu mă duc să mă opresc din mișcare până ajung la drumul principal și apoi mă duc să m o mașină.

Dar spre șocul și ușurarea mea, văd o mașină venind pe drum, corect inspre mine. Este un SUV verde, ca cel pe care îl conduce Margie. Oh, slavă Do nu trebuie să merg în continuare pe glezna mea posibil ruptă. îmi flutură mâi în aer, așa cum am făcut-o în noaptea aceea de acum unsprezece ani. SUV-ul s

"Ajutați-mă!" țip eu. „Fiul meu a fost răpit! Te rog ajută-ma! Vă rog!"

Ușa șoferului se deschide. Spre șocul meu total, Margie iese din el mașina, cu sprâncenele ei cenușii împletite. „Brooke!” ea plânge. "Tu esti Bine?"

Ce coincidență ciudată că s-ar întâmpla să vină Margie pe acest drum chiar acum. Dar nu pot sta pe asta. Nu e timp.

„Josh a fost răpit!” Mă descurc în timp ce șchiopăt spre ea. „El este înăuntr pădurea undeva. Trebuie să sunăm la poliție. Este într-un pericol teribil.”

Ochii lui Margie coboară în picioarele mele. "Ce s-a întâmplat? Şchiopătaţi

„Am alunecat pe zăpadă.” Sunt ușor iritat că trebuie să explic asta la ea când se întâmplă ceva atât de urgent. „Nu primesc niciunul serviciu. Poți să vezi dacă telefonul tău funcționează ca să putem chema poliț

"Desigur!" Margie pune mâna în mașină și își scoate geanta uriașă. Se plimbă cu pușca până când își găsește telefonul. „Oh fudge, nu există nici u

ma asteptam la asta. „Bine, atunci va trebui să conducem până la secția de Sa mergem acum."

Margie își rotește capul pentru a privi spre pădure. „Ești sigur că este in pericol? Adică, e cu tatăl lui. Sunt sigur că e bine.”

„Margie...” încep să spun, dar apoi mă opresc.

Nu i-am spus niciodată lui Margie că Shane este tatăl lui Josh. Nici măcar r Am fost cu Shane. Și cu siguranță nu i-am spus niciodată unde sunt astăzi. Chi deși nu pare deloc surprinsă să mă vadă aici.

— Margie? Spun.

Buzele ei se curbesc ușor. „De fapt, acesta nu este numele meu. Ne-am cun înainte și mă cunoști pe numele meu adevărat, dar mă îndoiesc că ai fi făcut-o

ține minte asta. Bineînțeles că nu ai face-o.” Ea chicotește. „De fapt, o să-ți spun ce, Brooke. Dacă îmi poți spune prenumele meu adevărat, te voi duce direct Shane și Josh.”

Mă uit la fața ei încrețită, încercând cu disperare să o plasez. În timp ce sunt încercând să-și dea seama, își cerne din nou poșeta. Dar de data asta, în loc de telefon, scoate o armă.

Și ea îl îndreaptă spre mine.

CAPITOLUL 52

Nu înțeleg ce se întâmplă aici. De ce are Margie o armă?
Ce caută ea aici? De unde știe ea că Shane este tatăl lui Josh? Sunt sigur
Nu i-am spus asta niciodată. Nu i-am spus nimănui, în afară de Tim – și nu ar
i-am spus ei.

— Margie, răsuflesc. „De ce... de ce faci asta? Am crezut că suntem
prieteni."

"Prieteni!" Margie își dă capul pe spate și râde până la fălci
scutura. "Nu. Nu eram prieteni. Te-am tolerat doar ca să pot cheltui
timp cu nepotul meu. Acesta este singurul motiv pentru care nu te-am scuipat

Îmi rămâne gura deschisă. "Ta..."

„Josh este un băiat foarte drăguț”, gândește ea. „Nu la fel de dulce ca băiatu
desigur, el a fost crescut de tine, nu de mine. Toți acești ani, vrăjitoarea ta de a
mama nici nu ne-a spus că există. Poți crede asta?"

Nu pot decât să dau din cap. "Nu înțeleg. Ce zici de tine
fiice? Dar nepoții tăi?”

Strânge din dinți, degetelor albindu-se în timp ce strânge pistolul
mai strâns. „Nu am nicio fiică. Am un fiu și l-am urmărit
putrezesc în închisoare în ultimii zece ani. Și am un nepot pe care nu l-am avu
chiar știu că a existat până acum un an.”

— Ești mama lui Shane, răsuflesc.

„Nu mă așteptam să-ți amintești de mine.” Ea ridică din umeri. „Ne-am înt
de câteva ori și a fost cu mult timp în urmă. Și nu era ca și cum aș fi vrut să sp
pentru tine."

Nu este doar atât. Pamela Nelson arată foarte diferit de felul în care ea
făcut acum un deceniu. Îmi amintesc de ea ca având părul negru și o siluetă c
dar femeia pe care am angajat-o să aibă grijă de Josh avea părul gri și plăcut
grăsuț. Și-a schimbat complet aspectul în ultimul deceniu. Nu eu am
are o șansă.

"D-na. Nelson...” Trebuie să fac apel la ea. Știu că îi pasă
Josh și el o adoră – era mult mai bună cu el decât mama mea
a fost vreodată. Poate că nu realizează ce fel de monstru este fiul ei. De
Bineînțeles, ea ține o armă, așa că bănuiesc că trebuie să înțeleagă

ceva. „Uite, știu că îl iubești pe Shane, dar a făcut ceva groaznic
lucruri. M-am înșelat cu privire la noaptea aceea de acum unsprezece ani. Nu
adică a fost, dar el lucra împreună cu Shane. Doi dintre ei
a ucis trei oameni în acea noapte.”

Doamna Nelson batjocorește la mine. "Oh te rog. Chiar asta crezi?”

"Da! Este adevarul. Tim și Shane lucrau împreună. In timp ce
Shane mă sugruma în sufragerie, Tim era sus, iar el... el
mi-a înjunghiat cel mai bun prieten.”

„Nu”, spune ea. „Nu a făcut-o.”

„Nu știi asta!”

"Da, o iau." Ea scutură pistolul spre mine. „Pentru că eu sunt cel care
a înjunghiat-o pe Chelsea.”

Tot corpul meu amorțește. Ce?

„Chiar crezi că cei doi pantofi buni i-ar fi făcut Tim Reese
acea?" Ea pufnește. „Era doar mâna noastră, începând cu fata aceea cu care s-
Tracy Gifford. Acesta a fost planul cu Shane și cu mine – să-l lăsăm să trăiască
așa că poliția ar da vina pe el. Și dacă nu ai fi scăpat, asta
ar fi funcționat.”

Nu pot să cred ce aud. Acest lucru nu are sens. Știu
ce am văzut în subsolul lui Tim. „Ce zici de femeia aia, Kelli
Tufăriș?"

Își linge buzele crăpate. „A trebuit să-mi scot fiul din închisoare. te stiam
mergeam la casa lui Tim în acel weekend, așa că am pregătit totul. eu
chiar a sunat la bacșiș anonim pentru poliție. Și a fost atât de util încât
voi doi ați schimbat cheile ca să pot intra în subsolul lui.

Mă uit la țeava pistolului. Femeia asta e nebună. Ea este complet
liliac rahat nebun. Cum n-am văzut-o niciodată? Am sunat chiar și o referință
s-a bucurat de ea. Nu-mi pot imagina cu cine vorbeam — referința era
evident fals.

„M-a dezgustat să te văd cum te întâlnești cu acel bărbat.” Ea batjocorește
„L-am văzut cum tratează nepotul meu ca pe propriul său copil. Dar a trebuit
te încurajează să stai cu el. A fost singura modalitate de a șterge numele lui Sh
Și o, Doamne, ar fi trebuit să-ți vezi fața când ți-a dat asta
colier l-am vândut vara la târgul de vechituri. am gasit asta
colier pe podeaua casei mele după ce ai fugit, și m-am gândit că s-ar putea
veni la îndemână cândva.”

Îmi arde fața. Ar fi trebuit sa stiu. Întotdeauna am crezut că Tim Reese este
un om bun. Ar fi trebuit să am încredere în instinctul meu.

„De ce ai face-o?” Imi tremura glezna, dar abia il simt. Trebuie să
ține-o să vorbească, împiedică-o să apese pe trăgaci în timp ce eu găsesc o cale
din asta. „De ce tu și Shane ați ucide o grămadă de adolescenți nevinovați?”

„Uciderea celorlalți trei a fost nefericit”, spune doamna Nelson pe un ton
nu pare că îi pasă deloc. „Tu ai fost ținta, draga mea.
Trebuia predată o lecție.”

"Pe mine...?"

Își perie o șuviță de păr gri de pe față. „Te-ai întrebat vreodată
de ce părinții tăi au fost atât de hotărâți încât nu te poți întâlni cu Shane? Tu
probabil că a crezut că era un gunoi alb. Nu au spus niciodată
tu adevăratul motiv, nu-i așa? Pentru că dacă ar fi făcut-o, ai fi rămas
departe de el în loc să se întâlnească cu el la spatele lor.”

Eu dau din cap fără cuvinte.

„Când Shane avea cinci ani, m-am îndrăgostit de tatăl tău.” A ei vocea trosnește ușor. „Am fost împreună aproape un an. Se presupunea că el să-ți părăsești mama pentru mine. Mi-a spus că o va face. Trebuia să facă salvează-ne pe mine și pe Shane. Dar apoi a decis că nu o poate face. Nu putea lasă-ți mama și nu te-a putut părăsi. Așa că ne-a părăsit în schimb. Tu ai să trăiesc viața pe care Shane și cu mine ar fi trebuit să o avem.”

„Eu... habar n-aveam...”

„Desigur că nu ai făcut-o!” Ea strânge strânsoarea pistolului. „Ai fost prea ocupat să-ți trăiești viața fermecată. Habar nu aveai cu ce a făcut tatăl tă S.U.A. Și mama ta știa totul despre asta și n-a vrut să ne dea un cent roșu. Fiul meu a trebuit să lucreze pe tot parcursul liceului doar pentru a ajuta la p Aici." Ea face o pauză. „Cei doi meritau să moară. aș fi făcut-o oricum, chiar dacă nu trebuia să o fac ca să te fac să te întorci aici.

Îmi strâng o mână peste gură. Accidentul părinților mei. M-am gândit a fost un act al lui Dumnezeu, dar se pare că nu. Femeia asta i-a ucis. Ea este e mai nebun decât i-am dat credit.

Nu fusesem aproape de părinții mei. Nu i-am iertat niciodată pentru drum m-au evitat după ce am decis să am copilul lui Shane. Deși acum eu intelege un pic mai bine. Înțeleg de ce nu au vrut să vin niciodată înapoi la Raker și mi-am ascuns sarcina de toți cei pe care îi cunoșteau. Nu a f

pentru că le era rușine de mine — nu voiau că această femeie nebună afla că a avut un nepot.

„I-am spus lui Shane ce mi-au făcut”, spune ea, „și am planificat totul împreună. Totul a fost ideea lui. Este un fiu atât de bun. El ar fi face orice pentru mama lui. Orice."

„Îmi pare rău pentru ce ți-au făcut părinții mei”, spun eu cu grijă. am să rămână calm. De dragul lui Josh.

„Ar fi putut măcar să-mi spună despre nepotul meu!” ea izbucnește afară. „Mi-au luat atât de multe. Meritam să știu despre Josh. eu a meritat să facă parte din viața lui – nu doar ultimele șase luni!”

Sunt lacrimi în ochii doamnei Nelson. Poate că există o modalitate de a co ea să pună pistolul jos. Poate pot argumenta cu ea. Îl iubește pe Josh, la urma urmelor. În ciuda cât de nebună este, are o latură bună. Ea nu putea felul în care era cu el.

"D-na. Nelson, spun încet. „Josh te adoră. Și ai fost ca parte a familiei în ultimele luni. Nu putem găsi o modalitate de a lucra afară? Să fim împreună o familie?”

Pentru o clipă, aproape că pare să se gândească la asta. Ea coboară pistolul atât de ușor, trăsăturile ei se înmoaie. Fac un pas provizoriu înainte, dar apoi arma se ridică imediat înapoi. „Nu putem rezolva.”

„Margie, te rog...”, spun eu, chiar dacă nu este numele ei adevărat.

"Nu." Vocea ei este fermă. „Nu putem avea încredere în tine. Ne vei trăda, tatăl tău a făcut-o. Singurul mod în care Josh, Shane și cu mine putem fi o fam din imagine.”

„Te rog...” Genunchii îmi tremură sub mine. "Vă rog. Nu trebuie fa asta."

„Nu am făcut-o.” Un zâmbet se strecoară pe buzele ei. „Un plutitor care tre a facut-o. În timp ce Shane și Josh erau în pădure, te-a împușcat în cap și ți-a furat toți banii. Foarte trist. Noroc că tatăl lui Josh este prin preajmă pentr sus."

"Vă rog..."

O să mă omoare. Shane și Josh se vor întoarce din ieșirea lor în pădure și mă vor găsi întins mort în zăpadă. Josh și-a dorit întotdeauna să-și cunoască tatăl, dar are nevoie de min mamă. Nu poate crește fără mine. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu pot lăsa

aceşti doi maniaci îl cresc.

Dar nu știu cum să o opresc.

Apoi, prin vânt răsună o bubuitură răsunătoare, venită din undeva în pădure. Doamna Nelson ridică capul în lateral la sunet și acum îmi văd șansa. Singura mea șansă.

Așa că mă arunc spre ea, apucându-i de încheietura mâinii drepte cu tot ce

CAPITOLUL 53

Pistolul a explodat, dar nu m-a lovit. Trebuie să fi tras în
distanţă. Mă lupt împotriva doamnei Nelson. E mult mai puternică decât aș fi
M-am gândit la o femeie de vârsta ei, dar și eu sunt în formă bună. Desigur,
Am acea gleznă răsucită, dar nici nu o mai observ. trebuie sa
o învinge pe doamna Nelson. E singura mea șansă. Trebuie să fac asta pentru

Și apoi pistolul se stinge din nou.

De data asta, doamna Nelson merge moale împotriva mea. Pistolul zăngăn
zăpadă sub mine, pe care acum văd că are o pată roșie extinsă. Ea a fost
lovitură.

Smulg arma de pe zăpadă în timp ce doamna Nelson se prăbușește lângă r
Are o mână pe haina ei maro deschis, iar materialul se întoarce încet
întuneric. A fost împușcată în piept. Culoarea se scurge de pe chipul ei, din via
prelingându-se în zăpadă într-un cerc tot mai mare de roșu în jurul corpului e

"D-na. Nelson?" şoptesc eu. „Margie?"

Ea deschide gura, dar nu iese niciun sunet. Puțin sânge se prelinge
din partea laterală a buzelor ei. Întinsă pe pământ, dezarmată, ea nu
arăta ca femeia rea care îmi îndrepta pistolul spre fața. Ea arata ca
bunica blândă care a gătit fiului meu mâncăruri proaspete, coapte de casă
în fiecare noapte și a fost întotdeauna la timp, așa că nu a venit niciodată acas
Casa goală.

Bila îmi urcă în gât. Nu am vrut să fac asta. Nu am vrut să trag
a ei. S-ar putea să moară din cauza asta. Dar nu a fost vina mea. A trebuit sa o
am fost ea sau eu.

Cumva asta nu ușurează.

Închid ochii pentru o clipă și respir adânc. nu am timp
să se sperie de doamna Nelson. Trebuie să continui să mă mișc. S-ar putea să
pericol pentru mine, dar fiul meu este încă cu acel maniac.

Trebuie să-l salvez.

Stai acolo, Josh!

Schiopătesc pe partea laterală a mașinii, ținând pistolul în mâna dreaptă, e
mă simt mângâiat că îl am, dar s-ar putea să aibă și Shane unul. Și adevărul să

spus, nu știu cum să trag chestia asta. Înțeleg că trageți de
declanșatoare, dar cam asta este amploarea. Cu siguranță nu pot să țintesc să
Dar pe măsură ce încep în pădure, o siluetă mică iese din mijloc
copaci. Este nevoie de o secundă pentru a recunoaște că este Josh. E singur și
plângând isteric. Dar pare nevătămat.
„Mama!” se descurcă. „Mami!”
Îmi bag pistolul în buzunarul hainei ca să nu o vadă. El se îndreaptă spre
brațele mele și se agață de trupul meu pentru viață dragă. „Josh, ce ți-a făcut?
„Mama!” Își ridică fața, care este striată de lacrimi. "A fost
un accident! Cred că Shane este rănit!”
Ce?
„O năvală a căzut peste el dintr-un copac!” Josh sughiță. "El este acolo!"
Glezna mea țipă de durere, dar îi permit lui Josh să mă tragă mai adânc
pădure. Tocmai când nu mai suport încă o secundă, văd omul de zăpadă înău
distanța — cea pe care Shane și Josh o construiseră împreună. Josh
își strânge strânsoarea brațului meu. „Acolo este el!”
Nu vreau să merg în continuare și nu are nicio legătură cu faptul că
glezna mă omoară. Acum unsprezece ani, Shane Nelson a încercat să mă omo
Acum cinci minute, mama lui a încercat să mă omoare. Chiar dacă este tempo
incapacitat, nu se știe ce mi-ar putea face aici, cu nu
martori în afară de un băiețel speriat.
Dacă acesta este un truc? Dacă el stă la pândă, iar în secunda primesc
acolo, o să sară în sus și să-și înfășoare degetele în jurul gâtului meu?
„Mama!” Josh mă trage de braț. „Trebuie să vii să-l ajuți!”
Îmi pun mâna în buzunar și îmi înfășoară degetele în jurul pistolului. Dacă
să mă atace, o să fiu gata pentru el. I-am împușcat mama. Pot să trag
si el.
Merg mai departe pe ultimii zece metri, cu mâna strângând pistolul. Tocm
omul de zăpadă, e o siluetă întinsă în zăpadă. Apare figura
complet nemișcat.
Și nu doar atât, ci sunt picături de purpuriu în jurul capului lui,
stricând albul perfect al zăpezii.
„Este bine, mamă?” Josh își șterge nasul cu dosul mâinii.
„Gheața din copacul acela de acolo a căzut toată peste el deodată!”
Copacii sunt toți acoperiți de țurțuri înghețate care atârnă ca
ornamente pe un pom de Crăciun. Este de fapt foarte frumos. Mâna mea este

tremurând în jurul pistolului în timp ce mă apropii cu speranță pentru a vede
Shane, întins în zăpadă. Corpul lui este pe jumătate acoperit de zăpadă și ghea
fața lui este însângerată. Are o tăietură în frunte mult mai mare decât cea a m
cusut cu toate acele luni în urmă.
Și ochii lui sunt deschiși și nu clipesc.
„Trebuie să chemi o ambulanță!” Josh mă trage din nou de mânecă. "El
trebuie să mergi la spital!”
Nu suport să-i spun adevărul. L-am urât pe acest om, dar Josh nu
știu asta. Nu știe că țurțurile din copac au salvat

viața lui. Nu știe că fără el Shane ar fi înfruntat toți singur.
Nici măcar nu știe că Shane este mort.

CAPITOLUL 54

O LUNĂ MAI TÂRZIU

„L-am văzut pe Tim azi.”

Josh aruncă acea pepiță pe mine la masă. sunt în la mijloc de mestecat o bucată de macaroane cu brânză. Și nu vorbesc despre macaroane gourmet și brânză făcute cu patru soiuri diferite de brânză, cu un strat de pesmet crocant și unt deasupra ca Margie (Îmi pare rău, adică, Pamela Nelson) făcea. Eu vorbesc de macaroane și brânză din cutie. A venit într-un pachet de șase care a costat trei dolari. este aromatizat cu brânză pudră care poartă eticheta cu numărul patruzeci și doi

Nu știu ce s-a întâmplat cu celelalte patruzeci și una de brânzeturi. Eu nu vreau să stiu.

"Ai făcut?" întreb eu, dorind cu disperare să aud povestea, dar nu chiar dorind să-l audă deloc.

"Da." Josh își bate buzele pe „p”, ceea ce a devenit enervant obiceiul lui. „Când m-am dus la colț să trimit scrisoarea aceea pentru tine. El a de asemenea, trimiterea unei scrisori.”

Un milion de întrebări îmi trec prin cap. Cum arăta? Este el bine? M-a pomenit? Îmi urăște curajul? „A spus el orice?"

„El a salutat.”

„Și ce ai spus?”

„Am salutat înapoi.”

Aceasta ar putea fi cea mai neinteresantă poveste pe care mi-a spus-o Josh Mă agăț de fiecare cuvânt al lui. "Si apoi, ce?

Josh ridică un umăr slab. „M-am întors acasă.”

Povestea plină de suspans a lui Josh întâlnindu-l pe Tim pentru prima dată a ajuns acasă de la închisoare pare să se fi terminat, iar Josh se întoarce la băgându-i în gură macaroane. Am văzut Oldsmobile pe aleea Casa lui Reese acum câteva zile și am dedus că părinții lui Tim s-au întors

lui Raker să-l ia și să-l ajute să-și pună viața la loc după toate acuzațiile de crimă au ajuns să fie renunțate.

După cum sa dovedit, Pamela Nelson a supraviețuit rănii împușcate și asta a fost un lucru bun pe care l-a făcut. Ea a ajuns să mărturisească totul, adică mai mult decât a fost vreodată dispus să facă Shane. După ce a aflat că fiul ei moartă, nu-i mai păsa cu adevărat. Ea le-a spus poliției totul — întreaga poveste șocantă.

De exemplu, ea le-a spus cum a ajutat-o la acoperirea lui Tracy Gifford crima în urmă cu unsprezece ani, când Shane venise la ea în panică, a lui Tra sânge pe mâinile lui și i-a spus ce făcuse. Dar să scapi
Uciderea lui Tracy i-a făcut înfățișați. Le-a spus poliției cum ea și Shane a plănuit să mă omoare în noaptea aceea la fermă pentru a mă răzbuna pe ta pentru că nu și-a lăsat soția și fiica pentru ea. Ea a spus chiar și poliției cum o atrasese pe Kelli Underwood în casa lui Tim într-o noapte când îl cunoștea p își petrecea noaptea cu mine, trimițându-i un mesaj text
de la Tim. Apoi, odată ce Kelli a intrat înăuntru, Pamela Nelson s-a prefăcut că menajera lui Tim și i-a oferit o băutură împletită cu sedative, spunând Tim ar fi acasă „în orice minut". După ce băutura a lovit-o, Pamela și-a rostogolit corpul pe scări în subsol – căderea i-a rupt gâtul, dar Pamela și-a tăiat gâtul cea care a ucis-o.

Marea greșeală pe care am făcut-o? Rețelele de socializare. Părinții mei m- să-mi țin asemănarea de pe internet, dar habar n-aveam că familia Petrecerea de Crăciun organizată de compania la care lucram în Queens a avu au plasat imagini ale evenimentului pe toată pagina lor de Facebook. Așa Pamela Nelson a aflat despre Josh. Și de aceea mi-a ucis
părinții — să-i pedepsească pentru că au păstrat secretul față de ea... şi, de ase să mă întorc la Raker. Ea sa asigurat chiar că voi ajunge să lucrez la închisoare sunând fiecare cabinet medical din zonă să se plângă de mine îngrijire medicală defectuoasă.

Și, desigur, și Shane și-a făcut partea lui. A scăpat de predecesorul meu Elise, condamnând-o pentru că distribuie droguri prizonierilor. Nu că ea ar fi făcând-o cu adevărat — a fost și ea scutită.

Odată ce dovezile ADN au confirmat că Shane și Pamela Nelson au avut fost creierul din spatele tuturor acestor crime, procurorul a renunțat la toate acuzații împotriva lui Tim. Dar justiția este lentă și a ieșit din închisoare doar zile mai devreme.

Deloc surprinzător, nu s-a oprit să salută.

„Poate că Tim poate veni," sugerează Josh. „Ar putea să repare acel șir care s-a stins de lumina din dulap."

Snurul care aprinde becul din dulapul nostru din hol a apărut liber mâna mea acum o săptămână. De atunci, mi-am bâjbâit după haina întunericul în fiecare zi. Mi-ar plăcea să o repar. Dar am un sentiment dacă m lângă casa Reese, Tim nu va profita de șansa de a face reparații la domiciliu pentru mine. Voi avea noroc dacă nu îmi trântește ușa în față.

— Nu cred că este o idee bună, spun eu cu grijă.

"De ce nu?"

„Cred că Tim ar putea fi supărat pe mine."

"De ce?"

Nu prea știu cum să-i explic lui Josh tot ce are
s-a întâmplat în ultimele luni, așa că nu am făcut-o. Are doar zece ani. L-am d câteva ședințe de terapie după ce bietul copil și-a văzut tatăl ucis chiar în fața el într-un accident ciudat. Desigur, Josh nu știa că Shane era tatăl lui. El încă nu. Sper să rămână așa.

Oricum, Josh pare bine acum. Îi este dor de Margie. am ajuns trăgându-l de la școală pentru câteva săptămâni, când totul a explodat online, doar pentru a minimiza șansele ca el să afle ce este iubitul lui dădaca făcuse.

Sau că era cu adevărat bunica lui.

— Ar trebui să-l rogi pe Tim să vină, mamă, spune Josh.

"Ar trebui?"

„Da! Mi-e dor de el."

Asta îmi smulge coardele inimii. Josh a pierdut atât de multe, dintre care u nici măcar nu știe despre. În ultimul an, și-a pierdut tatăl, un bunic, și două bunici. Tot ce-i mai rămâne acum sunt eu.

Poate că Tim nu mă va ierta niciodată, dar dacă ar putea fi acolo pentru Jo
asta e mai bine decât nimic.

———

După ce terminăm cina, Josh rămâne să-și facă temele, în timp ce eu trag
haina și cizmele mele. L-aș putea lua pe Josh cu mine la casa lui Tim, dar doar
în cazul în care primim o primire geroasă, nu-l vreau pe fiul meu prin preajm

că Tim nu mă va ierta niciodată pentru asta. Și oricum, acesta nu va fi un
conversatie placuta.

Mai sunt câțiva centimetri de zăpadă prăfuită pe pământ în timp ce eu
mergi pe drumul familiar dintre casa mea și a lui Tim. De câte ori am avut
a făcut această călătorie în copilărie? Prea multe pentru a numara. De fiecare
în casă, mi s-a părut că ultimele cuvinte din gura mea au fost: Mă duc la Tim
casa! Ma intorc mai tarziu!

Ar fi trebuit să am încredere în el. Ar fi trebuit să știu că nu o va face nicio
orice atat de oribil. Shane mi-a spălat creierul complet. Nu că ar fi
orice scuză, dar îmi doream atât de mult să cred că tatăl fiului meu nu era un
monstru.

M-am înșelat.

Stau pe veranda lui Tim, îmbrățișându-mă, făcând curaj
să sune la ușă. Îmi ia cel puțin un minut sau două, apoi înainte de mine
mă pot ghici, întind mâna și îmi împing degetul arătător în clopoțel.

Stau acolo aproape un minut. Există o șansă foarte reală
s-ar putea să nu-mi deschidă ușa. La care ar putea fi nevoit să mă întorc greu
casa mea fără să ajung măcar să vorbesc cu Tim, cu atât mai puțin să-i spun c
Sunt și îl pun pe el să-mi trântească ușa în față.

Dar apoi încuietorile se întorc. Îmi pun un zâmbet pe buze tocmai la timp
usa sa se deschida. Dar nu este Tim la ușă. Este Barbara Reese.

Nu am văzut-o pe doamna Reese de peste un deceniu, dar arată cel puțin d
cu zeci de ani mai în vârstă — la fel ca mama mea înainte ca Pamela Nelson s
a ei. Ultima dată când am văzut-o, părul ei avea aceeași culoare de arțar ca și
dar acum a devenit alb.

"Bună!" Îmi strâng mâinile. "D-na. Reese, eu sunt – Brooke.

„Da”, gândește ea. "Știu."

Bineînțeles că știe. Ea nu a trăit pe altă planetă pentru
ultimele trei luni.

„Eu...” Îmi arunc privirea în jur – am probleme să o privesc în interior
ochi. „Mă întrebam dacă... dacă Tim este prin preajmă?”

„Da”, spune ea, „el este”.

Ea nu va face asta ușor pentru mine. Este ceea ce merit totusi.

„Aș putea vorbi cu el?” Întreb.

Barbara Reese îmi aruncă o privire lungă. Îmi îndrept umerii, încercând
măsura, chiar dacă deja mă simt învins. Pe cine glumesc — am suflat

cu Tim, nu doar pentru mine, ci și pentru Josh.

„Mă duc să-l iau”, spune în cele din urmă doamna Reese.

Simt un val de recunoștință. "Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult."

Ea își înclină capul gânditoare. — Arăți bine, Brooke. Pot vedea
de ce te-a plăcut atât de mult.”

Cu această declarație ușor derutantă, doamna Reese dispare din pragul ușii, închizând ușa o parte din drum în urma ei. stau acolo, tremurând ușor într-o jachetă care nu este suficient de caldă pentru o perioad M-am remarcat pe verandă. Aud voci ridicate în casă...
Tim și mama lui se ceartă. Îmi pot doar imagina ce le spun fiecăruia alte. Nu vrea să mă vadă. Asta e clar.

După ceea ce pare o eternitate, ușa se deschide din nou. Și Iată-l. Tim Reese. Băiatul de alături. Tipul despre care credeam că cad îndrăgostit de înainte să-l trimit temporar la închisoare pentru crimă.

Oh baiete.

Nu arată grozav. Îmi amintesc cum am leșinat puțin când am văzut el stând în fața școlii elementare în prima zi de școală a lui Josh. Dar acum pare obosit și palid și cu vreo cincisprezece kilograme mai slab.

Și supărat ca naiba.

„Brooke.” Ochii lui sunt ca pumnale. "Ce faci aici?"

Nu mă invită să intru. Nici măcar nu se clintește din prag.

„Hm.” Mi-aș fi dorit să fi plănuit ceva de spus. as fi putut sa scriu jos un mic discurs. De ce, de ce nu am scris un discurs? "Am vrut să spune bună."

Sprâncenele i se ridică. "Bună?"

„Și bun venit acasă”, adaug eu.

Nu există nici măcar un zâmbet pe buzele lui Tim. „Nu, mulțumesc ție.”

„Uite...” Mă zvârcolesc pe verandă. „Nici asta nu a fost ușor pentru mine, știi-"

— Am fost în închisoare, Brooke.

"Da bine." Ridic ochii să-i întâlnesc pe ai lui. „Tatăl lui Josh a încercat să mă Deci, știi, nu a fost nici un picnic.”

"Fara gluma." Tim își încrucișează brațele pe piept. Poartă doar o pulover și mi-e frig în haină, așa că trebuie să înghețe, dar nu uite-o. „Ți-am spus tot timpul că Shane este periculos. Nu am făcut-o iti spun? Nu te-am avertizat în mod repetat?”

imi atarn capul. A făcut absolut.

„Tipul m-a înjunghiat în intestin.” Degetele lui merg în zona de pe ale lui abdomen unde încă mai are acea cicatrice. „Practic sângeram până la moarte abia conștient și m-am târât de pe podea când te-am văzut făcând o alearga dupa asta. Am luat bâta de baseball de pe podea și l-am lovit pe Shane putea, ca să nu vină după tine. Nici nu știam că o am în mine, dar Știam că dacă nu o fac...”

Înghit un nod în gât. Știu ce a făcut pentru mine în acea noapte. Și cum l-am răsplătit? Am refuzat să-l cred când a fost înscenat pentru el crimă. „Îmi pare rău”, croiesc eu. „Nu ai idee cât de rău îmi pare că nu am făc tu crezi."

Clipește la mine. „Nu știu ce să spun. E puțin târziu pentru asta.”

"Știu că mă urăști." Îmi strâng mâinile. "Înțeleg. Dar uite, nu-l lua pe Josh. I-a pierdut pe toți, în afară de mine. Și îi place foarte mult tu. Cel puțin... măcar petrec ceva timp cu el. Ar însemna atât de mult către el. Aș putea să ies din casă dacă vrei, sau aș putea să-l trimit aici sau...”

Am multe probleme în a citi expresia de pe chipul lui Tim. Dar silaba pe care o rostește îmi face inima să scadă. „Nu”, spune el.

„Te rog, Tim.” Urăsc să cerșesc, dar o voi face dacă va trebui. Pentru fiul m o dată sau de două ori chiar. Știu că îți pasă de el.”

Tim scutură din cap. „Nu”, spune el. "Nu asta am vrut sa spun. Am vrut să nu, eu... nu te urăsc.”

Ce?

„Vreau să spun...” Sprâncenele lui se strâng ușor, de parcă ar fi fost surpri și prin această revelație. "Sunt supărat pe tine. Sunt chiar supărat. m-am gând

prin tot ce am trecut împreună, ai avut încredere în mine mai mult decât atât
Doamne, Brooke. Te cunosc de când eram în scutece. Tu ai fost al meu
cel mai bun prieten pentru toată viața mea. Ai fost prima fată pe care am... ei
stiu. Și în acea noapte la fermă când i-am spus lui Shane că ar fi bine să te trat
corect, am vrut să spun. Pentru că meriți ce e mai bun." Mărul lui Adam se bo
"Deci nu. Nu te urăsc. Nu as putea niciodata..."

El nu mă urăște. Tim Reese nu mă urăște. Aproape că plâng cu
fericire.

„Josh tot vorbește despre acest șnur pentru becul din
dulap care s-a destrămat, spun eu. „Vrea să o rezolve cu tine. Dacă ești liber...'

Tim este tăcut mult timp. În cele din urmă, dă din cap. „Voi trece prin asta
sfârșit de săptămână. Aruncă o privire."

"Mulțumesc."

"Pentru puțin."

Ofer un mic zâmbet. „Ne vedem atunci."

Când închide ușa asupra mea, o prind. A fost atât de rapid, dacă m-aș fi uit
departe pentru o secundă, aș fi ratat-o. Dar era inconfundabil — cel
colțul buzelor lui zâmbind singur.

El nu mă urăște. Acesta este un început bun. S-au construit prietenii
pe mai putin.

E PILOG

TREI LUNI MAI TARZIU

JOSH

Azi a fost o zi foarte bună, pentru că am avut un test de matematică la școală scor perfect. Am primit fiecare întrebare corectă. Am primit chiar și bonusul întrebarea corectă și am fost singurul copil din clasă care a făcut-o!

Tim era cu adevărat mândru de mine. El și mama erau foarte supărați pe f alta pentru o vreme, dar acum a început să vină din nou și m-a ajutat studiază pentru testul meu de matematică. Și apoi, după ce m-am culcat asear a rămas în bucătărie vorbind. De asemenea, când m-am trezit să folosesc baia dimineața, ieșea din dormitorul mamei mele în picioarele goale.

Și-a dus degetul la buze pentru a mă anunța că nu ar trebui să-i spun mamei că l-am văzut.

Tim este drăguț. Îmi place de el și mă bucur că s-a plimbat prin casa din nou. Știu că nu este tatăl meu adevărat, dar aș fi bine dacă aș fi mama a vrut să se căsătorească cu el sau așa ceva. Oricum, oricine ar fi tatăl r se pare că nu prea vrea să mă cunoască.

De asemenea, mă bucur că Tim este mai mult prin preajmă pentru că nu-
babysitter pe care mama a primit-o pentru mine. Mi-a plăcut Margie. Era cu a
gătit mai bine decât oricine altcineva, chiar și mama mea. Și ea ar lăsa mereu
mă ajut și îmi oferă cele mai amuzante slujbe. Margie îmi spunea lucruri prec
„Ești persoana mea preferată din întreaga lume. Știi că?"

Dar apoi mama a spus că Margie a făcut niște lucruri rele și că nu a putut
peste mai mult. Am văzut-o pe Margie la televizor imediat după ce a încetat să
îi spuneau alt nume. Pamela Nelson. Și apoi mama
m-a prins privind și am oprit televizorul.

Oricum, e frumos să-l avem pe Tim din nou. O face pe mama mea cu adevă
fericit. Și el este deștept. Ca, când spune lucruri, ascult mereu.

De exemplu, cu mult timp în urmă, la începutul anului școlar când
M-am mutat prima dată aici, Tim și cu mine stăteam împreună pe canapea și
plecase undeva. Și mi-a spus: „Este ceva cu adevărat
important trebuie să-ți spun, Josh.

"Ce?" Am spus. Am pus o față serioasă ca să-și dea seama că sunt bătrân
suficient pentru a auzi ceva important.

„Trebuie să știi", a spus Tim, „există un bărbat pe nume Shane Nelson
care ar putea să te contacteze într-o zi și să vrea să-ți rănească mama. Acest o
Shane Nelson — este un om foarte rău. Într-adevăr rău. Deci dacă îl vezi vreo
auzi de el, trebuie să știi că este periculos."

Am dat din cap foarte serios. M-am bucurat că Tim a avut destulă încreder
acea. Chiar dacă nu mă așteptam să întâlnesc vreodată un bărbat pe nume Sh
Nelson.

Așa că vă puteți imagina că am fost super surprins când mama a adus-o ac
acel oaspete pe nume Shane Nelson. Părea destul de drăguț, dar am păstrat
gândindu-mă la ce mi-a spus Tim. Că Shane a vrut să-mi rănească mama. Tim
a spus că este cu adevărat important.

Și am avut încredere în Tim.

Așa că, când Shane m-a scos în pădure să fac acel om de zăpadă, eu
a observat că toți copacii aveau o mulțime de țurțuri. Păreau cu adevărat grel
ascutit. Shane era mult mai mare decât mine, așa că m-am gândit dacă vreau
mama mea, asta a fost singura mea șansă.

Am așteptat până când Shane stătea sub una dintre ramuri. am ajuns
s-a ridicat și a scuturat crengile și toată gheața a căzut peste el.

Era multă zăpadă și gheață. A fost suficient să-l facă să cadă. eu
s-a dus să vadă dacă l-a lovit, ca în Liga Micilor anul trecut
când Jaden a aruncat acea minge în capul lui Oliver (întâmplător). Dar nu a fo
elimină-l pe Shane. Era pe podea, frecându-și capul, dar era nemișcat
amenda.

Atunci am văzut țurțul mare de pe pământ.

Avea cel puțin trei centimetri grosime. Poate doi picioare lungime. Era vor
aceeași dimensiune ca și bâta din Little League, unde sunt cel mai bun lovitor
echipă. Așa că l-am ridicat cu mâinile înmănușă și l-am legănat – așa cum Tim
mi-a arătat când am exersat toamna. Și l-am legănat din nou. Și din nou.
Și din nou.

Am crezut că s-ar putea rupe, dar gheața era destul de puternică. Nu s-a ru
S-a ținut foarte bine împreună.

Prima dată când țurțul a lovit capul lui Shane, a strigat el. Dar nu
a doua oară. Sau al treilea. În cele din urmă, Shane a încetat deloc să se mișt
amintește-ți de câte ori a fost nevoie să se întâmple asta.

Când fac ceva rău, mama îmi spune mereu să spun că îmi pare rău. Dar
Nu-mi pare rău că l-am lovit pe Shane în cap cu acel gheață. A trebuit sa o fac
era periculos și că avea să-mi facă rău mamei. Și am auzit
când vorbea la telefon că nu era drăguț cu ea. Tim a fost
dreapta.

A trebuit să fac ceea ce am făcut.

La urma urmei, aș face orice pentru mama mea.

SFÂRȘITUL

Ți-a plăcut să citești The Inmate? Faceți clic aici pentru a vedea altele
thrillere psihologice de nedescris de Freida McFadden, acum disponibile
pe Amazon!

A MULȚUMIRI

Soțul meu tocmai m-a prins scriind asta.

I-am recunoscut că a scrie mulțumirile poate fi cel mai greu
parte din carte. Îl păstrez până la capătul amar - cât mai aproape de eliberare
așa cum pot obține fără a risca să uit cu totul. Intotdeauna mi-e frica
de a mulțumi necorespunzător oamenilor.

„Trebuie să scrii o recunoaștere pentru fiecare carte?” el a intrebat.

"Da."

"Dar de ce?"

„Mă întrebați de ce trebuie să le mulțumesc oamenilor care m-au ajutat?
Mă întrebi de ce este important să fac asta? Este aceasta o întrebare serioasă?

„Bine bine”, a spus el. „Hei, îmi mulțumești vreodată în ta
mulțumiri?”

Ești în familie mi-ar
—Da, mi-am spus eu gânditor. „Vreau să spun, mulțumesc familiei m
„Hei, sunt de ajutor! Dau sugestii grozave. Este vina ta dacă nu o faci
le ia."
”...”
„Geamăn unit. Iti spun."
În acest sens, vreau să-i mulțumesc mamei mele pentru că a citit această c
în mod repetat și în fața luptelor oculare și pentru că mă cicălit în mod repeta
pentru a schimba fontul de pe copertă. Mulțumesc lui Jen, pentru uimitor de
critica ca intotdeauna. Mulțumesc lui Kate pentru sugestiile minunate. Mulțu
Avery pentru critica beta excelentă și pentru sfaturi de acoperire. Mulțumesc
pentru că te uiti la un miliard de coperți. Mulțumesc lui Val pentru ochii tăi d
Mulțumim lui Emilie pentru lectura minunată beta.
Vreau să le mulțumesc enorm tuturor cititorilor mei de acolo. Am vrut să
evidențiați câțiva, dar sunt atât de mulți prieteni cititori incredibili pe care i-a

că cu siguranță aș lăsa pe cineva afară. Un strigăt special tuturor
McFans! Dacă nu ești un McFan, atunci trebuie să ni se alăture *voce înfricoș
Și, ca întotdeauna, mulțumesc restului familiei mele, în special domnului.
McFadden. Dacă există vreodată un geamăn unit într-una din cărțile mele, ast
l.

Ți-a plăcut să citești The Inmate?

Dacă da, vă rog să-mi trimiteți un e-mail la fizzziatrist@gmail.com . Mi-ar plăc
aud de la tine. Sau luați în considerare să lăsați o recenzie pe Amazon!

Verificați site-ul meu la:

http://www.freidamcfadden.com/

Pentru a primi actualizări despre noile versiuni, vă rugăm să mă urmăriți pe
Urmărește-mă și pe Bookbub! Sau alăturați-vă grupului meu de cititori, Freid

De asemenea, chiar dacă am reușit să vindec tulpinile supraumane ale mutan
greșelile de scriere care mi-au invadat cărțile, acum există toate aceste varian
nu pare să scapi de. Dacă găsiți greșeli de scriere și indicați-mi-le, așa că eu
le pot repara, aș fi grațios patern.

Și acum vă rog să vă bucurați de un scurt fragment din noua mea carte, The I

Menajera

Dacă părăsesc această casă, va fi în cătușe.

Ar fi trebuit să alerg după asta cât am avut ocazia. Acum șutul meu a dispă
Acum că polițiștii sunt în casă și au descoperit ce este
sus, nu există întoarcere.

Au aproximativ cinci secunde să-mi citească drepturile. nu sunt
sigur de ce nu au făcut-o încă. Poate speră să mă păcălească
spunându-le ceva ce nu ar trebui.

Mult noroc cu asta.

Polițistul cu părul negru împletit cu gri stă pe canapea
lângă mine. Își mută cadrul îndesat pe pielea italiană caramel-arsă. eu
mă întreb ce fel de canapea are acasă. Cu siguranță nu costă cinci cifre
asa cum a facut si acesta. Probabil este o culoare lipicioasă precum portocaliu
blană și cu mai mult de o ruptură în cusături. Mă întreb dacă se gândește la
canapeaua lui de acasă și dorind să aibă una ca asta.

Așa că, înainte să mai se gândească la asta, îi dau drumul în New Yo
târâtoare. Mi-a spus numele lui mai devreme, dar mi-a zburat din cap. Politie
ofițerii ar trebui să poarte etichete cu numele roșu aprins. Cum altfel ești
ar trebui să-și amintească numele într-o situație de mare stres? El este un
detectiv, cred. „Când ai găsit cadavrul?”

Fac o pauză, întrebându-mă dacă acesta ar fi momentul potrivit pentru a c
Nu ar trebui să-mi ofere una? Sunt ruginit cu acest protocol.

„Acum vreo oră”, răspund.

„De ce te-ai dus acolo sus în primul rând?”

Îmi strâng buzele împreună. "Ţi-am spus. Am auzit un sunet.”

"Și...?"

Ofițerul se apleacă înainte, cu ochii mari. Are o miriște aspră pe el
bărbie, de parcă ar fi sărit peste bărbierit în dimineața asta. Limba îi iese în a
ușor de printre buzele lui. Nu sunt prost – știu exact ce el
vrea să spun.

Am facut. Sunt vinovat. Du-ma departe.

În schimb, mă sprijin pe spate de canapea. "Asta este. Asta e tot ce eu
știu.”

Dezamăgirea acoperă chipul detectivului. Își lucrează maxilarul ca
se gândește la dovezile care au fost găsite până acum în această casă. El este
întrebându-mă dacă are încă destule pentru a-mi trage acele manșete de la în
sigur. Dacă ar fi fost sigur, ar fi făcut-o deja.

„Hei, Connors!”

Este vocea unui alt ofițer. Întrerupem contactul vizual și ridic privirea la
vârful scării. Celălalt polițist, mult mai tânăr, stă acolo, al lui
degete lungi strângând vârful balustradei. Fața lui necăptușită este palidă.

„Connors”, spune ofițerul mai tânăr. „Trebuie să vii aici sus... acum.
Trebuie să vezi ce e aici.” Chiar și din josul scărilor, văd
mărul lui Adam se clătina. „Nu o să crezi.”

Cumpărați The Housemaid pe Amazon astăzi!

ALTE NOVE DE FREIDA McFADDEN

Deţinutul

Menajera

Vă amintiți?

Nu deranjați

Ușa Încuiată

Vrei să afli un secret?

Unul câte unul

Soția de la etaj

Fiul Perfect

Fostul

Mama surogat

Leziuni ale creierului

Baby City

Sinucidere Med

Diavolul Poartă Scrubs

Diavolul cunoscut